

1885—Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ, 1885 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ἰδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

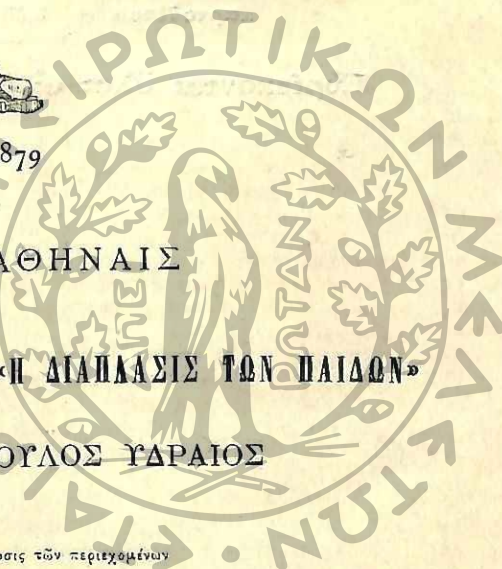
ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1885

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀντιγραφή τῶν περιεχομένων

ΕΤΑΙΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ 2 April
ΗΜΕΡΟΜ. 26-4-85
ΑΡΙΘ. 35010

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΙΚΤΑΚΗΣ, κτηματίας. — ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ, έμπορος.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, δικηγόρος και βουλευτής Βώλου. — ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑΣ, δικηγόρος και
δημοτ. Σύμβουλος Πειραιώς. — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΤΟΥΠΗΣ, δικηγόρος και ύφηγ. τοῦ Πανεπιστημίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Περιοδικοῦ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΑΡΙΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5, — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἑτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου » 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέγροι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

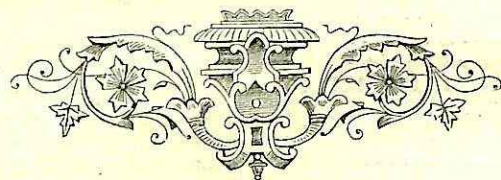
	Σελ.		Σελ.
* Ἀγαπᾶτε τὰ ἄνθη.....	27	Μαθητῆς (ὁ) καὶ ὁ μεταξοσκώληξ.....	27
* Ἀγελάδα (ἡ) τῆς Σταυρούλας.....	74	Μικραὶ (αἱ) τέρψεις.....	71
* Ἀγροτικὸς (ὁ) οἰκίσκος (μετὰ 4 εἰκόνων).....	76	Μικρὸς (ὁ) ἀραπάκης (μετὰ εἰκόνας).....	46
* Ἀλληλογραφία τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » 15, 31, 47, 63, 79, 94, 110, 126, 143, 158, 175, 191		Μικρὸς (ὁ) μάγος.....	45
* Ἀλώπηξ καὶ ξυλοκόπος (μετὰ εἰκόνας).....	109	Μικρὸς (ὁ) Χρίστος καὶ ὁ μέγας κάδος (μετὰ 2 εἰκόνων).....	23
* Ἀρπαγὴ (ἡ) τῆς Περσεφόνης.....	166, 187	Μουσαφρηαῖοι (οἱ) τῆς κυρίας Λαρδῆ (μετὰ εἰ- κόνας).....	58
Γάτος (ὁ) τῆς γραίας.....	154	* Ὁδηγίαι διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον.....	119
Γνωστοποίησις ἐνδιαφέρουσα.....	15, 31	Οἰκογενεϊακαὶ ἑορταί.....	42
Διαγωνισμὸς ἐνδέκατος (μετὰ 20 εἰκόνων).....	168	Παιδικὸν πνεῦμα 15, 30, 46, 62, 78, 94, 110, 126, 142, 158, 174, 191	
Διογένης (ὁ) καὶ ὁ σκλάβος (μετὰ εἰκόνας).....	44	Παπάκια (τὰ) τῆς Εἰρήνης (μετὰ εἰκόνας).....	161
Δύο (οἱ) κατηραμένοι (μετὰ 3 εἰκόνων).....	40, 59	Παράδοξος ἱππασία (μετὰ εἰκόνας).....	113
Εἰκόνες κορασίων.....	87	Παραγγέλματα.....	68, 94, 157, 174
Εἰς τί χρησιμεύουν οἱ διερμηνεῖς (μετὰ 7 εἰκό- νων).....	81, 100, 121, 131	Πατρίς (ἡ).....	43
* Ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας.....	47	Περιπέτεια (αἱ) ἐνὸς ὄνου (μετὰ 7 εἰκόνων).....	27
* Ἐπεσιν ἀπὸ τὴν φωλεάν του (μετὰ 2 εἰκόνων).....	153	Πλέκει ἡ μικρὰ γιὰγιά (μετὰ εἰκόνας).....	70
* Ἐπίσκεψις (ἡ) τοῦ Χριστοῦ.....	2	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192	
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ			
* Ἰανουάριος.....	21	Πόλεμος (ὁ) τῶν ποντικῶν (μετὰ 2 εἰκόνων).....	185
Φεβρουάριος.....	52	Πρακτικαὶ γνώσεις.....	124
Μάρτιος.....	84	Πρακτικὴ ἱατρικὴ.....	108
* Ἀπρίλιος.....	114	Σημαία (ἡ) διάλογος.....	98
Μάιος (μετὰ 3 εἰκόνων).....	150	Σιδηρόδρομος (ὁ) τῆς Πελοποννήσου (μετὰ 2 σκια- γραφήματων).....	120
* Ἰούνιος.....	182	Σκύλος (ὁ) τοῦ ἀγωνιστοῦ (μετὰ εἰκόνας).....	10
Εἰς τὸ Μαγερεῖον (μετὰ 3 εἰκόνων).....	189	Σπουγγιτάκια (τὰ) καὶ τὸ μαμοῦδι (μετὰ εἰκόνας).....	1
* Ἐργασία (ἡ).....	157	Σφάλμα (τὸ) τοῦ Λεωνίδα, διάλογος.....	33
Εὐκόλος ζωγραφικὴ (μετὰ 14 εἰκόνων).....	155, 172	Συνεισφορά (ἡ) διάλογος.....	129
Εὐτυχὴς (ἡ) ἡμέρα τοῦ λύκου.....	171	Τάξις καὶ ἀταξία.....	26
Εὐτυχὴς (ἡ) οἰκογένεια (μετὰ εἰκόνας).....	97	Ταμειὸν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων.....	47
* Ἱατρικὴ τῆς « Διαπλάσεως ».....	62	Τί εἶνε τὸ καθήκον.....	170
* Ἱστορία ἐνὸς φορέματος (μετὰ εἰκόνας).....	141	Τιμωρία (ἡ) τῆς Μαργαρίτας (μετὰ εἰκόνας).....	24
Καθήκοντα (τὰ) τῆς κόρης.....	5	Τρεῖς (οἱ) μικροὶ Σωματοφύλακες (μετὰ 28 εἰκό- νων) 6, 17, 35, 49, 65, 88, 103, 115, 137, 145, 162, 177	
Κατρακύλημα (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	190	Φιλονεικία (ἡ) τοῦ Σαπιοκαρὰβῆ καὶ τῆς Κυρὰ Μιχαλῆκαινας (μετὰ 3 σκιαγραφημάτων).....	56, 72
Κλέπτρα (ἡ) κίτσα (μετὰ εἰκόνας).....	35	Φόβος (ὁ) τοῦ Πιερῆ (μετὰ εἰκόνας).....	85
Κίνδυνος (ὁ) τῆς μυλίας (μετὰ εἰκόνας).....	93	Χήρα (ἡ) τοῦ Σκολόπακος (μετὰ εἰκόνας).....	135
Κουτούλημα (τὸ) τοῦ τράγου (μετὰ 5 εἰκόνων).....	125		
Κυνῆγι (τὸ) τῶν ἀγριοχοίρων (μετὰ 6 σκιαγρα- φήματων).....	11		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

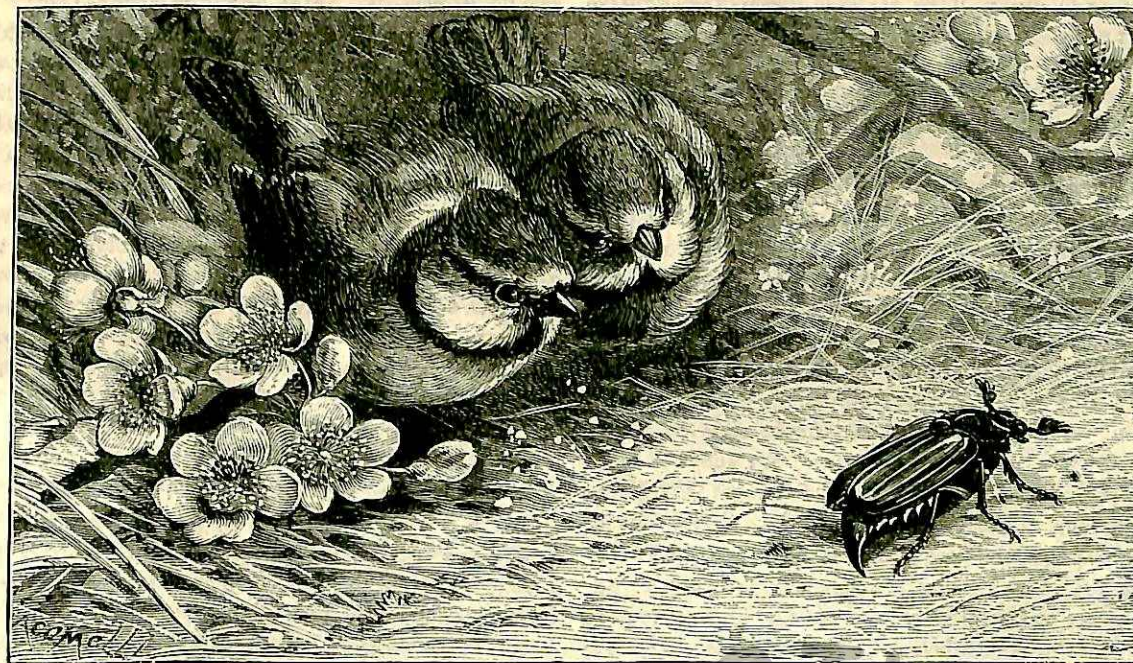
Αἰγεὺς (ὁ)	Σελ. 45	Λεωνίδας (ὁ)	Σελ. 24
Ἀνάγνωσις μεσ' ἐστ' ἄστρο	5	Μακρὰν τῆς Πατρίδος	166
Ἀνθη (τὰ)	34	Μαχαιρᾶς (ὁ)	59
Ἀνοιξιᾶτικο τραγοῦδι	109	Ὀνος καὶ κυνᾶριον, μῦθος (μετὰ εἰκότος)	14
Αὐγὴ (ἡ)	184	Παιδίον (τὸ) πρὸς τὴν ὄρνιθα	99
Βοσκὸς (ὁ) καὶ τὸ τέκνον αὐτοῦ	69	Ποτάμι (τὸ)	74
Γιαγιά (ἡ)	93	Πρὸς (ἡ) τὰ πτηνὰ εὐσπλαγχνία	4
Καλὴ νύκτα	26	Στάχυα (τὰ)	24
Κίτρινο (τὸ) τριαντάφυλλο	108	Ὑπνῆλος (ὁ) καὶ ὁ ἀλέκτωρ	69
Κυνηγός (ὁ)	99	Φεγγάρι (τὸ) καὶ ἡ γρηῃ	152
Λατρεία (ἡ) τοῦ Θεοῦ	40		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 137 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΜΟΥΔΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Βάλετε με τὸν νοῦν σας ὅτι εἴσθε μέσα εἰς ἓνα μέγαν κήπον.

Ἐπάνω εἰς ἓνα κλάδον ἀνθισμένης ἀμυγδαλέας, πεσμένον χάμου, κάθηνται συμμαζεμένα δύο ἀδελφία, δύο σπουργιτάκια καὶ συλλογίζονται τὴν μητέρα των, τὴν κυρὰ σπουργίταινα, ἡ ὁποία ἐβγήκε νὰ μαζεύσῃ τροφάς. Ἐξαφνα τί βλέπουν ἐμπρὸς των;

Ἐνα μαμουδι χρυσοπράσινον νὰ περιπατῇ σιγὰ ἐπάνω εἰς τὴν πράσινην χλόην.

Τὸ ἓνα σπουργιτάκι τότε σκουντᾷ μετὰ τὸ πτερόν του τὸ ἄλλο.

— Κύττα, ἀδελφάκι μου, τοῦ λέγει, τί ὥραϊο φαγητὸ πού περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς μας!

Τύχη πού τὴν ἔχομεν. Θὰ τὸ τραγανίσωμεν μιὰ χαρά.

— Ναί, μὰ θὰ ἔχη σκληρὸν θώρακα καὶ θὰ σπάσωμεν τὸ ῥάμφος μας.

— Καὶ ἔπειτα κύττα ἐκεῖ κάτι πράγματα σὰν κέρατα ποῦ ἔχει, δὲν τὰ φοβᾶσαι;

— Τί καλὰ νὰ ἦταν ἡ μητέρα ἐδῶ, αἱ; τώρα θὰ ᾔγλειψαμε τὰ δάκτυλά μας.

Διὰ τὴν καλὴν τύχην τοῦ μαμουδιοῦ ἡ κυρὰ σπουργίταινα δὲν ἤλθε.

Τὸ μαμουδι ἐπρόφθασε κ' ἔφυγε. Καὶ τὰ δύο σπουργιτάκια ἔμειναν μετὰ τὴν κοιλιὰν ἄδεια ὅπως ὅλοι ὅσοι ἀντὶ νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ κοπιᾶσουν στέκουν μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτὸν καὶ περιμένουν νὰ ἔλθῃ ἡ μπουκιά μονάχη της εἰς τὸ στόμα των.

ΕΤΟΣ Ζ'.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως ὅλοι ὅταν μεγαλώσουν, ἐνθυμεῖται τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν· συλλογίζεται μὲ συγκίνησιν τὴν ταπεινὴν του γέννησιν, εἰς τὴν Βηθλεέμ, τὴν νύκτα, μέσα εἰς τὴν φάτνην, τὴν ὁποῖαν ἐξέστειναν μὲ τὴν ἀναπνοὴν των σιμὰ ἐκεῖ αἱ ἀγελάδες, ἐνῶ τὸ λαμπρὸν ἄστρον ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ οἱ Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς ἤρχοντο μὲ δῶρα νὰ τὸν προσκυνήσουν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Θεός, τὰ ἐνθυμεῖται ὅλα. Καὶ κάθε εἰκοστὴν πέμπτην Δεκεμβρίου καταβαίνει εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ αἰσθανθῇ ζωηρότερον τὰς γλυκειὰς ἐκείνας ἀναμνήσεις. Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου κατέβη ἐπῆγεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν ὅπου ἐγεννήθη, ἔπειτα ἄλλου, καὶ ἕως τῶρα ἐπῆγεν εἰς 1885 πόλεις καὶ χωρία.

Τί εἶδε καὶ τί ἤκουσεν εἰς αὐτὴν τὴν περιήγησιν του εἰς τόσους αἰῶνας καὶ εἰς τόσους τόπους! τί κακίαν καὶ τί ἁμαρτίαν ἀπῆντησεν εἰς τὸν κόσμον! Πολλὰς φορὰς ἐσυλλογίσθη ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξιζαν ν' ἀποθάνῃ δι' αὐτοὺς ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν· πόσους εἶδε νὰ μεταχειρίζονται διὰ τοὺς σκοπούς των τ' ὀνομά του, ὅπως μερικοὶ ἱεραπόστολοι παραδείγματος χάριν οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ ὑπάγουν νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, μέσα εἰς τοὺς ἀγρίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρους, ἔρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου δὲν ἔχομεν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ κήρυγμά των, καὶ φέρουν τὴν διχόνοιαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ γεμίζουν τὴν τσέπην των.

* *

Λοιπὸν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ ἐσήμαιναν αἱ καμπάναις τῶν ἐκκλησιῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μὲ τὸν Ἅγιον Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰ κλειδιά τοῦ Παραδείσου εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ τὰ φυλάττῃ, κατέβη εἰς τὴν γῆν. Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ χωρίον Μ. τῆς Θράκης, οἱ δρόμοι ἦσαν ἡσυχοὶ καὶ ἔρημοι· οἱ κάτοικοι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας εἶχαν ἐπιστρέψει εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου κατόπιν ἀπὸ τὴν ξηρὰν νηστείαν τοῦ σακρανταήμερου τοὺς ἐπερίμενε τὸ κρέας, τὸ χοιρινὸν κρέας ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν!

Ὁ Χριστός καὶ ὁ Πέτρος ἤκουαν φωνὰς χαρᾶς, καὶ κρότον πινακίων καὶ ποτηρίων, καὶ ὅπως ὅταν ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη εὐτυχίαν ἢ χαρὰ ἀναβαίνει καὶ λάμπει εἰς τὰ ὀμμάτια, τὸ ἴδιον τοῖς ἐφαινετο ὅτι ἔλαμπεν ἡ εὐτυχία, ὅπου ἦτο μέσα εἰς τὰ σπῆτικα ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ φωτισμένα των παράθυρα.

Ἐγυρνοῦσαν εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς

βλέπῃ, καὶ οἱ καυμένοι οἱ κάτοικοι δὲν εἴξευραν ὅτι ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον ἐραντάζοντο βρέφος εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν των. Τὰ ἄστρα ἔλαμπαν τρεμουλιαστὰ εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ οἱ δρόμοι ἦσαν σκοτεινοὶ διότι κανὲν φανάρι δὲν τοὺς ἔφεγγε· ὁ Χριστός ὁμῶς καὶ ὁ Πέτρος μὲ τὰ ἁγία των ὀμμάτια ἔβλεπαν, καὶ ἔβλεπαν καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους, τί γίνεται μέσα εἰς κάθε σπῆτι, ὁ Χριστός μάλιστα ἔβλεπε καὶ μέσα ἀπὸ τὰ στήθη καὶ ἔβλεπε τὴν καρδίαν τοῦ καθενός, τὴν καθαράν τῶν ἁθώων, τὴν ξηρὰν τῶν ἀσπλάγχυνων, τὴν μουχλιασμένην καὶ σκληροφρονημένην τῶν κακῶν καὶ φθονερῶν.

Ἄλλ' εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο αἱ περισσότεραι καρδίαι ἦσαν καλαί, καὶ τοῦτο ἐφαινετο ἀπὸ τὴν χαρωπὴν ὄψιν μὲ τὴν ὁποῖαν μέσα εἰς τὰ σπητάκια ἐκάθηντο ὁλόγυρα πατέρες καὶ μητέρες καὶ τὰ παιδάκια των εἰς τὸ τραπέζι τῶν Χριστουγέννων.

Δὲν σὲ δυσαρρεστὴ αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ τοῦ χοιρινοῦ, ποὺ θγαίνει ἀπὸ ὅλα τα σπῆτικα; ἠρώτησε τὸν Χριστὸν ὁ Πέτρος ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὁ διδάσκαλός του δὲν πολυαγαποῦσε τοὺς χοίρους καὶ μίαν φορὰν μάλιστα, ἐπὶ παρουσίᾳ του, ἔπνιξεν ὁλόκληρον κοπάδι εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν.

Ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ, ἀφοῦ βλέπω τὸν λαόν μου τόσο εὐτυχῇ μὲ τὰ πατροπαράδοτά του ἔθιμα, εἶνε δι' ἐμὲ τὸ καλλίτερον θυμίαμα, ἀπῆντησεν ὁ Χριστός.

Ἐνῶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἑνὰ δρόμον, ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη ἔμπρὸς εἰς ἑνὲν χαμόσπητον σκοτεινὸν σχεδόν, καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Πέτρον νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἰδῇ.

Εἰς ἑνὲν πτωχικὸν ἰσόγειον μία μαυροφορεμένη χήρα ἐκονοῦσε λυπητερὰ τὸ μικρότερόν της παιδί μέσα εἰς ἑνὲν σκαρίδι τοῦ ζυμώματος· πουθενὰ δὲν ἐφαινετο ἐκεῖ μέσα οὔτε χρυσόπτητα, οὔτε λαρδί, οὔτε λουκάνικον· τὰ δύο μεγάλαια παιδία τῆς χήρας εἶχαν ἀκουμθῆμενον τὸ πρόσωπόν των εἰς τὴν χαραγμάδα τοῦ σανιδένιου τοίχου καὶ ἔβλεπαν τὸ χοιρινὸν ὅπου ἔψηναν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ἀντικρινοῦ σπητιοῦ· πῶς ἐμοσχολοῦσε! τί ὥραιαις φλογαῖς ποὺ ἔβγαζεν ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν! ὁ μυρωδάτος καπνὸς ἤρχετο ἴσα εἰς τὴν μύτην των, κατέβαιναν ἕως μέσα εἰς τὸ ἄδειον στομάχι των· ὦ! πῶς τὰ ἐβασάνιζε!

Ὁ Χριστός ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὰ μικρὰ παιδία ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βάλλῃ ὅταν εἶδε τί παράπονον ἔχε μέσα τὸ βλέμμα τῶν παιδίων ἐκείνων.

Κύττα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο σπῆτι, εἶπεν ὁ Χριστός εἰς τὸν Πέτρον.

Ὁ Πέτρος ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν τοῖχον εἶδεν ἑνὰ γέρον ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μόνος του ἔμπρὸς εἰς ἑνὲν τρα-

πέζι καὶ ἔτρωγεν ὥσ' ἑνὲν λιμασμένο· τὰ μάγουλά του ἐφούσκωναν ἀπὸ τὸ πολλὸ φαγεῖ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν λαίμαργίαν.

— Κί ἄλλαις! κί ἄλλαις! ἐφώναζε, γλείφων τὰ δάκτυλά του μὲ ἄχορταγίαν, εἰς τὴν γρατῆν ὅπου τὸν ὑπηρετοῦσε.

— Ξεύρεις τί εἶνε αὐτὸς ὁ γέρος; εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον ὁ Χριστός (ὁ ὁποῖος ὡς παντογνώστης τὰ εἰξεύρει ὅλα καὶ εἴξευρε καὶ τὰ καθέκαστα τοῦ γέρου) εἶνε θεὸς αὐτῶν τῶν παιδίων· εἶνε ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου τοῦ πατρός των· ἀλλ' ἀντὶ νὰ προστατεύσῃ τὰ δυστυχῇ ὄρφανά, ὅπως ἦτο τὸ χρέος του, τὰ εὐρῆκεν ἀδοθήτητα καὶ τὰ κατερήμαξεν· ἡ περιουσία των, τὰ κτήματά των ἦσαν ἡνωμένα ὅσον ἐξοῦσεν ὁ πατέρας των· ὁ γέρο Ἀργύρης, ἔκλειψεν ἀπ' ἐδῶ, ἤρπασεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐκατάπιεν ἀμπέλια, χωράφια, λιβάδια. Αὐτὸς τρώγει τώρα σὰν χοῖρος ταῖς μπριζόλαις καὶ φωνάζει «κί ἄλλαις κί ἄλλαις!» καὶ δὲν συλλογίζεται μιὰ στιγμὴν:

— Ἐχουν ἀρχὴ καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ ὄρφανά, νὰ φάγουν, σήμερα, ἡμέραν τοῦ Χριστουγέννων; ἄς τὰ στείλω ἴλιγο κρέας κ' ἑνὰ δυὸ ψωμιά! Ἐγὼ τὰ κατήντησα νὰ μὴν ἔχουν νὰ φάγουν!

— Ὁ ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Καὶ νᾶξευρες καὶ τί ὑποκριτὴς εἶνε! σηκόνεται ἀπὸ τὴν αὐγὴν, πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν λέγουν τὸν ἐξάψαλμον καὶ φεύγει τελευταῖος μὲ τοὺς παπάδες· κάμνει κάτι μεγάλους σταυρούς, κάτι μακρὰς μετάνοιαις ποὺ θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε ἅγιος· καὶ ὁμῶς εἶνε ἀσκή φουσκωμένο ἀπὸ ἁμαρτίας· κύττα, τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ κρασί ποὺ πίνει; εἶνε ἀπὸ τ' ἀμπέλι τῶν ὀρφανῶν!

Ὁ Πέτρος δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι, ἐκείνο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε κόψει μίαν φορὰν τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου, καὶ ὤρμησε νὰ τὸ ἐμπήξῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κακοῦ ἐκείνου γέρου, καὶ νὰ καθάρισῃ τὴν γῆν ἀπὸ ἑνὲν τοιοῦτο βρωμερὸν ὄν.

Ἄλλ' ὁ Χριστός ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἔπιασε:

— Βάλε τὴν μάχαράν σου εἰς τὴν θήκην, τοῦ εἶπε ὅπως καὶ τὸν καλαῖον καίρον.

— Ἀχ! ὁ ἀσυνείδητος! ἐψιθύρισε μὲ λύπην ὁ Πέτρος· ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βάλλῃ σὲ ἁμαρτία!..

— Ἀφῆστε, ἐγὼ τὸν ἐτιμώρησα, εἶπεν ὁ Χριστός.

— Ὡ! δόξα σοι ὁ Θεός! Μὲ τί;

— Τοῦ ἔδωκα καλὴν ὀρεξιν.

— Καλὴν ὀρεξιν; ἐψιθύρισε ὁ Πέτρος μὴ ἐνωῶν τί εἶδους τιμωρία ἦτο αὐτὴ. Ὁρεξὶς τοῦ λείπει!

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπεσεν εἰς τὸ φῶς τῆς μικρᾶς κανδύλας ἢ ὁποῖα μέσα εἰς τὸ χαμόσπητον ἔκαιεν ἔμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του καὶ τῆς ἰδικῆς του, καὶ συνεκινήθη ἀκόμη περισσότερο, καὶ ἠγάπησε ἀκόμη περισσότερον τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα ὄντα διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου

τοῦ εἶχαν καὶ ἐξώδευαν διὰ τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτὸν τὴν ὑστερινὴν των πεντάραν.

— Τώρα ἄς φροντίσωμεν διὰ τὰ μικρὰ καὶ διὰ τὴν χήραν, εἶπε.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ χαμόσπητον. Ὁ Ἰησοῦς ἂν ἤθελεν εἰμποροῦσε μὲ ἑνὰ λόγον του νὰ γεμίσῃ τὸ σπῆτι τῶν ὀρφανῶν μὲ ψωμιά καὶ κρέατα· ἀλλ' ἤθελε μὲ μίαν καλὴν σὺννην νὰ κάμῃ καλὸν εἰς δύο· καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου θὰ λάβουν τὴν εὐεργεσίαν καὶ εἰς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ τὴν εὐκαίριαν νὰ τὴν κάμουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ μίαν οἰκίαν μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν μία καλὴ οἰκογένεια ἐκάθητο τριγύρω εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Ἰησοῦς ἐφώτισεν ἑνὲν ἀπὸ τὰ παιδία ἐκεῖνα.

— Πατέρα, εἶπεν ἑξάφνα τὸ παιδίον, ἡμεῖς καλὰ ἐφάγαμεν, μὰ ἡ καυμένη ἢ κυρὰ Μάρθα καὶ τὰ παιδία τῆς δὲν θάχουν νὰ φᾶν· ὅταν ἐσφαξάν χθὲς τοὺς χοίρους δὲν ἄκουσα καμμιά φωνὴν ἀπὸ τὸ χαμόσπητό των, καὶ περνώντας, δὲν εἶδα τίποτε κρεμασμένον 'ς τὸν τοῖχο· δὲν θάχουν τίποτε, νὰ τοὺς πᾶγω ψωμὶ καὶ κρέας;

— Τὸ καλὸ μου τ' ἀγοράκι! εἶπε μὲ χαρὰν ἡ μητέρα, καὶ τὸ ἐτράβηξεν εἰς τὴν ἀγκυλιά της καὶ τὸ ἐφίλησε.

Καὶ τοῦ ἔδωκεν ἑνὲν μεγάλο κομμάτι χοιρινὸν καὶ τοῦ ἔβαλε κάτω ἀπὸ ταῖς δύο ἀμασχάλαις του ἀπὸ ἑνὰ ψωμί.

— Τάκ! τάκ!

— Ποιὸς εἶνε; εἶπεν ἡ χήρα.

— Ἐγὼ!

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ χαμόσπητον καὶ τὸ εἶδαν τὰ ὄρφανά ὠρμησαν καὶ ἀγκάλιασαν παιδί, ψωμιά, χοιρινόν, ὅλα μαζί.

Γρήγορα φωτιά! τί χαρὰ ἦτον ἐκείνη! ἔλαμπε θαρρεῖς τὸ χαμόσπητον· τὰ παιδία οὔτε ἐσυλλογίζοντο πλέον τὸν ξύλινον τοῖχον ὅπου ἦσαν ἀκουμθῆμενα καὶ ἀνέπνεαν τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν σκληρὰν μυρωδιάν· τί ὥραία ποὺ ἐμοσχολοῦσε τώρα τὸ ἰδικόν των χοιρινόν, εἰς τὴν γωνίαν των! ἐκάθησαν τριγύρω εἰς τὴν μαρτύρα των καὶ ἔφαγαν καὶ ἔφαγαν, καὶ τὰ προσωπάκια των ἐροδοκοκίניζαν καὶ τὰ ματάκια των ἔλαμπαν· καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν ἐνθυμήθηκαν νὰ εἰποῦν τὰ κάλανδα, καὶ τὰ εἶπαν ἀπ' ἐξῶ, μὲ γλυκεῖα καὶ δυνατὴν φωνὴν καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν στίχον:

Δότε κ' ἐμᾶς τὸν κόπο μας ὅτ' εἶνε ὁρισμός σας

τὰ ἐφώνηξεν ἡ μητέρα των καὶ τᾶδωκε ἀπὸ ἑνὰ καλὸ, καλὸ φίλημα, μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν της.

Ὁ Χριστός καὶ ὁ Πέτρος ἀόρατοι εἶχαν ἐμβῇ μέσα εἰς τὸ πτωχικὸν σπητάκι καὶ ἔβλεπαν τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο θέαμα· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσυλλογίζετο ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς τίτλους ὅπου τοῦ δίδουν ὁ

τιτλος «προστάτης τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν» εἶνε ὁ γλυκύτερος.

Ἐξαφνα φωναὶ ἄγριαι ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ γέρου.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἡ καλὴ ὄρεξις, ἀπῆντησεν ὁ Χριστός.

— Ἡ καλὴ ὄρεξις! εἶπεν ὡσὰν ἀπηλπισμένος ὁ Πέτρος, διότι δὲν ἐννοοῦσε τί τρέχει.

— Ἀπὸ τὴν καλὴν ὄρεξιν ὅπου τοῦ ἔδωκα καὶ ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν τοῦ ὁ γέρος ἔφαγε τόσον πολὺ χοιρινὸν ὥστε ἀποθνήσκει ἀπὸ βαρυτομαχιά, εἶπεν ὁ Χριστός.

— Ἀ! εἶπεν ἐννοήσας ἐπὶ τέλους ὁ Πέτρος.

— Τὸ καλλίτερον ὅμως, εἶπεν ὁ Χριστός, εἶνε ὅτι τὰ ὀρφανὰ εἶνε οἱ μόνοι κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ των, καὶ ἔτσι ἀποκοτῶν πάλιν τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς των ὅπου τοῖς εἶχε κλέψει καὶ κοντὰ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ γέρου ὡς ἀνταμοιβὴν δι' ὅσα ὑπέφεραν ἐξ αἰτίας του.

— ὦ Μέγας, εἶσαι, Κύριε! ἐπιθύρσεν ὁ Πέτρος, θαυμάζων τὴν δικαιοσύνην τοῦ διδασκάλου του.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον, ἐνῶ ἤρχιζε νὰ γλυκοχαράξῃ, ὁ Χριστὸς καὶ ὁ μαθητὴς του ἐπέταξαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἄστρα τὰ ὅποια ἤρχισαν νὰ δύνουν, ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔγεινεν ἡ κηδεὶα τοῦ γέρου,

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Η ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Ἐνα πουλάκι μέσ' στὸ χιόνι
ζητᾷ τοῦ κάκου κᾶτι τί.
Τὸ δύστυχο! Πεινᾷ, κρυώνει,
καὶ νὰ πετάξῃ ἀδυνατεῖ.

Παιδιά π' ἀγράμματα τ' ἀφήσουν,
κ' εἶν' ἀσπλαχνα καὶ μοχθηρά,
τέτοια πουλιὰ σὰν ἀπαντήσουν
τῶχουν μεγάλη τους χαρά.

Καὶ τρέχουν καὶ τὰ κυνηγοῦνε
ἀπὸ κακία μοναχά,
ὡς ποῦ νὰ πέσουν νὰ πιασθοῦνε,
ἢ νὰ πεθάνουν τὰ φτωχά.

Γιατ' ἴσως τὴν ζωὴ τὴν νέα
σ' ἐμένα, λέγω, χρεωστεῖ,
καί, δὲν εἰξεύρεις τέτοια ἰδέα
πόσο πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Μὰ γώ, ποῦ με ἀρέσουν μόνο
καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ,
τέτοιο πουλάκι τὸ ζυγόνω
μὲ πόνο κ' εὐσπλαχνην καρδιά.

Κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο μου ψωμάκι,
κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο μου φαγί
δίδω στὸ δύστυχο πουλάκι
γιὰ νὰ τοῦ σώσω τὴν ζωή.

Καὶ τῶχω μιὰ χαρὰ μεγάλην
σὰν φάγῃ καὶ δυναμωθῇ,
κι' ἀνοίξῃ τὰ φτερά του πάλι
καὶ στὴν φωλίτσα του κρυφθῇ.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

ὦ! καλαὶ μου ἀναγνώστριαι, πόσον ὀχληρὰ εἶνε ἡ ἡμέρα χωρὶς ἥλιον, πόσον ἀσχημος εἶνε ὁ κῆπος χωρὶς ἄνθη! ἐπίσης πόσον γυμνὴ φαίνεται ἡ οἰκία χωρὶς παιδιὰ, καὶ πόσον εἶναι λυπημένη ἡ οἰκογένεια χωρὶς κοριτσάκι!

Ἡ κόρη, μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἶνε ὡς τὸ ἄνθος, τὸ ὅποιον εὐμορφαίνει τὸν κῆπον, εἶνε ὡς ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, ἡ ὅποια μᾶς ζεσταίνει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, εἶνε ὡς τὸ πτηνὸν τὸ ὅποιον μὲ τὸ γλυκὺ κελάδημά του εὐχαριστεῖ τὴν ἀκοήν μας καὶ φαιδρύνει τὴν καρδίαν μας.

Ἡ κόρη πρὸς τοὺς συγγενεῖς της πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἥσυχος, καλὴκαρδος καὶ περιποιητικὴ, πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε πρόθυμος νὰ εὐχαριστῇ τοὺς ἄλλους. Μήπως δὲν ἔχει ὡς ἀρκετὴν ἀνταμοιβὴν της: ὅτι τὴν ἀγαποῦν ὅλοι;

Τώρα ἂς σᾶς εἴπω ποῖα καθήκοντα ἔχει ἡ κόρη.

Ὅταν ὁ πατὴρ της ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν πολὺ συλλογισμένος, ἡ κόρη του μὲ τὰς περιποιήσεις της ἐπαναφέρει μετ' ὀλίγον τὴν ἱλαρότητα εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸν ἀκούει, ὅπως καὶ ἡ μητέρα της, νὰ διηγῇ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ αἱ δύο μαζί μὲ τοὺς καλοὺς λόγους τοῦ δίδουν θάρρος.

Ἐὰν ἡ μητέρα δὲν εἴμπορῇ, ἡ κόρη της τὴν ἀναπληροῖ εἰς τὸ νοικοκυρεῖο, ἔπειτα δὲ τὰς στιγμὰς ὅπου δὲν ἔχει ἐργασίαν, ἔρχεται καὶ ἀνάκειται μὲ τὸ ἐργόχειρόν της πλησίον τῆς ἀσθενοῦς μητρὸς της, τῆς ἀναγινώσκει μιάν ἱστορίαν, τὴν διασκεδάζει, τὴν παρηγορεῖ καὶ τὴν δυναμώνει.

Τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν ἡ κόρη παρατηρῇ ὅτι ἡ συνομιλία δὲν εἶνε ζωηρά, ἀμέσως διηγείται ἐν ἀνέκδοτον, ἐρωτᾷ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσουν. Τραγωδεῖ τὸ τρα-

γοῦδι τὸ ὅποιον ἀγκυρᾷ ἡ μάμμη της, πατριωτικὰ ἄσματα τὰ ὅποια κατευχαιριστοῦν τὸν πατέρα της ἢ τὸν μεγαλειότερον ἀδελφόν της. Ἐὰν εἰξεύρῃ μουσικὴν, πηγαίνει εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της καὶ παίζει ἐν ἀρμονικῶν μέλος.

Εἰς τὰς φιλονεικίας καὶ τὰς δυσαρρεσκείας ἡ κόρη πρέπει πάντοτε νὰ λαμβάνῃ μέρος διὰ συμβιβασμόν. Εἶνε τόσον σύμφωνον μὲ τὸν χαρμηλὴν της γυναικὸς νὰ εἶνε ἐπεικὴς, ὥστε ὅλοι αἰσθάνονται λύπην ὅταν τὴν βλέπουν νὰ ἐρεθίζῃ τὰ πράγματα ἀντὶ νὰ τὰ καταπραύνη.

Τὸ περασμένον καλοκαίρι εἴμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς μιάν φιλικὴν μας οἰκίαν· ὁ φύλαξ ἔρχεται πολὺ τετραχαγμένος πρὸς τὸν κύριόν του καὶ τοῦ διηγείται, ὅτι ἐπειδὴ ἔπικσεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἕνα νὰ κλέπτῃ σταφύλια ἀπὸ τὸ ἀμπέλι τοῦ κυρίου, τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ὕβρισε φρικωδῶς. Ὁ κύριός του ἐράνη αὐστηρὸς καὶ εἶπεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν παρόντες ἐσιώπησαν, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Ἰριγένεια, ἡ μεγαλειτέρα κόρη τοῦ ιδιοκτῆτου τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἔφερε μὲ τρόπον τὴν ὁμιλίαν διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ κλέπτου χωρικοῦ καὶ διηγῇ πόσον καλὴ ἦτο ἡ γυναῖκα ἐκείνη, καὶ καθάρὰ καὶ ἐργατικὴ καὶ πόσον καλὰ ἀνέτρεφεν ὅλην τὴν μικράν της οἰκογένειαν. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰριγενείας δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπρόσεχεν εἰς τοὺς λόγους της, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔδωκεν εἰς τὸν φύλακα ῥήτην διαταγὴν νὰ μὴν ἐξακολουθῇ τὴν καταδίωξιν, ἀλλὰ μόνον νὰ τοῦ εἴπῃ νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ.

Ὅταν τὰ κοράσια ἐκπληροῦν τὰ καθήκοντά των, τότε καὶ οἱ γονεῖς τὰ ἀγαποῦν καὶ εἶνε ὁ στολισμός τῆς οἰκίας των.

Κυρία Σ. Α. Κ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΜΕΣ' ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

— «Πᾶμε, Κωστῆ, ἐφύγαν' βλέπεις ὅλοι
Καὶ θὰ κρυώσῃς ἔξω· εἶν' ἀργά.
Ἀρχίζει τώρα κρύο στὸ περβόλι
Καὶ πέφτει ἡ δροσιὰ σιγὰ, σιγὰ.

Μὰ τί στηλώνεις ἔτσι τὴ ματιά σου
Σὰν κάτι νὰ ζητᾷς στὸν οὐρανόν;
Δὲν εἴμπορεῖς νὰ δῇς; ὁλόγυρό σου
Ἀπλῶς ἡ νύκτα πέπλο σκοτεινόν».

— «Μοῦ εἶπες χθές, παντοῦ, σὲ κάθε τόπο
Πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ γραφτὸ
Τὸ ὄνομα τοῦ Πλάστου δίχως κόπο·
Γιὰ τοῦτο μέσα στ' ἄστρα τὸ ζητῶ».

— «Εἶνε γραμμένο 'ς ὅλην μας τὴν πλάσι
Τὸ ὄνομά του· μὴν ἀνησυχῇς...
Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ διαβάσῃ
Ἡ μὲ τὰ μάτια μόνον τῆς ψυχῆς.

(Κατὰ τὸν Πατισθῶν.)

Μ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Α'

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΠΑΝΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ

Τὸ πρῶτον σάββατον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1873 ἐν ἀγοράνι ἐστάθη εἰς τὴν θύραν μεγάλου Λυκείου τῶν Παρισίων.

Ὅλοι οἱ διαβάται ἐγύριζαν καὶ το ἔδλεπαν μὲ μεγάλην περιέργειαν, διότι ἡ στολή του ἦτο πολὺ παράξενη. Νὰ ἴδῃτε, ἐφόρει σακκάκι μάλλινον κοντόν καὶ χωρὶς μέσην, τὸ ὁποῖον ὠμοιάζειν ἀπαράλλακτα μὲ βλούζαν καὶ εἶχε χρῶμα γαλάζιον βαθύ, τὸ βρακάκι του ἦτο ἀπὸ μαῦρον βελούδον καὶ τὸ κάτω μέρος ἦτο ὅλον χωσμένον μέσα εἰς γκέτες ἀπὸ χονδρὸν δέριμα, αἱ ὁποῖαι ἐφθονον ἕως τὰ γόνατά του. Ἐφόρει ὑποδήματα στερεὰ τοῦ κυνηγίου καὶ μικρὸν κοῦκλον μάλλινον κόκκινον στραβὸν στραβά, ἐκράτει καὶ δύο δέματα εἰς τὰς χεῖράς του, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ὀμιλήσωμεν ὑστερώτερα.

Τὸ ἀγοράκι τοῦτο θὰ ἤρχετο βέβαια ἀπὸ πολὺ μακράν. Ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κτιρίου, διέβη τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ ἐμβήκεν εἰς ἐν δωμάτιον σκοτεινόν, ὅπου ἐκάθητο ὁ θυρωρὸς. Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ διστάσῃ εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν:

«Θέλω νὰ ἴδω τὸν κύριον Τελόριμον.»

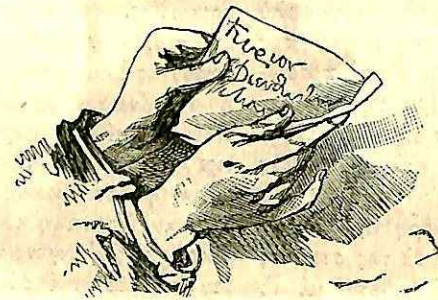
— Τὸν κύριον ἐπιμελητήν; ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς μὲ φωνὴν τραχείαν, καὶ ἐκύτταξε τὸ ἀγοράκι καλὰ καλὰ. Δέν τον βλέπουσιν, λογιώτατε, ἔτσι εὐκολὰ τὸν κύριον ἐπιμελητήν. Καὶ δέν μου λές, λογιώτατε, τί τον θέλεις;

— Τί εἶπες; εἶπε τὸ ἀγοράκι τὸ ὁποῖον ἐφάνετο ὅτι δέν εἶχεν ὑπομονήν. Σὺ εἶσαι ὁ κύριος Τελόριμος; Ὅχι· σὺ εἶσαι θυρωρὸς, πορτιέρης. Πήγαινε μὲ λοιπὸν γιατί με περιμένει.»

Καὶ ἡ λέξις πορτιέρης, καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἀγνώστου παιδίου ἔκαμαν τὸν ἄξιον ὑπάλληλον τοῦ Λυκείου νὰ γίνῃ κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

Προχωρεῖ λοιπὸν ἐν βῆμα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ το ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸν ὦμον καὶ νὰ το πετάξῃ ἔξω καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν μὲ ὅλην τὴν εὐγένειαν· ἀλλὰ πάλιν ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἐσταμάτησε.

Τὸ παιδίον ὁμῶς χωρὶς καθόλου νὰ τα χάσῃ, εἶχεν ἀποθέσῃ κατὰ γῆς τὰ δέματά του. Θὰ ἐνόησατε, πιστεύω, διατί· διὰ νὰ ἔχῃ τὰ χεῖρια του ἐλεύθερα καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ ἂν του τύχῃ ἀνάγκη.

«ΤΗΝ ΕΥΗΛΑΦΗΣ...» (Σελ. 8)

Ὅταν ὁ θυρωρὸς εἶδε τὸ κίνημα αὐτὸ τοῦ παιδίου, ἐσκέφθη τρία πράγματα· πρῶτον μὲν ὅτι ἂν μαλ' αὐτὸν καὶ δαρθοῦν μέσα εἰς τὸ θυρωρεῖον, θὰ γίνῃ προσβολὴ μεγάλη εἰς τὸ δωματίον του, καὶ δέν ἦτο καθόλου ἀξιοπρεπές. Δεύτερον ἐσκέφθη ὅτι, ἀφοῦ ὁ ξένος ἐπιμένει τόσον πολὺ, δέν εἶνε παράξενον ὅσα λέγει νὰ εἶνε ἀλήθεια. Τρίτον ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ὁ κύριος Τελόριμος ἐπερίμενε πραγματικῶς τὸ ἀνθρωπάριον αὐτό, τί ἔχει νὰ πάθῃ αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἦτο θυρωρὸς!

Ἀνοίγει λοιπὸν τὴν θύραν καὶ λέγει:

«Πήγαινε μόνος σου μέσα, εἰν' ἐκεῖ κάτω 'ς τὴν ἄκρην τῆς αὐλῆς.»

Τὸ παιδίον εὐθὺς ἐμβήκεν καὶ ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός του μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ ὁ θυρωρὸς ἐμυρμούρισε:

«Τώρα, ἂς κἀνὴ καλὰ μὲ τὸν κύριον ἐπιμελητήν. Ἐγὼ δέν ἀνακατεύομαι.»

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν διήγησίν μας, καλὸν εἶνε νὰ περιγράψωμεν τὴν εἰκὼν τοῦ φίλου μας μὲ συντομίαν καὶ νὰ εἰπωμεν τίς εἶνε καὶ πόθεν ἔρχεται.

Ἀκούσατε λοιπὸν μὲ προσοχήν. Φαντασθῆτε ἐν ἀγοράκι δέκα ἕως ἑνδεκα ἔτων, ὑψηλὸν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, μὲ πρόσωπον ὥσειδες καὶ μελα-

χρινόν. Εἶχε μέτωπον ὀλίγον καμπυλωτὸν μὲ πυκνὰ καὶ κατσαρὰ μαλλάνια, μύτην κανονικὴν καὶ ὀλίγον γρυπὴν ὡς τὸ ἀστεῦ, καὶ βλέμμα ζωηρόν, ἔξυπνον καὶ πονηρόν.

Τὸ παιδίον αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ ἀπὸ τὴν στολήν του καὶ ἀπὸ τὴν προφορὰν του, ἐφάνετο ὅτι ἦτο ἀπὸ τὴν Γασκωνίαν, ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας περὶφημον διὰ τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν πονηρίαν τῶν κατοίκων της. Καὶ πραγματικῶς ἀπ' ἐκεῖ ἤρχετο, ἀπὸ τὴν Γασκωνίαν.

Μίαν ἐσπέραν ὁ πατήρ του, ὁ κύριος Καπάνης τὸν ἐφώναζε πλησίον του καὶ του εἶπε:

«Παίδι μου, ἔκλεισες τὰ δέκα καὶ ἐμβήκες εἰς τὰ ἑνδεκα, καὶ εἶνε καιρὸς νὰ σπουδάσῃς. Ἐγὼ ὅτι εἴξευρα σοῦ το ἔμαθα, ὀλίγην ἀνάγνωσιν, ὀλίγην τεχνολογίαν, ὀλίγην ἀριθμητικήν. Ἀλλὰ αὐτὰ δέν εἶνε τίποτε. Τὴν σήμερον ὁποῖος θέλει νὰ τον τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα, διότι, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία: ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον, δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δέν ἐφρόν-

τισε νὰ μάθῃ γράμματα εἶνε κοῦτσο ὑπο. Καὶ ἐγὼ λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος καθὼς πρέπει καὶ νὰ τιμήσῃς τὸ ὄνομά μου. Εἶμαι, καθὼς 'ξέρεις, γέρον στρατιωτικὸς καὶ ἄλλον πόρον ζωῆς δέν ἔχω παρὰ μόνον τὴν ὀλίγην σύνταξίν μου, ἡ ὁποία δέν εἶνε τίποτε. Καὶ σοῦ το λέγω αὐτὸ διὰ νὰ σου δώσω νὰ καταλάβῃς ὅτι ἀπὸ ἐμὲ δέν πρέπει νὰ περιμένῃς μεγάλα πράγματα, καὶ ὅτι πρέπει νὰ κυττάξῃς μόνος σου νὰ διατηρηθῇς. Ἐχει ὁμῶς ἡ μητέρα σου μερικὰ χρηματάκια καὶ μ' αὐτὰ πλέον θὰ κάμῃς καλὴν ἀρχὴν νὰ σπουδάσῃς. Λάβε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ δός το εἰς τὸν κύριον Τελόριμον, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος μου παιδικός. Πήγαινε εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ δέν ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ κύριος Τελόριμος ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἦτο παιδί πτωχὸν ὡς τὸν καὶ σέ, θὰ σε βοηθήσῃ καὶ θὰ σε προστατεύσῃ.»

Ἀφοῦ ὁ κύριος Καπάνης εἶπε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὸν υἱὸν του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔτοιμον, τὸν ἐφίλησε καὶ εἰς τὰς δύο παρειάς καὶ του ἔδωκε τὴν εὐχὴν του.

Εἰς τὸ γράμμα του ὁ κύριος Καπάνης ἔγραφε πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον, καὶ του ἀνέφερε τὴν παλαιάν των φιλίαν, καὶ τον παρεκάλει νὰ προστατεύσῃ τὸν υἱὸν του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιτύχῃ καμμίαν ὑποτροφίαν διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Μάριον Καπάνην. Ἐνόμιζε δὲ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκόλωτον. Ἀλλ' ὁμῶς διὰ καλὸν καὶ διὰ κακὸν ἔκλειπτον. Ἄλλ' ὁμῶς διὰ τὸν ἴδιον φάκελον ὀλίγα τραπεζικὰ γραμμάτια εἰς τὸν ἑκατὸν δραχμῶν τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνθυμίσθη, εἶχεν οἰκονομήσῃ ἡ καλὴ του μήτηρ. Μὲ αὐτὰς λοιπὸν τὰς δραχμὰς θὰ ἐπλήρωνε τοῦλάχιστον τὰ δίδακτρα τοῦ πρώτου ἔτους.

Ὅταν ὁ Μάριος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς του, εὗρε τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἦτο καταλυπημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ της. Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦτο θέαμα σπαραξικάρδιον· ἡ κυρία Καπάνη ἔκλαιεν, ἔκλαιε πολλὴν ὥραν, ἔκλαιε καὶ τὰ δένδρα ἐμάραινε, καθὼς λέγει ἡ παροιμία. Ἀλλὰ καὶ ὁ μικρὸς κύριος Μάριος Καπάνης δέν ἔκλαυσεν ὀλιγώτερον, πρέπει νὰ το εἰπωμεν πρὸς ἑαυτὸν του.

Ἡ ἐξαιρετος γυνὴ ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν της δισάκιον δερμάτινον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε φορέματα, ὑποδήματα καὶ ἀσπρόρουχα. Τοῦ ἔδωκε καὶ σάκκον ὀδοπορικόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε βάλλῃ μερικὰ

πράγματα χρήσιμα εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ ὀλίγα τρόφιμα.

Τὸν σάκκον τοῦτον τοῦ ἐγνώριζεν ἀπὸ μικρὸς ὁ Μάριος. Ἦτο τῆς προμάμης τῆς κυρίας Καπάνης καὶ εἶχε σχῆμα παράξενον, παρατηρήσατε τὸ σχέδιόν του, εἶχε καὶ χρῶμα ἀλλόκοτον. Τὸ χρῶμα τοῦ ἦτο μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν κατακίτρινον, ἀλλὰ τώρα τὸ κίτρινον ἦτο ξεθωριασμένον, τριμμένον καὶ ἐφαίνετο ἀλλοῦ μὲν πρασινωπὸν ὡς μερικὰ πράσινα μῆλα, ἀλλοῦ δὲ κόκκινον σὰν τομάτα.

Ὁ ἥρως μας Μάριος καθὼς εἶδε τὸ ἄσχημον τοῦτο πρᾶγμα, ἐστράβωσε τὸ πρόσωπόν του, καὶ τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ἦτο παιδίον φιλόκαλον. Ἀλλ' ὁμῶς ἐπειδὴ δέν ἤθελε νὰ πικράνῃ τὴν καλὴν του μητέρα, ἔκρυψε τὴν δυσαρέσκειάν του, καὶ τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ἦτο παιδίον φιλόστοργον.

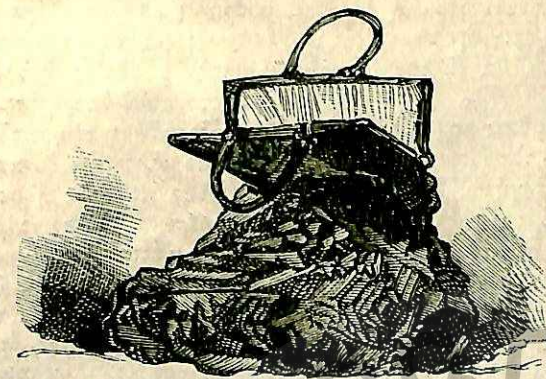
Καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Μάριος ἤσθάνθη ὅτι εἰς τὸ θυλάκιόν του ἔπασσε μία χρηματοθήκη, τῆς ὁποίας τὸ πάχος ἀπεδείκνυνε ὅτι ἡ πρὸς τὸν κύριον Τελόριμον ἐπιστολὴ δέν περιεῖχε ὅλας τὰς οἰκονομίας τῆς κυρίας Καπάνης.

Ἡ κυρία Καπάνη συνώδευσε τὸν υἱὸν της ἕως τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς ἔγινε μὲ πολὺν κλαυθμὸν καὶ θρήνον. Ὑπεσχέθη δὲ ὅτι θὰ οἰκονομῇ χρήματα καὶ θὰ τα φυλάττῃ ἐπίτηδες, διὰ νὰ του στείλῃ τὰ ἔξοδα νὰ ἔλθῃ τὰς παύσεις εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, ἂν ὅχι τὸ ἔτος τοῦτο, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Τὸ ταξίδιον τοῦ Μάριου ἦτο λαμπρότατον, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα δέν συνέβη τίποτε δυσάρεστον. Ἀλλ' ὁμῶς τὸ πρῶτόν του βῆμα εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐσημειώθη μὲ συμβάν πολὺ σπουδαῖον.

Ὅταν κατέβη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐστάθη ἀκίνητος, καὶ δέν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ ὑπάγῃ, διότι εὗρε ἑξάφνα περικυκλωμένους ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο, ἐπήγαινον, ἔτρεχον, συνωθοῦντο, ὠμίλουν, ἐφώναζον, καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος καὶ ὁ κόσμος, τὸν ὁποῖον ἔδλεπε πρῶτην φορὰν, τὸν ἔκαμε νὰ τα χάσῃ δέν ἦτο παῖς γέλασε, πρωτεύουσα ἦτο αὐτή, καὶ τί πρωτεύουσα; ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας, οἱ Παριῖοι!

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο γενναῖος καὶ τολμηρὸς, ὁ Μάριος ἔδλεπε καὶ μόνος του ὅτι δέν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν ἀμαξῶν, αἱ ὁποῖαι, τρέχουν ἐπάνω

«Ο ΣΑΚΚΟΣ ΕΙΧΕ ΣΧΗΜΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟΝ...»

καὶ κάτω τὴν ὥραν ὅπου ἔρχεται ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἄλλοι ἐπιβάται κα-
ταβαίνουν καὶ ἄλλοι ἀναβαίνουν. Ἐστέκετο λοιπὸν
καταχαλισμένος καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀνοικτὰ τόσα,
καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ὄνειρον.

Ἐξαφνα αἰσθάνεται ὅτι κάποιος τὸν κυτπᾷ εἰς τὸν
ὄμρον. Γυρίζει καὶ βλέπει ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος μὲ
μεγάλῃ ἐυγένειαν τοῦ εἶπεν ἂν θέλῃ νὰ τον ὁδη-
γήσῃ καὶ νὰ του δείξῃ ὅλα τὰ περίεργα πράγματα
τῆς πρωτεύουσας.

«Τώρα δὲν ἔχω καιρὸν, εἶπεν ὁ Μάριος· ἀλλὰ
ἐπειδὴ εἶσθε ἄνθρωπος ὑποχρεωτικός, σὺς παρακαλῶ
νὰ με ὁδηγήσετε πῶς νὰ εὑρῶ τὸν κύριον, πρὸς τὸν
ὁποῖον ἐπιγράφεται τὸ γράμμα τοῦτο.» Καὶ ἐνῶ
ἔλεγε ταῦτα, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπι-
στολὴν τὴν ὁποίαν του εἶχε δώσῃ ὁ πατὴρ του.

Ὁ κύριος ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐνῶ ἀνεγί-
νωνσκε τὴν ἐπιγραφὴν, τὴν ἐψηλάφησε διὰ νὰ βεβαι-
ωθῇ τί περιεῖχε μέσα.

Ἐν ὁ Μάριος ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρετήρει τὸ
πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου κυρίου, θὰ ἔβλεπεν ὅτι εἶ-
χεν ἑκφρασίαν ἀλλόκοτον.

«Τί τυχερὸς ὅπου εἶσαι, παιδάκι μου! Κύτταξε,
ἴσα ἴσα καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸν ἴδιον δρόμον καὶ
μετὰ χαρᾶς πολλῆς θὰ σε ὁδηγήσω. Ἔλα λοιπὸν
μαζί μου, νὰ σου δείξω τὸν δρόμον.»

Ὁ Μάριος χωρὶς καμμίαν ὑποψίαν ἐξεκίνησε, καὶ
καθὼς ἦτο χαλισμένος ἀπὸ ὅσα ἔβλεπε τριγύρω του,
ἠκολούθει τὸν ἄγνωστον σὰν ἀρνάκι καὶ οὐδὲ κἄν ἐ-
σκέφθη νὰ του ζητήσῃ ὀπίσω τὴν ἐπιστολὴν.

Ἐξαφνα εὐρέθησαν εἰς μίαν πλατεῖαν, καὶ ἐκεῖ
πλέον ἦτο νὰ χάσῃ ἡ μάνη τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ
μάνη· αἱ ἀμαξαὶ ἔτρεχον ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, κατέβαι-
νεν ἀπὸ πᾶνω ὁ ἵπποσιδηροδρόμος μὲ μεγάλην τα-
χύτητα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρό-
μου ἤρχετο ἐν λεωφορεῖον, ἀμάξια ἀπ' ἐδῶ μὲ
ἐμπορεύματα, κάρρα ἀπ' ἐκεῖ, χειραμάξια, θέρυδες,
βοή καὶ κακὸ! Ἐκεῖ σὺς ἤθελε νὰ ἐδέλεπατε τί
ἐστὶ πολυκοσμία καὶ ταραχή.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ διασχίσουν ἐκείνην τὴν πλα-
τεῖαν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον.
Μετὰ πολλὰ κατώρθωσεν ὁ Μάριος καὶ ἐπέρασεν,
ἀλλὰ ὅταν εὐρέθῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ζητεῖ τὸν ὁδη-
γὸν του ἀλλὰ δὲν τον βλέπει· κυττάζει δεξιὰ, κυττά-
ζει ἀριστερά, τίποτε. Τρέχει δεξιὰ, τρέχει ἀριστερά,
ἀλλὰ ποῦ νὰ τον εὑρῇ! Πάει καὶ ἀκόμη πάει, ὁ φίλος
ἐγίνεν ἀστραπή. Καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι ἐπῆρε μαζί του
καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία, καθὼς εἰξεύρετε, περι-
εῖχε καὶ τὰ χρήματα τῆς κυρίας Καπάνη, τῆς μη-
τρὸς τοῦ Μαρίου.

Περὶ τὸν τώρα εἶνε νὰ σας εἶπω, διότι τὸ ἐνόησατε
καὶ μόνοι σας, ὅτι ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ξένος τίποτε ἄλλο
δὲν ἦτο, παρὰ εὐγενὴς καὶ ἐπιτήδειος κλέπτης.

Ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀν-
θρώπους οἱ ὁποῖοι τὰ χάνουν εὐκολὰ εὐκολὰ.

«Ποῦ θὰ μου πάη, ἐψιθύρουν ὁ Μάριος, θὰ τον
εὑρῶ. Ἀλλὰ τώρα πρέπει πρῶτα νὰ εὑρωμεν τὸν
κύριον Τελόριμον, καὶ κατόπιν λογαριαζόμεθα μὲ τὸν
κῦρ κλέπτην.»

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ πατρικοῦ φίλου του, ἠρώτησεν ἕνα κλητῆρα, καὶ
ὁ κλητῆρ τὸν ὠδήγησε μέχρι τινός, ἔπειτα ἠρώτη-
σεν ἄλλον κλητῆρα καὶ ἔπειτα ἄλλον καὶ κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἐφθασεν εἰς τὸ Λύκειον, εἰς τοῦ ὁ-
ποίου τὴν αὐλὴν τὸν ἀφῆσαν, ὡς ἐνθυμεῖσθε.

Β'.

Ο ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΕΛΟΡΙΜΟΥ.

Περίεργον πρᾶγμα! φαίνεται ὅτι ἡ κακοτυχία τὸν
ἐκυνήγει τὸν μικρὸν μας φίλον.

Μόλις ἔκαμεν ὀλίγα βήματα εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ
ἔσπρωξε μὲ τὸ κατασκονισμένον δισάκκιόν του ἕνα
μαθητὴν ὁ ὁποῖος ἦτο ὑψηλὸς καὶ ῥωμχλέος καὶ
ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανος. Ὁ μαθητὴς ἐγύρισεν εὐ-
θύς, ἐξεσκόνισε τὴν στολὴν του μὲ τὸν ἀγκῶνά του
καὶ εἶπε μὲ φωνὴν δυνατὴν κυττάζων τὸν Μάριον:

«Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθε τὸ νέο τοῦτο φρούτο; Μοῦ
ἐκκατέρωσε τὴν κινιούργια τὴ στολή μου. Ποῦ τα
εἶχε τὰ μάτια του!»

Ὁ Μάριος ὁ ὁποῖος ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ συγ-
γνώμην καθὼς ἤκουσε τοὺς προσδλητικoὺς λόγους
τοῦ μαθητοῦ, ἤσθάνθη ὅτι ὅλον του τὸ αἷμα ἀνέβαι-
νεν εἰς τὴν κεφαλὴν του! ἀπεκρίθη λοιπὸν μὲ πολ-
λὴν ζωηρότητα:

«Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα
μου, καὶ σε παρακαλῶ νὰ ἔχῃς ῥίγη λόγια».

— Τί εἶπες; τί; εἶπεν ὁ μαθητὴς, θαρρῶ πῶς θὰ
ἀναγκασθῶ νὰ σε μάθω πῶς φέρονται οἱ ἄνθρωποι.

— Καὶ ἐγὼ θαρρῶ πῶς θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σε ξε-
σκονίσω μὴ χαρά, καὶ νὰ ἰδῇς ξεσκόνισμα μὴ φορά.

Ὁ μαθητὴς ἠθέλησε ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως νὰ
του καταφέρῃ ἐν ῥίπισμα. Ἀλλὰ εἶχον συναχθῇ οἱ
μαθηταὶ καὶ τοὺς εἶχον περικυκλώσῃ, καὶ ἐπλησίαζον
πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ὡστε ὁ
μαθητὴς εἶπε σιγὰ εἰς τὸν Μάριον.

«Ἄν δὲν εἶσαι ἄνανδρος, τὰ λέμε ἔπειτα εἰς τὸ
διάλειμμα τῶν τεσσάρων, εἰς τὴν μικρὴν αὐλὴν!»

Ὁ Μάριος δὲν εἴξευρε τί εἶνε οὔτε ἡ μικρὰ αὐλή,
οὔτε τὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων. Ἀλλ' ὅμως ἀπε-
κρίθη χωρὶς καθόλου νὰ ταραχθῇ:

— Μάλιστα, τὰ λέμε!»

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι μαθηταὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς τά-
ξεις των, αὐτὸς δὲ ἠκολούθησεν ἕνα ἐκ τῶν διδασκά-
λων ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ
κυρίου ἐπιμελητοῦ.

«ΜΟΛΙΣ ΕΚΑΜΕΝ ΟΛΙΓΑ ΒΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΛΗΝ...» (Σελ. 8)

Ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἐπιμελητοῦ ἦσαν καὶ ἄλλοι
μαθηταὶ, οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν μὲ χαμηλὴν φωνήν.
Καί, ὡς φαίνεται, θὰ εἶχον πολὺ σπουδαίαν ὁμιλίαν,
διότι οὐδὲ ἐγύρισαν κἄν νὰ κυττάξουν ὅταν εἰσῆλθεν
ὁ Μάριος.

Ὁ μικρὸς φίλος μας ἐκάθισεν εἰς μίαν γωνίαν,
καὶ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους λόγους τοὺς ὁποίους ἤκουσεν,
ἐνόησεν ὅτι εἶχον πιασθῇ οἱ παλαιοὶ μαθηταὶ τοῦ

Λυκείου μὲ τοὺς νέους, καὶ εἶχε γίνῃ μεγάλη τα-
ραχή. Ἐπᾶνω δὲ εἰς τὴν ὁμιλίαν ἤκούοντο συχνὰ τὰ
ὀνόματα Γεώργιος Μοντανῆς καὶ Λεωνίδας Δουμπο-
δάνος καὶ ὅτι ὁ πρῶτος ἦτο γενναῖος καὶ ὁ δεύ-
τερος χειροδύναμος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμιλίου Δεβελ]

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

φοι αγαπᾶτε τὰς πατριωτικὰς ιστορίας, ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ μίαν, εἶπεν ὁ κύριος Φιλόπατρις πρὸς τοὺς μικροὺς υἱοὺς του.

Εἰς μίαν συναναστροφὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μεταξύ ἄλλων ἦτο καὶ ἓνας γέρων μὲ λευκὰς τρίχας, ἓνας ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους γέροντας οἱ ὅποιοι ἐπρόφθασαν ζωντανοὺς ἀκόμη πολλοὺς ἀγωνιστὰς καὶ τοὺς ἐγνώρισαν, καὶ τοὺς ἤκουσαν νὰ διηγοῦνται μὲ τὸ στόμα των τὰς ἡρωϊκὰς μάχας τὰς ὁποίας εἶχαν κάμει.

Εἰς τὴν συναναστροφὴν αὐτὴν δὲν εἰξεύρω πῶς ὁ λόγος ἔπεσε περὶ ἐξυπνάδας τῶν ζώων.

— Πλέον ἐξυπνο ζῶον ἀπὸ τὸν σκύλον ἐνὸς ἀγωνιστοῦ δὲν εἶδα, εἶπεν ὁ γέρων.

— Πῶς ἦταν; πῶς ἦταν; ἠρώτησαν μὲ περιέργειαν δύο παῖδια τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ.

— Εἶχα ἓνα φίλον ἀγωνιστὴν, τὸν γέρο Δῆμον, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν βλέπει καὶ ἐμβαίνει ἓνας σκύλος εἰς τὸ σπήτι του· ἦμουσι καὶ ἐγὼ τότε ἐκεῖ.

— Δικὸ σου εἶνε αὐτὸς ὁ σκύλος, Μπάρμπα Δῆμο;

Καὶ ὁ Μαραφέτης ἐπεριπατοῦσε σοβαρὸς σοβαρὸς καὶ τὰ πλατεῖά του αὐτιά ἐπιπτον εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἡ οὐρά του ἦτο ἀγκυλωτή. "Α! ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὸ ἐβλέπατε. Ὁ γέρο Δῆμος· κόντεψε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του· ἐγὼ δὲν ἐπίστευα τὰ μάτια μου· τὰ παιδιὰ ἔστεκον εἰς τὴν θύραν ἀκίνητα ἀπὸ θαυμασμόν.

— Ἄλτ! ἐφώνησεν ὁ ἀγωνιστής, καὶ ὁ Μαραφέτης ἐστάθη:

— Ἀνάπαυσις! εἶπε μετ' ὀλίγον, καὶ ὁ στρατιώτης κατέβασε τὰ δύο του πόδια.

Ὁ γέρο Δῆμος ἔβλεπε μὲ συγκίνησιν τὸν Μαραφέτην· τοῦ ἐνεθύνιζε τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους χρόνους τῶν μαχῶν.

— Στάσου, μοῦ εἶπεν ἔξαφνα, νὰ ἰδῶ ἂν θυμᾶται καὶ ἐν ἄλλο γυμνάσιον ποῦ τοῦ εἶχαμε μάθει.

Τότε ἐπῆρεν ἐν ῥαβδί, τὸ ἐκράτησεν ὀριζοντίως καὶ ἐφώνησε:

— Εἰς προ . . . σοχήν!

Ὁ Μαραφέτης ἦτο ἐτοιμος·

— Πῆδα διὰ τὸν Σταυρό! τὸν διέταξεν ὁ γέρων ἀγωνιστής.

Ὁ Μαραφέτης ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ῥαβδί ἐλαφρὰ ὡς ἐλάφι.

— Πῆδα διὰ τὴν Πατρίδα!

Ὁ Μαραφέτης ἐπήδησε καὶ πάλιν μὲ τὴν ἰδίαν ἐλαφρότητα καὶ προθυμίαν.

— Πῆδα διὰ τοὺς Τούρκους!

Ὁ Μαραφέτης τότε ἐκάθησε χάμου, ὡς νὰ μὴ εἶχε σκοπὸν νὰ κινηθῇ, καὶ ὁ γέρων ἤρχισε νὰ γελάει μὲ χαρὰν, ψιθυρίζων:

— "Οχι, μὰ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὸν εἶδα κῆ-
που· εἶνε στρατιωτικὸ σκυλί· μοῦ ἐνθυμίζει ἐκεῖνο
ποῦ εἶχαμε μαζί μας 'ς τὸ στρατόπεδο.

Πραγματικῶς τὸν σκύλον ἐκεῖνον τὸν εἶχεν ἓνας
ἄλλος ἀγωνιστής ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, καὶ ὁ σκύλος
μὲ ὅλα τὰ γηρυτεῖά του ἔτρεχε πεινασμένος εἰς τοὺς
δρόμους καὶ ὡς νὰ ἐκπτάλαθε ποῖος ἦτο ὁ γέρο Δῆ-
μος ἐμβόηκε.

— Τώρα θὰ σοῦ πῶ ἂν εἶνε αὐτός.

Καὶ ἀφῆσας ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ποῦ ἦτο κοντά
του, τὸ μικρὸν του τσιμπουκάκι, ἐφώνησε μὲ βροντε-
ρὰν φωνήν:

— Φέρτε . . . ἄρμ!

Ὁ Μπάρμπα Δῆμος εἰξευρε γυμνάσια, διότι ἀφοῦ
ἐπολέμησε καὶ μὲ ἄλλους στρατηγούς κατετάχθη εἰς
τὸν τακτικὸν στρατὸν τοῦ ὁποῖου στρατηγὸς ἦτο ὁ
Φαβιέρος.

Ὁ σκύλος ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐκείνην ἐση-
κώθηκε ὀρθὸς καὶ ἐκρατοῦσε ἀκίνητα τὰ δύο πόδια,
ὡς ἀληθινὸς στρατιώτης.

— Εἶνε ὁ Μαραφέτης, εἶπε μὲ χαρὰν ὁ γέρων
ἀγωνιστής ἄ! πόσα χρόνια ἔχω νὰ τὸν ἰδῶ!

Ἀπὸ τὴν θύραν ἔδλεπαν κατὰ παιδιὰ· ἀλλ' ὁ Μα-
ραφέτης τὴν δουλειά του ἐστέκετο σταθερὸς εἰς τὴν
θέσιν του.

— "Ελα τώρα, προσοχή εἰς τὸ πρόσταγμα, Μα-
ραφέτη!

Καὶ ἔκχευε ὡς νὰ ἐκτυποῦσε τὸ τύμπανον· καὶ
περιπατῶν μὲ βῆμα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν σκύλον
ἐφώνησε:

— Ἐμπρός . . . Μάρς!

— Ναί, τὰ θυμᾶται! χά χά . . . τὰ θυμᾶται. "Ελα
ἰδῶ τώρα.

Καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν
τοῦ Μαραφέτη καὶ ὁ Μαραφέτης ἔμεινε κατευχαρι-
στημένος, ἦτο εὐτυχής.

Τότε αὐτὸς ἐγύρισε καὶ μοι εἶπε μὲ ἐν εἶδος πα-
ραπόνου:

— Βέβαια! δὲν βλέπεις ποῦ ἔχει μνημονικὸ καὶ
θυμᾶται τὴν Ἐπανάστασιν, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι τὴν ἐλη-
σμόνησαν;

— Λαμπρὸ σκυλί, ἀληθινὸ σκυλί ἀγωνιστοῦ εἶπα
εἰς τὸν γέρο Δῆμον.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΩΝ

Ὁ κύριος Πατατούκας, μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα
του καὶ τὸ τουφέκι εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ τὸν κυνη-

Ὁ κ. Πατατούκας γυρνᾷ ἀρκετὰς ὥρας εἰς τὰ
λιβάδια, τὰ χωράφια, καὶ εἰς τὰ δάση χωρὶς ν' ἀπαν-
τήσῃ κανένα ἀγριοχοῖρον. Οἱ κύριοι αὐτοὶ κάθηται
εἰς τὸ σπήτι των. Ἐν τούτοις ὁ κ. Πατατούκας ἐπὶ
τέλους διακρίνει ἓνα ἀγριοχοῖρον ὁ ὁποῖος ἀνεπαύετο
ἐξηπλωμένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δάσους.

Ὁ κ. Πατατούκας εἶνε εὐχαριστημένος· σηκώνει
τὸν πετεινὸν τοῦ τουφεκίου του· ὁ Σκαλιστής τὸ
ρίχνει 'ς τὴν τρεχάλαν, ἀλλ' ὁ ἀγριοχοῖρος δὲν φεύ-
γει, μένει εἰς τὴν θέσιν του· ὁ κυνηγὸς πυροβολεῖ:

— Πρρρρρρρρρ!

Τὸ θηρίον δὲν ἐπληγώθη διόλου, καὶ μένει εἰς
τὴν ἰδίαν θέσιν ὡς νὰ περιπαίξῃ τὸν κ. Πατατού-
κην.

Ὁ κ. Πατατούκας τὰ ἐχρειάσθηκε, ἅμα δὲ εἶδε
ὅτι τὸν ἐγκατέλειψεν ὁ Σκαλιστής, φεύγει καὶ αὐτὸς
μὲ ὅλην τὴν γρηγοράδα τῶν ποδῶν του· ὁ κυνηγετι-
κὸς του σάκκος ἐκτυποῦσε τὴν ῥάχην του ἐνῶ ἔτρεχε,
ὁ δὲ κ. Πατατούκας κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐγυρνοῦσε
πίσω διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται.

Νὰ ἰδῇ; καὶ τί βλέπει;

Τὸν τρομέρον ἀγριοχοῖρον ὁ ὁποῖος τὸν κυνηγᾷ

γετικὸν του σάκκον κρεμασμένον ἀπὸ τὸν ὤμὸν του,
πηγαίνει μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κυνήγιον. Ὁ σκύλος του
Σκαλιστής, τρέχει ἐμ-
πρός, σιγὰ σιγὰ, ὡς νὰ
μὴ βιάζεται διόλου.

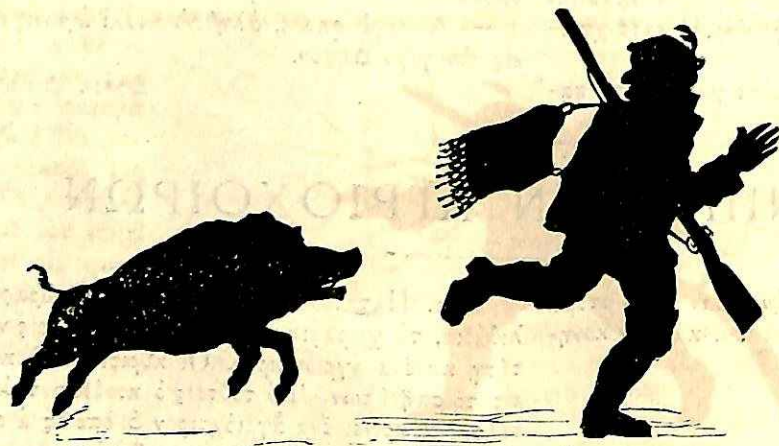
Μήπως νομίζετε ὅτι
ὁ κ. Πατατούκας πάγει
νὰ κυνηγήσῃ ἰπέρδικας
ἢ λαγούς; "Ω! διόλου·
πάγει νὰ κυνηγήσῃ ἀ-
γριοχοῖρους, οἱ ὁποῖοι
εἶνε θηρία μεγάλα, χον-
δρά, πολὺ δυνατά, μὲ
θεόρατην κεφαλὴν, καὶ
μὲ σιαγόνας αἱ ὁποῖαι
ἔχουν κατὰ μέγαν γυ-
ριστὰ δόντιν, τρομερά!

Πρέπει νὰ ἔχῃ κα-
νεὶς μεγάλαν γενναίω-
τητα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιοῦτο κυνήγιον, διότι ὁ ἀ-
γριοχοῖρος δὲν εὐχαριστεῖται διόλου νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

καὶ εἰς ὀλίγον θὰ τὸν φθάσῃ· βάζει ὅλα τὰ δυνατά
του διὰ νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα. Ἀλλ' ἀνωφελῶς ὁ

ἀγριόχοιρος τρέχει και πάλιν γρηγορώτερα ἀπ' αὐτόν· νά, ἐπλησίασε, τὸν ἔφθασε, θά τὸν φάγῃ.

Ἄν και εἶνε τόσον χονδρὸς και βαρὺς ὁ ἀγριόχοιρος εἶνε πολὺ γρήγορος εἰς τὰ πόδια, πρὸς δυστυ-
χίαν τοῦ κ. Πατατούκα. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὸ ἔχει και κᾶτι δοντάραις γυρισταῖς, κᾶτι χαυλιόδοντας, τοὺς ὁποῖους βέβαια κανεῖς δὲν θά ἤθελε νὰ νοιώσῃ νὰ ἐμπήγωνται εἰς τὸ κρέας του.

Ἄχ! δυστυχῇ μου κύρ Πατατούκα, τί σοῦ ἦτο γραπτὸ νὰ πάθῃς. Δὲν εἰξεύρω τί νὰ μοῦ ἔχαριζαν δὲν ἤθελα νὰ ἦμουν εἰς τὴν θέσιν σου!

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην βλέπει ἐμπρὸς του ἐν δένδρῳ ἄλλος τρίπος διὰ νὰ σωθῇ δὲν ὑπάρχει παρὰ νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς αὐτὸ σκαρφαλώνει εἰς ἓνα κλάδον και πιάνεται μὲ τὰ δύο χέρια του, ἐνῶ ὁ ἀγριόχοιρος μὲ τὸ ρύγχος του, μὲ τὰ πόδια του, μὲ τοὺς χαυλιόδοντάς του βάζει ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ σπάσῃ τὸ δένδρον.

Κατὰ καλὴν τύχην τοῦ κυρίου Πατατούκα τὸ δένδρον εἶνε δυνατόν. Ὁ δυστυχὴς κυνηγός, εἶνε εἰς ἀσφάλειαν. Δόξα σοι ὁ Θεός! ὁ Ἀγριόχοιρος δὲν θά κατορθώσῃ νὰ τὸν κρημνίσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω.

Ἄλλ' ἀπὸ τὰ πολλὰ κτυπήματα μὲ τὸ θεόρατον κεφάλι του, ὁ ἀγριόχοιρος κατορθώνει νὰ σπάσῃ τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καὶ χονδρὸν. Καὶ τότε τί ἔγεινε, σᾶς παρακαλῶ;

Τί ἔγεινε; ὁ κύρ Πατατούκας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ κλαδί του μὲ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον και τὸ τουφέκι του. Ἀλλὰ εἰς τὸ πέσιμόν του ὁ κ. Πατατούκας ἤνοιξε τὰ δύο του πόδια ὥστε εὐρέθη καβάλα ἐπάνω εἰς τὸν ἀγριόχοιρον, ὅστις κατευχαριστημένος διὰ τὸ κατόρθωμά του εἶχε ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸ δένδρον.

Ὁ Σκάλιστής, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ὀπίσω διότι τὸν ἔτυπτε ἡ συνειδησίς του, διὰ τὴν φυγὴν του, βλέπει τί συμβαίνει, τὸν ξαναπιάνει πάλιν ὁ τρόμος και φεύγει πάλιν. Καὶ τρέχει, τρέχει περισσότερον ἀπὸ κάθε λαγόν. Τί ἐλαφρὰ πού κά-

μνει τὰ πόδια ὁ φόβος! . . Καὶ ὁ ἀγριόχοιρος τρέχει, ὡς ἄνεμος· σηκώνει εἰς τὴν ῥάχην του τὸν

κύρ Πατατούκας, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἱππασίαν του και θὰ ἐπρωτιμοῦσε ἕξ ὅλης καρδίας νὰ περιπκτῇ πεζός. Ποῦ νὰ ἐσυλ-

λογίζετο ὁ κύριος Πατατούκας τὸ πρῶτ' ὅταν ἀρματώνετο μὲ τόσον καμάρι, και ἐγυρνοῦσε εἰς τὰ λιβάδια και τὰ δάση θέλων και καλὰ και σώνει νὰ σκοτώσῃ ἀγριοχοίρους, ὅτι ἤθελε καταντήσῃ εἰς τοιαύτην κατάστασιν: ἀντὶ νὰ σηκώσῃ αὐτὸς τὸν ἀγριόχοιρον εἰς τὴν ῥάχην του, νὰ τὸν σηκώσῃ ὁ ἀγριόχοιρος εἰς τὴν ἰδικήν του; Ἀλλὰ και ὡς τόσον πάλιν καλὰ· καλλίτερα ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην τοῦ ἀγριοχοίρου παρὰ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν του· δι' αὐτὸ ὁ κύρ Πατατούκας κρατεῖ ὅσον εἴμπορεῖ δυνατώτερα τὴν σκληρὰν χαίτην τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος τρέχει, τρέχει ὡς δαιμονισμένος.

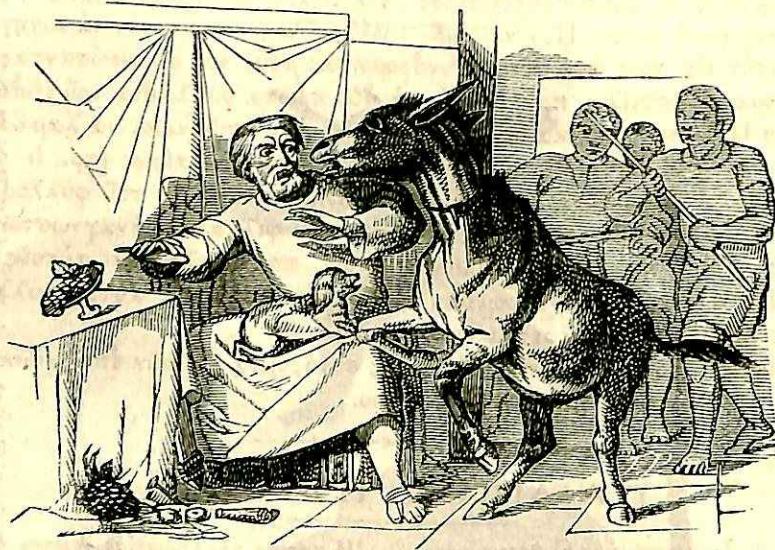
Ἐξῆφτα ἀφοῦ ἐδωρέθηκε, φαίνεται, τὸν ἱππέα του, τὸν τινάζει μὲ ὀρμὴν ἐπάνω εἰς τὰ γόρτα διὰ νὰ μάθῃ ἄλλην μίαν φορὰν νὰ κυνηγᾷ θηρία ὡς αὐτό.

Ὁ κ. Πατατούκας σηκώνεται κτυπημένος και πονεμένος, ἐνῶ ὁ ἀγριόχοιρος ἐξακολουθεῖ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ τρέξιμόν του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φωλεάν του· ὁ κύρ Πατατούκας ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπήτι τοῦ κουτσαίνων και κάμνων ὅρκον ὅτι ποτὲ δὲν θά ξανακάμῃ τοιαύτην ἀνοησίαν, ἀλλὰ θά κυττάζῃ ἡσυχὰ τὴν δουλειά του σὰν κύρ Πατατούκας ποῦ εἶνε, ἀφίων εἰς ἄλλους πλέον γενναίους και πλέον ἱκανοὺς τοιαῦτα ἐπικίνδυνα παιγνίδια.

Καὶ νὰ σᾶς πῶ, πάλιν καλὰ· ὁ κύρ Πατατούκας ἐκτάλαβεν, ἂν και κάπως ἀργά, ὅτι ὁποῖος ἐπιχειρεῖ πράγματ' ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις του γίνεται γελοῖος.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΑΡΙΟΝ ΜΥΘΟΣ

Ἐς τὴν ἐξοχὴν τοῦ ἔμμενον ὁ Ἄλφα Δέλτα Κάππα μαζί με τὸ σκυλάκι του· ἄχ, πόσον το ἡγάπα! Τὸ ἔχιδε, τὸ ἔχιδε συχνά ἔς τὰ γόνατά του, καὶ μίαν στιγμὴν δὲν τάφινε ποτὲ ἀπὸ κοντά του. Καὶ τὸ σκυλάκι ζωηρόν καὶ σὰν νὰ ἐνοοῦσε, ἔκουνε τὴν οὐρίτσα του καὶ μετὰ χαρὰν ἤδη.

Ὁ γάιδαρος τῆς ἐξοχῆς, τοῦ κηπουροῦ καμάρι, ἕνα γαϊδοῦρι ἐξέστρωτο ἐκεῖ, σωστὸ γομάρι, εἰς τὸ μαγγανοπήγαδον ἀπ' τὸ πρῶτ' ζευγμένον, ἐγύριζεν ἀργὰ ἀργὰ σκυπτὸς καὶ νυσταγμένον, καὶ κάπου κάπου ἔρριπτε καὶ μιά θολή ματιά του καὶ τὸ σκυλάκι ἔβλεπε καὶ ἔσειε ταῦτιά του.

Καὶ ἔλεγε σιγὰ σιγὰ: «Γιατί κ' ἐμὲ ἄλλοι δὲν με χαδεύει; τάχα τί του κάνει τὸ σκυλάκι; Τάχα κ' ἐγὼ δὲν εἰμὶ ποῦ τὰ ἴδια νὰ του κάνω, ἀκόμη καὶ καλλίτερα; Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐπάνω!» Καὶ μ' ὄλην του τὴν δύναμιν ὤρμη, πηδᾷ, σπαράζει, καὶ τοῦ μαγγανοπήγαδου σχοινιά καὶ ἔξωλα σπάει.

Ὁ κύριος τῆς ἐξοχῆς μετὰ τὸ πρόγευμά του, ἐκράτει τὸ σκυλάκι του μέσα ἔς τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔπαιζεν ἀμέριμνος... Ἄλλ' ὦ, κακὴ του μοῖρα! ἀνοίγει αἰφνης μετὰ ὀρμὴν ὀρθάνοικτη ἡ θύρα, καὶ νὰ σοῦ τον ὁ γάιδαρος... ὡς τὸν τρελὸς λακτίζει, καὶ τὸ σκυλάκι ἔντρομον γαυγίζει καὶ γαυγίζει...

Ὁ κύριος δὲν ἠρόφθασε νὰ σηκωθῇ... Ὁ ὄνος ὀρμήσας κατ' ἐπάνω του, ἐλθὲν ἐπιμόνως νὰ τον φιλήσῃ... ἔντρομος ὁ κύριος φωνάζει, ὁ ὄνος τὰς θωπείας του εὐθὺς διπλασιάζει, ὀγκᾶται, σειεῖ τὴν οὐράν, ὀγκᾶται καὶ λακτίζει, καὶ τὴν πλησίον τράπεζαν ἀναποδογυρίζει...

Γάιδαρε, χάδια ἠθελες; θὰ ἔλθῃ κ' ἡ σειρά σου νὰ λάβῃς ὅσα ἔδωκες, ἀμέσως τώρα, στάσου... Οἱ ὑπηρέται ἔτρεξαν μετὰ πετρῶν καὶ ἔξλων κ' ἐστόλισαν ὡς ἔπρεπε τὸν εὐγενῆ μας φίλον. Αὐτὰ παθαίνει, φίλοι μου, ὅστις μωρὸς ζηλεύει, καὶ πράγματα ποῦ εἰς αὐτὸν δὲν πρέπει γυρεύει...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Ποιοῦμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀνανεώσαντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, ὅτι θέλομεν ἀποστείλει πρὸς αὐτοὺς τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια τοῦ ἐβδόμου ἔτους (1885) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν δ' αὐτοὺς, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως (φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. 6 οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ) ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ἐάν, παρὰ τὰς ἡμετέρας προσδοκίας, τινὲς ἐκ τῶν φιλτάτων ἀναγνωστῶν μας, δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσιν τοῦ λοιποῦ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ των, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ δύο σταλησόμενα αὐτοῖς φυλλάδια σημειοῦντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὰς λέξεις «ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον».

Ὁδηγίαι περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εὐρίσκονται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς Ἄραφ πρώτῃν φορὰν ἐπισκεπτόμενος τὰ βόρεια μέρη, διήρχετο ἕκ τινος χωρίου τῆς Ῥωσσίας. Εἰς σκύλος ὁ ὁποῖος, φαίνεται, τὸν ἐμυρίσθη ὅτι ἦτο ξένος, ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν αὐλὴν καὶ τὸν ἐκυνήγησε γαυγίζων. Ὁ Ἄραφ ἔσκυψε νὰ πάρῃ μίαν πέτραν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε παγωνίαν ἡ πέτρα εἶχε κολήσῃ καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν πάρῃ.

— Τί ἀνάποδος τόπος! ἐφώναξεν ὁ Ἄραφ· ἀφίνουν τὰ σκυλιὰ λυτὰ καὶ ταῖς πέτρας ταῖς ἔχουν δεμέναις!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σιδηριανῆς Παρθένου.

Ἡ μητέρα τῆς Οὐρανίας ἐνόησε ὅτι τὸ εἶπε διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ γελάσῃ, εἰδεμῇ...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτινός.

Ὁ πενταετής Δομένικος εἶνε παρὼν εἰς μίαν συζήτησιν τὴν ὁποίαν κάμουν οἱ δύο θεοὶ τοῦ περὶ τοῦ καλλιτέρου ἱατρικοῦ εἰς μίαν—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖαν—ἀσθένειαν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ συζήτησις ὁ θεὸς τοῦ κύριος Πέτρος τὸν ἔρωτᾷ:

— Τί λὲς καὶ σύ, Δομένικε, ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον ἱατρικόν;

Καὶ ὁ μικρὸς Δομένικος γλῆφον τὰ χεῖλη του:

— Ἡ καραμέλλαις τῆς γῆρας, θεῖε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαρίνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Μετὰ τὸ φυλλάδιον τοῦτο εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἐβδόμον ἔτος, ἀγαπητὰ μου παιδία. Παρῆλθον, φαντασθῆτε, ἕξ ἔτη ἀπὸ τοῦ ἐγγνωρίσθαι μου. Τώρα εἰπέτε μου εὐκρινῶς ἂν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἦμην καλὴ φίλη καὶ διδάσκαλος, ἂν δὲν σᾶς διεσκέδασα μετὰ τὰς ἐπισκέψεϊς μου καὶ ἂν δὲν σᾶς ἐδίδαξα πολλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα. Ὅτι ἔκαμα εἰς τὸ παρελθόν, τὸ ἴδιον καὶ καλλίτερον ἀκόμη θὰ κάμω καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρὸς θὰ βλέπωμεθα δύο φορές τὸν μῆνα καὶ θὰ ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς λέγω περισσότερα καὶ νὰ σᾶς δεικνύω περισσοτέρας εἰκόνας. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μοῦ γράφετε ποῖα διηγήματα, ἕξ ὅσων δημοσιεύω εἰς τὸ φύλλον μου, σᾶς ἀρέσουν περισσότερον, ποῖα ποιήματα, ποῖα εἰκόνες, ποῖα πνευματικὰ ἀσκήσεις, καὶ ἐγὼ θὰ φροντίζω πάντοτε νὰ δημοσιεύω ὅσα καταλαμβάνω ὅτι θὰ σᾶς ἀρέσουν περισσότερον.

Στείλέ μου κανὲν ἄλλο αἶνιγμα, φίλτατε Περιπλαρώμενε Ἰουδαῖ· αὐτὸ ποῦ μοῦ εἶχες στείλει δὲν μοῦ ἤρесе καὶ δὲν τὸ ἐδημοσίευσα· σὺ εἰμὶ ποῦ νὰ κάμῃς πολὺ καλλίτερα ἀπὸ αὐτό.

Καὶ ὅσοι ἄλλοι μοῦ εἶχαν στείλει Παιδικὸν πνεῦμα καὶ

Πνευματικὰ ἀσκήσεις καὶ δὲν τὰς ἐδημοσίευσα, ἃς κάμουν ἄλλας νὰ μοῦ στείλουν. Δημοσιεύω μετὰ εὐχαρίστησιν μου τοιαύτας στελλομένας ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς μου, ὅταν τὰς εὐρίσκω ἀξίας δημοσιεύσεως.

Ἡ Μελισσα τῆς Ἰθάκης καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς θὰ μάθουν ὅτι τὰς ἀσπάξασαι, φίλε μου Διάδολε τῆς Μυκῶνος.

Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ζωγραφίζει ἔξοχα πράγματα ὁ ἐπταετής φίλος μου Γεώργιος Πανάς; Πῶς δὲν μοῦ ἔστειλε τίποτε νὰ ἴδω, Περιμένω.

Γράφε μοι συχνά, Μάχη τῆς Κλεῖσοδας, τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν.

Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ναυτόπαι. Σοῦ εὐχομαι νὰ γείνης καὶ ναύαρχος.

Εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργηλεωνίδα λέγω τοὺς ἀσπαμούς σου Σπαρτιάτις Γοργώ· σοῦ στέλει καὶ αὐτὴ γλυκυτάτους ἀσπασμούς, καὶ εἰς σὲ καὶ τὰ ἀδελφάκια σου. Εἶνε καταλυπημένη ἡ καυμένη, διότι ἀπεχωρίσθητε. Τοῦλάχιστον ἦλθε πλησίον μου καὶ τοῦτο τὴν παρηγορεῖ ὀλίγον. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν σου Κατίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ἑλληνοσύμφωνον.

α·ο·ο· — ο — υ·ε·ή·α·ο· — η· — ε·α·ήν — ου — ε·ει,
αι — α·ω· — ο — ε·ε·α·ο· — ο·ε· — δ· — υ·ε·ε·ει.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Γοργῶς.

2. Φωνηεντόλιπον. Πρ·π· — ν· — πρ·τ·μ·ν — τ· — κ· —
λ·ν — λ·ν — λ·ν — κ· — λ·ν — ν· — τ· — χ·ρ·στ·μ·ν —
δ·τ· — π·λλ·κ·ς — σ·μ·β·ν· — ν· — λ·β·μ·ν — τ·ν — ν·γ·κ·ν — κ·
τ·ν — μ·κ·ρ·τ·ρ·ν — μ·ς.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Πυθίας.

3. Συλλαβόγριφος.

Πρῶτον μέρος μου εὐρίσκεις γράμμα ἐν τῶν τελευταίων.
Ὅργανον τὸ δευτερόν μου μουσικὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων.

Ἄν τὰ δύο μου ἐνώσης
Δένδρου εἶδος θὰ μορφώσης.

Ἑστάνη ὑπὸ Α. Κ.

4. Λεξιγριφος.

Ὅπου βλέπω ἄρτον φεύγω, κ' ἐπιστρέφω ἀφοῦ χαθῶ.
Μ' ἔχουσιν εἰς τὰ γραφεῖα, ἂν τὸ μέσον μου ἀρθῇ.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλιωνίδος.

5. Λεξιγριφος.

Κράτος εἶμαι τῆς Εὐρώπης, γράφομαι μ' ἐπὶ τὰ ψηφία.
Ἄν τὰ τρία μ' ἀφαιρέσης θ' ἀπομείνουν μόνον τρία.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Διαδόλου τοῦ Κυπρίου.

6. Λεξιγριφος.

Καθὼς εἶμαι, εἶμαι γράμμα.

Ἄν μοῦ ἀφαιρέσης γράμμα,

Ἐγὼ μένω πάλιν γράμμα.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

7. Αἵνιγμα. Ἐρωτηθεὶς τις πῶς ὀνομάζεται, ἀπεκρίθη:
Ἐὼν θέσης κατὰ σειρὰν ἐν ἐπιφώνημα, ἓνα σύνδεσμον, ἐν
ἐπίρρημα, καὶ ἐν εἰς τὸ τέλος, θ' ἀποτελέσης τὸ ὄνομά μου.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Παιτεναράκη.

8. Παίγνιον. Αἱ ἀκόλουθοι λέξεις εἶνε τέσσαρα κύρια
ὀνόματα. Πῶς δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν αὐτά, καὶ ποῖα ὀνό-
ματα εἶνε.

Ταβάσιλε, Ἀρδράζελα, Σαμάδυστα, Σοφουσίς.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

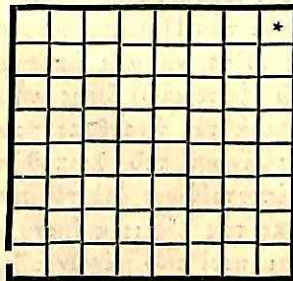
9. Πρόβλημα. Τίνος ἀριθμοῦ τὸ $\frac{1}{4}$ καὶ τὸ $\frac{1}{6}$ ἀποτε-
λοῦσι τὸν ἀριθμὸν 20;

Ἑστάνη ὑπὸ Καλλιόπης Κ. Χατζηδάκη.

10. Ὁ δεσμώτης. Ἐκαστον ἐκ τῶν κατωτέρω 64 τε-
τραγώνων παριστᾷ ἐν κελλίον. Ἐκαστον κελλίον ἔχει τέσ-
σαραθύρας, — μίαν εἰς ἐκάστην πλευράν. Εἰς τὸ περιτοίχισμα
δὲν ὑπάρχει ἄλλη θύρα ἐκτὸς τῆς «μεγάλης θύρας». Εἰς τὸ
κελλίον μὲ τὸν ἀστερίσκον ὑπάρχει εἰς δεσμώτης εἰς τὸν
ὁποῖον ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ
φθάσῃ εἰς τὴν «μεγάλην θύραν», χωρὶς νὰ διέλθῃ δύο φο-
ρὰς ἀπὸ τὸ ἴδιον κελλίον, ἐκτὸς τοῦ ἰδιοῦ του. Ὁφείλει

ὅμως νὰ μὴ ἀφήσῃ κανὲν κελλίον χωρὶς νὰ τὸ διέλθῃ.

Ποῖα εἶνε ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσῃ ὁ δεσμώτης
διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μεγάλην θύραν;

Μεγάλη θύρα

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Κωδωνοκρούστου.

11. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων ἔξ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑλληνος φιλοσόφου.

1. Μέρος τῆς χειρὸς. 2. Τέρας μυθῶδες τὸ ὁποῖον τρώγει
ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων παιδιὰ. 3. Ἐντομον καταστρε-
πτικὸν εἰς τὴν γεωργίαν. 4. Νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων. 5.
Ἐπίρρημα ὁμοιοματικόν. 6. Πτηνὸν κατοικίδιον.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ὀργίως

12. Γρῦφος Ω. Ω. Ω. Ω. Ω. Ω.

Ἑστάνη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

13. Metagramme.

Sur mes six pieds je suis être animé
Changez mon chef, je puis être mangé.

14. Logogriphe.

Sur sept pieds je prends rang parmi les demi-dieux.
Et sur six j'appartiens aux héros fabuleux.

ΛΥΣΕΙΣ

139. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὡς τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον
ὅσον καλλιεργεῖται καλῶς φέρει καὶ καλοὺς καρπούς. —

140. Ἀστυάγης (ἄστυ, ἄγος). — 141. Ἀντιγόνη (ἀντί,
γόνυ). — 142. Ἀρχιμήδης (ἀρχή, μηδεῖς). — 143. Ροιά,
οἶα, ἰα. — 144. Πτέρνα, πτερά. — 145. Τὸ ἔτος. — 146. Ὁ
ἀριθμὸς 50. — 147. Εἰς τὸ νὰ μασοῦν τὴν τροφήν. — 148.
Φίλει ὡς μισήσαν, καὶ μισεῖ ὡς φιλήσαν. — 149. Potage,
otage.

150. Μὴ ἀγοράσης ποτὲ πρᾶγμα περιττὸν μὲ τὴν πρό-
φασιν ὅτι εἶνε εὐθηνόν, διότι ἂν ἀγοράζῃς πρᾶγματα τῶν
ὁποίων δὲν ἔχεις ἀνάγκην, γρήγορα θὰ πωλήσῃς ὅσα σοῦ
εἶνε ἀναγκαῖα. — 151. Ἐνεκεν. — 152. Οὐράλης, οὐρά. —

153. Ἀφρικὴ, φρίκη. — 154. Ἡ σκιά. — 155. Ὁ εἰς ἔχει
7 ὁ ἄλλος 5. — 156. ΚΡΗΤΗ (1. Κομήτης. 2. Ῥόμβος. 3.
Ἡρα. 4. Τελειότης. 5. Ἡμέρα). — 157. Mouton.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 6]

« Ἀλλά, εἶπεν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν στρεφόμενος
πρὸς ἓνα ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ σύ, μι-
κρέ μου Σαϊζάνη, ἔλαβες μέρος εἰς τὴν χθεσινὴν
μεγάλην μάχην καὶ ἔκαμες θαύματα!

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἄλλος συμμαθητής, ἀλήθεια,

ΕΤΟΣ Ζ'.

Σαϊζάνη, ποῦ νὰ πιστεύσῃ κανεὶς πῶς εἶσαι τόσο
χειροδύναμος! Φαίνεται, καλὰ τὸν διώρθωσες τὸν
κύρ Γρηγοράκη.

— Ἐγὼτε μεγάλο λάθος, κύριοί μου, εἶπεν ὁ
μικρὸς Σαϊζάνης μὲ πολλὴν εὐγένειαν δὲν κατα-

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 4. Ἀνατέλλων Ἀσθήρ, 4. Ἀραπάκος, 8. Ἐλένη Π. Βασιλειάδου, 4. Β. Ν. Γιαννούλης, 7.
Εμμ. Ν. Δροσίου, 6. Εὐόσμον Ἄνθος, 8. Εὐανθία Ζυγοπούλου, 5. Αἰκατερίνη Π. Ζυγομαλά, 8. Μαρίκα Τ. Ἡλι-
οπούλου, 5. Ἐλένη καὶ Κλεισθένης Θωμαΐδου, 8. Πηνελόπη Ἰωαννίδου, 1. Σοφία Χρ. Κικουριγιώτου, 1. Κηρυνάκιος
Ρισχελιέ, 9. Κοτόπουλον, 8. Γεώργιος Κουβελάς, 2. Κωδωνοκρούστης, 8. Πάνος Ι. Λάμπρος, 3. Λύρα τοῦ Ὀρ-
φέως, 3. Μικροῦλα Τραλαλά, 8. Μιχαὴλ Ξενάκης, 4. Ὁθέλλος, 3. Ἰωάν. Πανταζής, 4. Πηδηκτούλης, 6. Λέων
Ῥοδοκανάκης, 5. Σαλπικητής, 7. Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, 8. Σπαρτιάτις Γοργῶς, 8. Συμπαθητικός, 8. Ἐλένη Κ.
Τραυλοῦ, 10 καὶ 6. Βασίλ. Τσεςκελῆς, 2. Ἰωάν. Χ. Χαραλαμπίδης, 2. Η. Ν. Χρυσόχδον, 4. Ἐλευθερία Ψαλτάκη, 6.

λαβαίνω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἐπείραξα ἄνθρωπον, εἶμαι πολὺ φιλήσυχος καὶ δὲν ἀγαπῶ νὰ πιάνωμαι.

— Καὶ ἡμεῖς εἰξεύρομεν ἓνα πρᾶγμα, ὅτι δὲν ἀγαπᾶς νὰ ἐπαινήσῃς μόνος σου. Ἀλλὰ εἰξεύρομεν ὅμως καὶ ὅτι χθὲς ἤσουν μὲ τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν Δουμποδάνον ὅταν ἐκτυπήθηκαν. Μὴ πολὺ μαζὶ νὰ μας καταφέρῃς νὰ σε πιστεῦσωμεν ὅτι δὲν τοὺς ἐβόηθησες.

— Ἀπόδειξις ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ἀνακατωμένος εἶνε ὅτι ὁ ἐπιμελητὴς σὲ ἐφώνησε καὶ σένα ἐδῶ.

— Καὶ τί τάχα μὲ αὐτό; εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Μήπως τοὺς ἐφώνησαν τὸν Μοντανῆν καὶ τὸν Δουμποδάνον;

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλὴν μίαν φωνὴ χονδρὴ ἢ ὁποία ἐκραζε:

«Οἱ μαθηταὶ Μοντανῆς καὶ Δουμποδάνος νὰ ἔλθουν εἰς τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ!»

Οἱ μαθηταὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸν προθάλαμον εἰσιώπησαν. Διότι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο σπουδαῖον.

Χωρὶς ἄλλο ὁ κύριος ἐπιμελητὴς θὰ ἔμαθε τὰς χθεσινὰς ταραχὰς καὶ ἐμελλε νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς τοὺς τρεῖς ἐνόχους.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα τῆς ὥρας εἰς ἓκ τῶν μαθητῶν εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του:

— Ο Μοντανῆς δὲν θὰ ἔλθῃ, ἂν εἶνε ἀλήθειαι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λέγουν.

— Καὶ τί λέγουν; ἠρώτησαν διὰ μιᾶς πολλοὶ μαθηταί!

— Σοὺτ! κύριοι, σοὺτ!, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, σοὺτ, διότι δὲν εἶμαστε μόνοι μας.

Καὶ πρᾶγματικῶς τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ χονδρὴ φωνὴ ἐφώνησεν εἰς τὴν αὐλὴν τὰ ὀνόματα τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Δουμποδάνου, ὁ Σαϊζάνης ἐκύτταξε μὲ μεγάλῃν προσοχὴν τριγύρω εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸν φίλον μας τὸν Μάριον Καπάνην, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν ἡσυχα ἡσυχα καὶ δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα του.

Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς τὸν εἶδεν ὁ Σαϊζάνης, τὸ εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅλοι ἐγύρισαν καὶ ἐκύταξαν τὸν Μάριον.

«Ὅλοι τον περικύκλωσαν καὶ τον ἐκύτταζον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τὸσον πολὺ περίεργος τοὺς ἐφάνη ἡ στολὴ του.

Ὁ Μάριος εἶδε τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν γελαστὰς γελαστά, ἤκουσε ψιθυρισμοὺς περιπαικτικούς. Περίεργον πρᾶγμα! Ὁ Μάριος εἶχε καλὴν ιδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, τί γελοῖα λοιπὸν εἶδον ἐπάνω του οἱ μαθηταὶ καὶ ἐγέλασαν; Πρώτην φορὰν τὸ ἔπαθεν αὐτὸ τὸ μασκαράδικι νὰ εὐρεθοῦν παιδίκα νὰ τον περιπαῖξουν!

Τὸ αἶμα ἀνέβη εὐθὺς εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπεφάτισε μὴ καὶ καλὴ νὰ τοὺς κόψῃ τὸν βῆχα.

ἐκύτταξε λοιπὸν ποῖος ἀπὸ ὅλους εἶχε πλέον περιπαικτικὸν πρόσωπον καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Σαϊζάνης.

Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρεται ὅτι ὁ Σαϊζάνης ἦτο τὸ πολὺ πολὺ ἔως δώδεκα ἐτῶν, ἦτο παιδίον νόστιμον καὶ εὐμωρον ὡσὰν κορίτσι, τὸ πρόσωπόν του ἦτο γλυκύτατον καὶ ζωηρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατὰ μωροὺς καὶ εἶχον μακρὰς βλεφαρίδας, τὸ στόμα του μικρὸν μικρὸν καὶ κόκκινον ὡσὰν τὸ κοράλλιον, καὶ ἦτο πάντοτε κτενισμένος εἰς τὴν ἐντέλειαν. Αἱ χεῖρες του ἦσαν λευκαὶ καὶ οἱ ὄνυχες μακρουλοὶ καὶ κομμένοι μὲ μεγάλῃν προσοχὴν. Ἡ τραχηλιά του καὶ τὰ περικάμπια τοῦ ὑποκαμίσου του ἦσαν λευκότετα, ἐξεῖχον ὀλίγον ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ, διότι, ὡς φαίνεται, τὸ εἶχε κόψῃ ἄλλος ῥάπτῃς καὶ ὅχι ὁ τακτικὸς ῥάπτῃς τοῦ λυκείου.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ τὸσον κομψὸς καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους Σαϊζάνης ἦτο κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν συμπαθητῶν του δυνατὸς καὶ χειροδύναμος.

Ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο καθόλου ἀνάνδρος, ἐπῆγε κατ' εὐθείαν καὶ ἐστάθη ὄρθιος ἐμπροσθεν τοῦ Σαϊζάνη καὶ εἶπε μὲ θυμὸν μανιώδη:

«Γελά, γιὰ τὰ ρούχα ὁποῖος δὲν ἔχει νὰ γελᾷ γιὰ τὸ κείνον ποὺ τα φορεῖ».

Ἀλλὰ ἡ παράξενος προφορά τοῦ Μαρρίου ἐδιπλασίασε τὴν ἰλαρότητα τῶν μαθητῶν. Ὁ δὲ Σαϊζάνης ἐσήκωσε ἀργὰ ἀργὰ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐκύτταξε καλὰ τὸν Μάριον ἔς τὰ μᾶτια διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τῷ ὄντι αὐτὸς εἶχε τολμήσῃ νὰ του ὀμιλήσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπειτα συνωφρυνθὴν δηλαδὴ ἐσοφρυνσε τὰ φρύδια του, σημεῖον θυμοῦ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν περίεργον ὁδοιπορικὸν σάκκον, καὶ μὲ ἐλαφρὸν κίνημα τῆς χειρὸς ἐδειξεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸ κίτρινον ἐκεῖνο τέρας τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

Τότε νὰ ἐβλέπατε γέλια καὶ γέλια!

Ὁ Μάριος ἀγριωπὸς προχωρεῖ ἐν βῆμα καὶ φωνάζει:

— Καὶ δὲν μου λέτε, κύριοι, διατὶ γελάτε, διὰ νὰ γελάσωμεν μαζί;

— Δὲν σας ὀμιλήτε κανεῖς, κύριε, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης μὲ μεγάλῃν εὐγένειαν.

— Ἀλλὰ ἐγὼ σας ὀμιλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, μὲ μεγάλῃν ἀγανάκτησιν, διὰ τὸν τρόπον τοῦ Σαϊζάνη, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ περιφρονητικὸς καὶ λίαν εὐγενής.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν θέλεις καὶ κλᾶ νὰ μάθῃς διατὶ ἐγελάσαμεν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου, θὰ σου εἰπῶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης μὲ πολλὴν γλυκύτητα. Ὁ σάκκος σου εἶνε ἡ αἰτία. Ποτέ μας δὲν εἶδαμεν τέτοιο παράξενον χρῶμα καὶ τέτοιο σχῆμα ἀλαμπουργέζικο! Καὶ θὰ σε παρακαλέσωμεν νὰ μας εἰπῇς ποῦ τον ἔχεις ἀγοράσῃ διὰ νὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἀγοράσωμεν καὶ μετ' ἐξέως!...

— Ναί! ναί! ἐψιθύρισαν ἐμπαικτικῶς πολλοὶ φωναί.

Ὁ Σαϊζάνης χωρὶς πλέον νὰ φροντίξῃ διὰ τὸν Μάριον, ἔκαμε μεταβολήν, ἀλλ' ὅμως εἶδομεν ὅτι ὁ Μάριος δὲν ἐσήκωνε πολλὰ πολλά. Ἐτρεξε λοιπὸν καὶ ἐστάθη ἐμπροσθεν τοῦ Σαϊζάνη καὶ τοῦ ἔβαλε τὸν γρόνθον του εἰς τὴν μύτην του καὶ ἐψιθύρισεν:

— Αὐθάδη! Θὰ λογαριασθοῦμε!

— Μετὰ χαρᾶς! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, καὶ μὲ ἐν κτύπημα παρεμέρισε τὴν χεῖρα τοῦ Μαρρίου καὶ τὴν ἔδραξε μὲ δύναμιν καὶ μὲ τὴν μικρὰν του χεῖρα τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ καὶ του εἶπε: Θὰ λογαριασθοῦμεν, ἀλλὰ ὅχι ὅμως ἐδῶ!

— Ποῦ λοιπόν;

— Εἰς τὴν μικρὴν αὐλὴν, ἔς τὰς τέσσαρας, ἂν ἔχετε εὐχαρίστησιν!

Ὡς ἐνθυμεῖσθε εἶνε ἡ δευτέρα συνέντευξις εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν. Ὡστε θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ λησμονήσῃ τὴν πρώτην.

Ἐνεκ τῆς φιλονικίας τοῦ Μαρρίου καὶ τοῦ Σαϊζάνη θὰ ἔγινε βέβαια θόρυβος εἰς τὸν προθάλαμον διότι ὁ κύριος Τελόριμος ἤνοιξε μόνος του τὴν θύραν τοῦ γραφείου του καὶ ἐκύτταξε τοὺς μαθητὰς μὲ βλέμμα αὐστηρόν. Τότε εἶδε καὶ τὸν μικρὸν φίλον μας τὸν Μάριον καὶ του εἶπε:

«Θέλεις νὰ μου ὀμιλήσῃς;»

Ὁ Μάριος ἔχαιρέτισε καὶ ὁ κύριος ἐπιμελητὴς τὸν ἐπῆρε μαζί του μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀφ' οὗ πρῶτον παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ μὴ κάμνουν ἀταξίας.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἂν καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο εἰς τὴν κακὴν του, ἀλλ' ὅμως, ὅταν εἶδε τὴν στολὴν τοῦ Μαρρίου, ἐμεϊδίασεν ὅχι ἀπὸ περιφρόνησιν, ἀλλὰ διότι ἐνεθυμήθη τὰ μικρά του, διότι ὅταν καὶ αὐτὸς ἦτο μαθητὴς, ἐφόρει ἀπαράλλακτα φορέματα.

— Εἶχες μίαν ἐπιστολὴν δι' ἐμέ, εἶπε πρὸς τὸν Μάριον. Ἐπειτα ἔκαμε νεῦμα μὲ τὴν χεῖρά του, ὡσὰν νὰ του ἐζήτηι τὴν ἄδειαν νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἐσήμανε λοιπὸν τὸν κώδωνα καὶ εἰσῆλθεν εἰς πρωτόσχολος.

— Δὲν μου λέγεις σὲ παρακαλῶ, εἰν' αὐτοῦ ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης;

Ὁ πρωτόσχολος κατένευσε, δηλαδὴ ἔχαιρέτισε καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἔλεγε: μάλιστα.

— Εἰπέ τους νὰ ἔλθουν ἐδῶ.

— Τυχερὸς ἡμῶν, εἶπε μέσα του ὁ Μάριος, νὰ ἰδῶ τώρα καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς παλληκαράδες, διὰ τοὺς ὁποῖους ἔλεγον εἰς τὸν προθάλαμον.

Ὁ Μάριος ἐνόμιζεν ὅτι ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἐγνώριζε δύο. Τῷ ὄντι ὀπισθεν τοῦ Σαϊζάνη εἶχε παρατηρήσῃ τὸν ὑψηλὸν μαθητὴν τὸν ὁποῖον ἔσπρωξεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ὁ ὁποῖος του εἶχεν εἶπῃ νὰ εὐρεθοῦν εἰς τὸ διὰ λειμμῶν κάτω εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν.

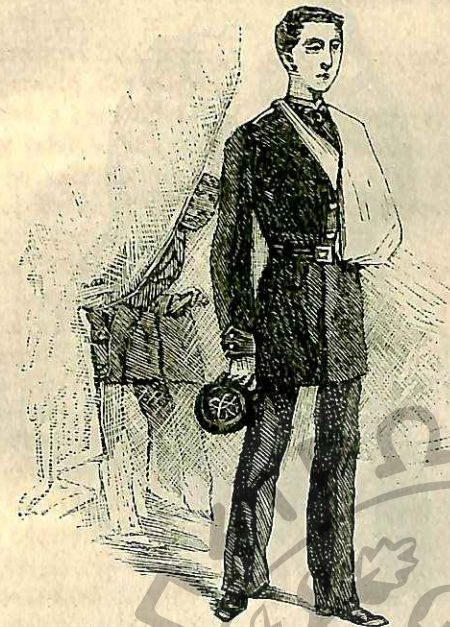
Ἀφ' οὗ οἱ δύο μαθηταὶ εἰσῆλθον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ κύριος Τελόριμος ἐκύτταξε μὲ βλέμμα αὐστηρόν τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαϊζάνην, ὥστε καὶ αὐτοὺς ὁ Μάριος ἐφοβήθη, τὸσον αὐστηρόν ἦτο τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Εἰξεύρεται, λογιώτατοι, ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ παύσουν αὐταὶ αἱ ἐριδες καὶ αἱ μάχαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὸ Λύκειον εἰς μεγάλην ἀναστάτῳσιν; Μερικοὶ ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν ἔγιναν ἀντίπαλοι τῶν νεωστὶ ἐλθόντων, καὶ διὰ ποῖον λόγον; σὰς ἐρωτῶ. Διότι εἶνε ξένοι: Βρασιλιανοὶ ἢ Βλάχοι.

Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Σαϊζάνη ἐσχηματίσθη ἐλαφρὸν μειδίαμα. Τὸ παρετήρησεν ὁ κύριος Τελόριμος καὶ ἐστάθη μίαν στιγμὴν. Ἐπειτα ἐξηκολούθησε:

— Δὲν θέλω νὰ ρίψω ἐπάνω σας ὅλον τὸ πταῖσμα, διότι εἰξεύρω ὅτι οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι εἶνε ἀνήσυχοι καὶ ἐξημμένοι. ἀλλ' ὅμως εἶνε ἄξιοι συγχωρήσεως, διότι δὲν εἰξεύρουν τὰ ἔθιμά μας, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀστείότητάς σας τὰς νομίζουν ὕβρεις, καὶ ἐπειδὴ εἶνε ξένοι, εἶνε ἄξιοι συγχωρήσεως. Ὅπως δὴποτε δὲν εἴσθε σεῖς ἀρμόδιοι νὰ ἐπεμβάινετε καὶ νὰ γίνεσθε δικασταί! αὐτὸ εἶνε ἔργον τῶν διδασκάλων σας δὲν εἶνε δουλειὰ δικῆς σας. Σὰς το λέγω διὰ τελευταίαν φορὰν, ἀκούσατέ το καὶ ἔχετε το εἰς τὸν νοῦν σας. Ὁ κύριος διευθυντὴς μοῦ εἶπε σήμερον τὸ πρῶτον ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ σας στείλῃ εἰς τὰς οἰκογενείας σας, ἐὰν τὸ προχθεσινὸν σκάνδαλον ἐπαληθευθῇ ἄλλην μίαν φορὰν. Εἶπα καὶ ἐλάλησα ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω.

— Καὶ ἂν ὁ κύριος διευθυντὴς μὰς ἀποβάλῃ, θὰ

Ο ΜΟΝΤΑΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

ἀναγκασθῇ νὰ ἀποβάλῃ τοὺς ξένους; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Δουμποδάνος.

Δεύτερον μειδίαμα, πονηρὸν ὡς τὸ πρῶτον, ἐφάνη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Σαϊζάνη.

— Ὁ κύριος διευθυντής, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Τελόριμος χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Δουμποδάνον, ἀλλὰ κυττάζων τὸν Σαϊζάνη, εἰξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι προστατεύει τοὺς ξένους. Ἀλλ' ὅμως ἔχει καὶ δίκαιον, διότι τὰ καίμενα αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε μακρὰν τῆς πατρίδος τῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως. Ἐγὼ ὅμως δὲν προστατεύω κανένα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἄξιος ἐπιμελητής, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι προτιμᾷ τοὺς Γάλλους. Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ φυλάττω τὴν πειθαρχίαν μεταξὺ σας. Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι, ἐὰν πιασθῇτε ἄλλην μίαν φοράν, θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου διευθυντοῦ.

Οἱ δύο μαθηταὶ ἐστέκοντο μὲ σέβας ἔρῃοι ἐνώπιον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ. Ἐσυλλογίζοντο τὴν λύπην τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐὰν ἤθελον ἀποβληθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο ὅμως καὶ νὰ χωνεύσουν τὴν προσβολήν, νὰ τοὺς προσβάλλουν οἱ ξένοι, καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἐχούτον των.

Ὁ κύριος Τελόριμος βλέπων αὐτοὺς περιλύπους, ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ ὀλίγας λέξεις:

— Παιδιά μου, εἶπε, σεῖς οἱ ὁποῖοι εἰσθε εὐφύεστεροι, πρέπει νὰ δώσετε τὸ καλὸν παράδειγμα. Νὰ ἔχετε ὑπομονήν, φανῆτε καλοὶ σύντροφοι. Καὶ ἔπειτα εἰς τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ἔριδας δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ὑπερισχύετε πάντοτε.

Ὁ Δουμποδάνος ἀκούσας τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἐστάθη μὲ ὑπερήφανον τρόπον.

— Μάλιστα, εἰξεύρω ὅτι σύ, Δουμποδάνε, εἶσαι ῥωμαλέος, καὶ ὅτι σύ, Σαϊζάνη, δὲν εἶσαι τόσο ἀδύνατος ὅσον φαίνεται (ὁ Σαϊζάνης ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς μὲ μετριοφροσύνην), ὁ Μοντανῆς... Ἀλήθειαν δὲν τὸν βλέπω τὸν Μοντανῆν, ποῦ εἶνε;

— Κύριε, ἀπεκρίθη περίλυπος ὁ Σαϊζάνης, εἶνε εἰς τὸ θεραπευτήριον ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής!

— Εἶνε φόβος μήπως ἔχῃ κοκκίτην! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος.

— Κοκκίτην! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν! τί μου ψάλλετε; Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Θὰ πιάσθῃκε πάλιν μὲ κανένα, καὶ θὰ ἔφαγε καμμίαν δυνατήν. Ἀχ! ἂν το εἴξευρα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ὁ Γεώργιος Μοντανῆς.

— Ὡστε ὁ φίλος μας, ὁ Μάριος Καπάνης εἶχε τώρα ἐνώπιόν του τὸν Παῦλον Σαϊζάνη, τὸν Γεώργιον Μοντανῆν καὶ τὸν Λεωνίδαν Δουμποδάνον, οἱ ὁποῖοι ἐμελλον νὰ ἀναμιχθοῦν πολὺ εἰς τὸν βίον του.

Γ'

Ο ΩΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΑΝΗ ΚΑΙ
Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὁ μαθητὴς ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπιμελητοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Γεώργιος Μοντανῆς, εἶχε πρόσωπον εὐχάριστον, διότι ἡ φυσιογνωμία του ἦτο εὐγενὴς καὶ κανονικὴ, τὸ βλέμμα του ἦτο ἡρεμὸν καὶ ἡμερον, καὶ ἐφάνετο σοβαρὸς παρὰ τὴν ἡλικίαν του, διότι δὲν ἦτο περισσότερο τῶν δεκατριῶν ἐτῶν. Ὅταν τον εἶδεν ὁ κύριος Τελόριμος, δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν συμπάθειάν του, διότι ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἦτο πραγματικῶς εἰς ἐκ τῶν εὐφρεστῶν μαθητῶν, τῶν φρονιμωτάτων καὶ τῶν ἐπιμελεστῶν.

— Μοῦ ἐμνήσαστε νὰ ἔλθω, κύριε ἐπιμελητά, εἶπεν ὁ Μοντανῆς μὲ φωνὴν ἀδύνατον.

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, μάλιστα, σοῦ ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃς, διὰ νὰ σε μαλώσω μαζί μὲ τοὺς ἀχωρίστους σου φίλους τὸν Σαϊζάνη καὶ τὸν Δουμποδάνον. Ἐγὼ αὐστηρὰν διαταγὴν τοῦ κυρίου διευθυντοῦ νὰ παύσω πλέον αὐτὰς τὰς συμπλοκάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τώρα ἄνω κάτω τὸ Λύκειον. Ἀπορῶ μάλιστα, πῶς σύ ὁ τόσο φρόνιμος ἀναμινύεσαι εἰς αὐτὰς τὰς ἀταξίας. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι σε παρασύρουν οἱ φίλοι σου! ἀλλὰ, ἐπειδὴ σὲ ὑπολήπτονται καὶ εἶσαι καὶ φρονιμώτερος, σὺ πρέπει, καὶ το ἀπαιτῶ, Μοντανῆ, νὰ δώσῃς τὸ καλὸν παράδειγμα.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἔλεγε καὶ συγχρόνως περι-

«ΕΚΑΙΕΙΣΕ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ
ΓΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΥΓΙΣΑΝ» (Σελ. 21)

επάτει εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν Μοντανῆν καὶ μὲ ἀγάπην πατρικὴν ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ τὸν ὤμὸν του.

— Ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ φιλικὴ ἐκείνη πίεσις, ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἠσθάνθη πόνον σφοδρόν. Ἐγινε λοιπὸν ὠχρὸς.

— Τί ἔχεις, Μοντανῆ; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Τελόριμος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μοντανῆς δὲν ἀπεκρίνετο, ὁ ἐπιμελητὴς ἐκύτταξε τοὺς δύο ἄλλους μαθητάς. Ἀλλὰ ὁ μὲν Σαϊζάνης ἔδλεπε κατὰ γῆς καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ὁ δὲ Δουμποδάνος ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του τὸν ἰδικόν του ὤμον.

— Ἄ! ἐνόησα, ἐπληρώθη, πραγματικῶς! Δὲν μου ἔλεγε τώρα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἦτο εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ ὅτι εἶχε κοκκίτην; Ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως σὺν νά μου το ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπιάσθη, καὶ τώρα θὰ εἶνε κτυπημένος εἰς τὸν ὤμον καὶ τίς εἰξεύρει μήπως τὸ ἔδγαλε καὶ τὸ χέρι του.

Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἶχε βάλῃ ὅλα του τὰ δυνάτὰ διὰ νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ θεραπευτήριον καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην πόνους πολὺ δυνατούς. Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὰ γόνατά του ἐλύγισαν, καὶ ἂν δὲν ἐπρόσθετε νὰ τον κρατήσῃ ὁ ῥωμαλέος Δουμποδάνος καὶ ὁ ἐπιτήδειος Σαϊζάνης, ἦθελε πέσῃ μακρὺς πλάτῃς ὁ καίμενος.

Τὸν ἔβλεπον εἰς μίαν πολυθρόνῃν, καὶ εὐθὺς ὁ κύριος Τελόριμος ἐφώνασε:

— Τὸν ἱατρὸν! καὶ μάλιστα ἐσηκώθη καὶ ἤνοιξε μόνος του τὴν θύραν τοῦ προθαλάμου διὰ τὸ συντομώτερον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ]

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Α'. Ἰανουάριος

Μικρὲ μου φίλε,

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἴσαι, μὲ γνωρίζεις, ὥστε νομίζω περιττὸν νὰ σοῦ συστήσω τὸν ἑαυτὸν μου. Διότι ποῖος δὲν μὲ γνωρίζει ἐμὲ, τὸν Ἰανουάριον, ὁ ὁποῖος σύρω τοὺς ἄλλους μῆνας κατόπιν μου, ὡς νὰ ἐχορεύαμεν συρτόν, καὶ κάμνω μαζί των τὸν γῦρον τοῦ χρόνου;

Μόλις πατήσω εἰς τὴν γῆν, ἀμέσως ὅλα ἀλλάζουν· ἀλλάζουν οἱ Καζαμίαι, καὶ οἱ ἡμεροδεῖται, ἀλλάζει ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἔτους, καὶ τὸ μικρόν σου χεράκι τὸ ὁποῖον ἦτο συνεισισμένον νὰ γράρῃ 1884 ἤρχισε νὰ γράφῃ 1885. Ἀρὰ ἦλθα ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ τὸν βόρειον πόλον ἕως εἰς τὸν νότιον ἔγεινεν ἐν ἔτος γεροντότερος, ἰδιαίτερος δὲ ὅσοι ἐγεννήθησαν τὴν πρωτοχρονιά, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ὅπως παραδείγματος χάριν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἡ ὁποία ἐπάτησεν εἰς τὰ ἑπτὰ της ἀπ' οὗτου ἦλθα, καὶ ἔγινε σωστὴ πλέον μικρὰ δεσποινίς.

Πόσα πράγματα φέρω μαζί μου! ὅταν ἔρχομαι σύρω κατόπιν μου τὰς 365 ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπὸ τὰς ὁποίας κάθε μία σφери ἕνα σωρὸν πράγματα, ἄσπρα μαλλιά εἰς τὸν ἡλικιωμένον, προκοπὴν εἰς τὸ καλὸ παιδάκι, χινοῦδι μύστακος εἰς τὸν ἑφηβόν, ὠραίας ιδέας εἰς τὸν συγγραφέα, μακρὰ μαλλιά εἰς τὴν μικρὰν κόρην, κέρδη ἢ ζημίας εἰς τὸν ἔμπορον, δάκρυα εἰς τὴν χήραν καὶ τὸ ὄρφανόν, χαρὰν καὶ γέλωτα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς.

Μόλις ἔρχομαι, καὶ μαζί μου ἔρχονται δῶρα, ἔρχονται βασιλόπηται, ἔρχονται εὐχαί, ὡς καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία, ὅπως λέγουν τὰ Κάλανδα.

Δι' αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ ὑποδέχονται ἀπὸ τὴν παραμονὴν μὲ βοήν, μὲ σφυρίγματα, μὲ τρακατροῦκες, μὲ χαλασμοὺς κόσμου, καὶ οἱ ἄνθρωποι χύνονται εἰς τοὺς δρόμους, πλημμυροῦν τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὡς νὰ τρέχουν νὰ μὲ προῦπαντήσουν.

Δι' αὐτὸ μὲ ὑποδέχονται κανονοβολισμοὶ ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν, καὶ τὸ γλυκοχάραγμα ἐνῶ κοιμᾶσαι, μικρὲ μου φίλε, ἡ μουσικὴ παίζει μελωδικὰ ἐγερτήρια, ὡς νὰ σοῦ λέγῃ: Σήκω, ἦλθε ὁ Ἰανουάριος μὲ τὸ νέον ἔτος!...

* *

Πόσοι μὲ περιμένουν νὰ ἔλθω! ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ ὅλους περισσότερο ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ· αὐτὰ μὲ περιμένουν ὡς γέρον πάππον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ θυλάκια του γεμάτα παιγνιδάκια, κομμάτια, γλυκύσματα. Δὲν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μῆνας νὰ βλέπῃ τόσο εὐτυχίαν, ν' ἀκούῃ τόσο φωνὰς χαρᾶς, τόσο αἰθώσους γέλωτας ὅσους ἐγὼ. Εἰς τὴν Θράκην, ἡ ὁποία, καθὼς εἰξεύρετε, εἶνε Ἑλληνικὴ ὅπως καὶ ἡ Μακεδονία, ὅταν πηγαίνω τὰ μεσάνυχτα τῆς πρωτοχρονιάς βλέπω

εἰς τὰ κρεββατάκια των τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ γλυκοκοιμῶνται καὶ νὰ χαμογελοῦν μέσα εἰς τὸν ὕπνον των, διότι περιμένουν νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ἔποιν ἔχουν γυρισμένον τὸ προσωπάκι των, ὁ Χριστός, καὶ νὰ τοῖς φέρῃ δῶρα. Καὶ φέρει πραγματικῶς, ἀλλὰ τὰ μοιράζει μὲ τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός των.

Τώρα θά μου εἰπῇς:

— Ποῦ ξεύρεις σὺ τί γίνεται εἰς τὴν Θράκην;

— Ἐγώ, φίλε μου, εἶμαι πανταχοῦ παρών, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὸ Μαυροβούνιον, εἰς τὴν Ρωσίαν, μὲ ἓνα λόγον παντοῦ ὅπου εἶνε ὀρθόδοξοι, μόνον εἰς τὰ Φράγκικα μέρη πηγαίνω δῶδεκα ἡμέρας προτῆτερα· τὸ διατὶ θά σου τὸ εἶπῃ ὁ διδάσκαλός σου.

* *

Πόσα πράγματα εἶδα εἰς τὸν μικρόν μου βίον! πόσαι ἀναμνήσεις μου ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου! ἀλλὰ ἡ ἡμέρα ὅπου συνεκινήθη περισσότερον εἰς τὴν ζωὴν μου, ἦτο πρὸ 63 ἐτῶν, εἰς τὴν 1822. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤκουσα μὲ ἀνατριγίλαν σεβασμοῦ καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὸ κήρυγμα τῆς Πρώτης Ἑθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει εἰς τὴν Ἐπίδαυρον.

Ἰδοὺ τί ἔλεγε τὸ κήρυγμα ἐκεῖνο:

« Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ ὑπὸ τὴν φρικτὴν ὀθωμανικὴν δυναστείαν, μὴ δυνάμενον νὰ φέρῃ τὸν βαρύτερον καὶ ἀπαρδειγμάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας, καὶ ἀποσεῖσαν αὐτὴν μὲ μεγάλας θυσίας, κηρύττει διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του (ἀντιπροσώπων) εἰς ἐθνικὴν συνηγμένων συνέλευσιν, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπερξίν καὶ ἀνεξαρτησίαν. »

Αὐτά, ἀπεφάσισαν καὶ ὑπέγραψαν, ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι πολῖται τῆς Ἑλλάδος· σοὺ τα λέγω, μὲ τὰς ἰδίας τῶν λέξεις· δὲν τὰ ἐξηγῶ· διότι ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἴσαι, εἴσαι Ἑλλήν, καὶ εἰξεύρεις, βέβαια, τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ: «ὅταν ὁ λόγος εἶνε περὶ Πατρίδος, ὅ,τι μοῦ λείπει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τὸ ἀποπληρόνει ἡ καρδιά.»

Ἄν δὲν εἴμπορῃς νὰ τὰς ἐξηγήσῃς μὲ τὴν κεφαλὴν σου, μικρὲ μου φίλε, αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξηγήσέ τας μὲ τὴν καρδίαν σου· ὁ λόγος εἶνε περὶ Πατρίδος...

«ὦ! ἱερὰ ἡμέρα, τὴν ὁποῖαν ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω· ἡ Ἑλλάς, ἡ τόσους αἰῶνας σκλαβωμένη, ἡ Ἑλλάς τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐνόμιζαν νεκράν, ἐσηκώθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ εἶπε μὲ θάρρος:

— Ὅχι, δὲν ἀπέθανα, ζῶ, καὶ ἀπὸ σήμερον εἶμαι ἐλευθέρη!

Πόσα ἑλληνικὰ ὀμμάτια ἔκλαυσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! πόσαι καρδίαι ἐκτύπησαν δυνατὰ κάτω ἀπὸ

τ' ἀρμυτωμένα πλατεῖα στήθη! ὅλα τὰ κόκκαλα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν ἕως τότε καὶ ἀπέθαναν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐσείστησαν μέσα εἰς τοὺς τάφους των, ἢ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ἂν ἔμεναν ἄταρα· αἱ ψυχαὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θὰ ἐπτερυγίσαν ἀπὸ χαρὰν ἅμα ἤκουσαν ὅτι ἐτελείωσαν αἱ μαῦραι ἡμέραι τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς σκλαδιᾶς τῶν ἀπογόνων των...

Ἰνωρίζεις, μικρὲ μου φίλε, κανὲν δῶρον ὠραϊότερον ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσέφεραν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Γένους τὴν πρωτοχρονιὰν τοῦ 1822 εἰς τοὺς Ἑλληνας;

Καὶ ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν κόσμον πολυτιμότερον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν;

* *

Ἀλλὰ τί θόρυβος εἶνε αὐτὸς ἔξω εἰς τοὺς δρόμους! σκύπτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου καὶ βλέπω· τί πληθος! μήπως ἐλευθερώθη ἡ Μακεδονία ἢ ἡ Κρήτη καὶ χαίρονται τόσοι πολὺ οἱ Ἑλληνες;

«ὦ! μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν περασμένων χρόνων ἐλησιμόνησα ὅτι εἶναι ἀποκρέω.

Μερικοὶ χρυσοενδυμένοι, μὲ περικεφαλαίας καὶ σπαθία, ἀναιδοκαταβαίνουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου, μιᾶς ἡμέρας βασιλεῖς ἢ στρατηγοί. Ἄλλοι μὲ χρωματιστὰ δόμινα περνοῦν μέσα εἰς ἀμάξας καὶ τοὺς πετροβολοῦν μὲ ζαχαρωτά· τί προσωπίδες! ἐδῶ τὸ πρόσωπον ἑνὸς μαύρου ἀφρικανοῦ μὲ δακτυλίδι εἰς τὴν μύτην του· ἐκεῖ ἓνα ἄλλο παραφουσκωμένο πού νὰ το βλέπῃς ξεκαρδίζεσαι ἀπὸ τὰ γέλια· παρέκει ἓνας ἄλλος, ὡς νὰ ἠθέλητε νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος τοῦ Θεοῦ ὅπου τὸν ἔκκμεν ἄνθρωπον, φορεῖ προσωπίδα γαϊδάρου.

«ὦ! νὰ καὶ ἡ καμὴλᾶ μὲ τὰ τέσσαρα ἀνθρώπινά της πόδια καὶ τὴν μεγάλην σιγχόνα της πού τὴν ἀνοικοκλείει τόσο φοβερά. Νὰ καὶ ὁ Περικλῆτος ἐπάνω εἰς τὸ κάρρον, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ τετραγώνον πάνινόν του θεατράκι καὶ ἀφοῦ ξεφωνήσῃ κάμποσον μὲ τὴν ψιλὴν καὶ σπινὴν του φωνήν, ξυλοκοπεῖ τὸν Παρτσινέβελον φωνάζων: Τὰ κακάρωσε!...

Κάπου κάπου περνοῦν παιδάκια μετρηφισμένα· πῶς θὰ γελοῦν πονηρὰ κάτω ἀπὸ τὰς προσωπίδας των! βλέπουν κάποιον γινώριμόν των νὰ περνᾷ καὶ τοῦ φωνάζουν τ' ὄνομά του, τοῦ λέγουν μίαν λέξιν, καὶ φεύγουν καὶ τὸν ἀφίνουν νὰ συλλογίζεται ποῖον εἶνε τὸ μικρόν ἐκεῖνο διαβολάκι.

Ἐνα παιδάκι μικρόν ἠθέλησε καὶ αὐτὸ νὰ μασκαρευθῇ:

— Μαρά, σέλω κ' ἐγὼ νὰ γείνω μκακαλᾶς! εἶπε.

Καὶ ἐπῆγε κ' ἐφόρεσε εἰς τὴν ράχιν του τὸ μακρὸ ἐπανωφόρι τοῦ πάππου του, τὸ ὑψηλὸν τοῦ καπέλλον, τὰ ματογυζαλῖα του, ἐπῆρε τὸ μαστοῦνί του καί, σο-

βαρὸς ὡτὰν δεσπότης μὲ τὴν πατερίτσα του, ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ὁ πάππος, ἡ μάμμη του ὁ πατέρας, ἡ μητέρα.

Τί γέλια ἔκαμαν ὅλοι ἅμα τὸν εἶδαν ἔξαφν· φιλήματα πού ἐπῆρε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς παπποῦς!...

Ἀλλὰ... πάγει, τὴν ἔπαθα. Ἄ! πρέπει νὰ φύγω. ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία μου ὅπου πρέπει νὰ μείνω εἰς τὴν γῆν· δὲν ἐπρόφρασα, μικρὲ μου φίλε, νὰ σοὺ εἰπῶ οὔτε διὰ τὰς ὠραίαις ἡμέρας, μὲ τὸν κλοκκρινὸν ἥλιον ὅπου ἔκαμε, οὔτε διὰ τὴν πρασίνην ὄψιν ὅπου ἔχουν οἱ ἄγροί, ὡς νὰ εἶνε ἄνοιξις καὶ μόνον ἡ κορυφὴ τῆς Πάρνηθος ἀτπρίξει χιονισμένη· ἀλλὰ τί εἶν' αὐτὸ τὸ χιονάκι δι' ἐμὲ ὁ ὁποῖος εἶμαι συνεθισμένος νὰ βλέπω χωρὶα σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι, καὶ κρύσταλλα θεόρατα κρεμασμένα εἰς τοὺς βράχους, καὶ ποταμοὺς μεγάλους παγωμένους; Οὔτε τὴν χειμωνιάτικὴν μου γούναν δὲν κατεδέχθηκα νὰ φορέσω, ἔμεινα μὲ τὰ καλοκαιρινά μου.

Φεύγω, φεύγω! μπάμ! μπούμ! φέτος μὲ τύμπνα ἤλθα καὶ μὲ τύμπανα φεύγω· κοῖμα πού δὲν ἐπρόφρασα νὰ σοὺ γράψω διὰ τὰ γυμνάσια τῶν εὐζώνων εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως· τί λεβέντες! τί ξεφτέρια μὲ τὰ κόκκινα φέσιχ των καὶ τὰς ἄσπρας φουστονέλλας! Τί εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἡ Ἑλλάς μὲ τέτοια παληκήρια! Ἄχ! ἐγὼ πταίω πού ἄφρησα τὴν τελευταίαν ὥραν νὰ γράψω τὴν ἐπιστολήν μου· αὐτὸ ἄς μοῦ γείνη μάθημα νὰ εἶμαι προβλεπτικὸς ἄλλοτε εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Νὰ ὁ Κουτσο-Φλέδαρος ἐπλησίασε, βλέπω τὸ δικανίκι του. Φεύγω! Μόλις θὰ προσθάσω νὰ ρίψω τὸ γράμμα μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Καλὴν ἀντάμωσιν... καλὴν ἀντάμωσιν...

Ὁ φίλος σου

Ἰανουάριος

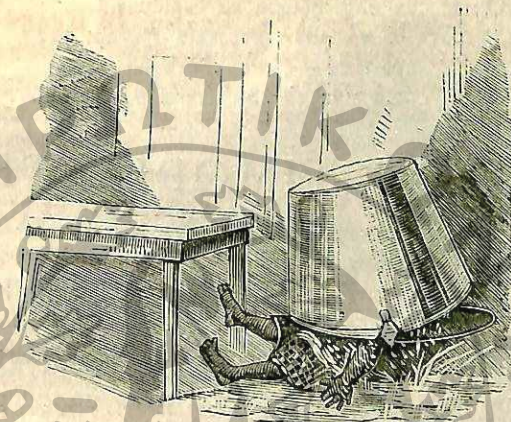
Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΔΟΣ

Ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μικροῦ ἀρχπάκη, εἶνε ἔξω. Ὁ Χρῆστος διψᾷ, ἀλλ' εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ δὲν φθάνει νὰ πάρῃ μὲ τὸ ποτήρι νερὸν ἀπὸ τὸν κάδον· γυρίζει λοιπὸν τὸν κάδον καὶ πίνει, πίνει, πίνει. Ἄ! τί δίψα πού σοὺ τὴν ἔχει!

Ποῦ εἶνε ὁ Χρῆστος; Πάει ὁ Χριστάκης. Ἀλλὰ τίνος νὰ εἶνε τάχα αὐτὰ τὰ δύο μαῦρα ποδαράκια πού κινεῖται κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλον κάδον; Μήπως εἶνε τοῦ μικροῦ μας ἀραπάκη; Ναί, ναί τὰ ἰδιὰ του εἶνε. Τὸν καίμενον τὸν Χριστάκη!

Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Τῶν Θερμοπυλῶν πλησίον τολμηρὸς ὁ Ξέρξης φθάσας
καὶ εἰς τὸ τῶν ἐναντίων ὀλιγάριθμον γελάσας,
πέμπει κήρυκας φωνοῦντας: «Προσταγὴ τοῦ βασιλέως
Παραδόσατε τὰ ὅπλα καὶ μὴ μάχεσθαι ματαίως.»
Ὁ δ' ἀνδρεῖος Λεωνίδας οὕτως εἶπεν ἀπαντήσας:
«Ἄς προσέλθῃ νὰ τα λάβῃ ὁ τὰ ὅπλα μου αἰτήσας».
Τοὺς λοιποὺς ὁ Σπαρτιάτης ἐκ τῆς μάχης ἀποστείλας

Μετὰ μαχητῶν ὀλίγων ἔμεινεν εἰς Θερμοπύλας.
Ἦτον ἔτοιμον τὸ γεῦμα καὶ πρὸς τοὺς γενναίους τότε
«Χαίροντες», ἠκούσθη λέγων «φάγωμεν, συστρατιῶται.
» Ἀπαντας ἡμᾶς ὁ Πλούτων εἰς τὸ δεῖπνον περιμένει».
καὶ σφοδρὰ συνήφθη μάχη· σάλπιγξ φονικὴ σημαίνει.
Οἱ νεκροὶ τὴν γῆν καλύπτουν· ἐρυθρὸν τὸ αἷμα ῥέει.
Ἐπεσεν ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ γενναῖοι.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Σ' τὸ πράσινο χωράφι ἀγάλι-ἀγάλι
'κυμάτιζαν τὰ στάχυα κι' ὠμιλοῦσαν·
Κι' ὅσα ὀλόρθο εἶχαν τὸ κεφάλι,
'γυρνοῦσαν μὲ καμάρι κι' ἐγελοῦσαν
τὰ ἄλλα τὰ καυμένα
ποῦ ἀπ' τὸ βάρος ἦτανε σκυμμένα.

Κι' αὐτὰ τοὺς 'λέγαν, δίχως νὰ γυρίσουν:
«Νὰ χαίρεσθε, ἀδέλφια, τὸ καμάρι σας!
Ὅμως σὰν ἔλθ' ἡ ὥρα νὰ θερίσουν
τότε θὲ νὰ φανῇ ποιά εἶν' ἡ χάρι σας·
καὶ τότε —, σὰν ἰδῇτε —
ποιά εἶνε τὰ καλλίτερα θὰ 'πῆτε.

Κούφια ἐσᾶς, παντοῦ μὲ καταφρόνια
θὲ νὰ πετοῦν μακριὰ ἀπ' τὴν ἀγκάλη μας·
Ὅμως ἐμᾶς θὰ κρύβουν μέσ' εἰς τ' ἁλώνια,
καὶ τὰ σπυριὰ ποῦ τώρα τὸ κεφάλι μας
βαραίνουν ὀλοένα
θὰ 'δῇτε νὰ μαζώνουν ἕνα-ἕνα.»

Ὅπου ἰδῇς κεφάλι σηκωτό,
δὲν θὲ νὰ 'πῇ πὼς εἶναι προκείμενο.
Εἶν' ἀπὸ μέσα ἄδειο καὶ γιὰ αὐτὸ
εἶν' ἀπ' τὴν ἐλαφράδα σηκωμένο.
(Κατὰ τὸν 'Ρατισθών.)

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; Ναι, ναι, ναι. Καλέ μου Παρδαλέ, μικρέ μου Παρδαλέ, τί εὐμορφος ποῦ εἶσαι!

Αὐτὰ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἕνας παπαγάλος, καμαρώνων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον του, τὸ ὁποῖον ἦτο κοντὰ εἰς ἕν ανοικτὸν παράθυρον.

— Εἶσαι εὐμορφος, Παρδαλέ, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Μαργαρίτα ἡ ὁποία ἔπαιζε τὸ στεφάνι εἰς τὸν κήπον καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ παπαγάλου· ἔφαγες καλὰ, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ λέγεις πάντα τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ φαίνεσαι κουτός. Νά, θὰ σου πάρω τὸ φαγητόν σου καὶ νὰ ἰδοῦμεν ἂν θὰ 'πῆς καὶ πάλιν ὅτι ἔφαγες...

Ἡ Μαργαρίτα ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ ἐμβόηκεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο ὁ Παρδαλὸς καὶ τοῦ παίρνει ἀπ' ἐμπρός του τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ του. Ὁ παπαγάλος νομίζει ὅτι ἡ μικρὰ του κυρία θὰ τοῦ το γεμίσῃ, καταβγαίνει ἀπὸ τὸ ξύλον ὅπου ἐστέκετο καὶ περιμένει μὲ ὑπομονὴν τὴν Μαργαρίταν, ἡ ὁποία γελῶσα μὲ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν εἰς τὸν ἀγαπητόν της Παρδαλὸν παίρνει τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ του καὶ τὸ κρύπτει εἰς τὸν κήπον.

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; Ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ πονηρά, περνοῦσα ἐμπρός ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Παρδαλοῦ.

— Ναι, ναι, ναι, μικρέ μου Παρδαλέ, ἀποκρίνεται οὕτως μὲ ὕφος δυσηρεστημένον.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! δὲν θέλεις τίποτε λοιπόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα καὶ τρέχει εἰς τὸν κήπον.

— Μαργαρίτα, Μαργαρίτα, ἔλα νὰ προγευματίσῃς, φωνάζει ἡ ὑπηρετρία ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας στιγμᾶς· ἔχω ἀφήσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι παξιμάδια μὲ γάλα.

— Καλὰ, σ' εὐχαριστῶ, Ἀνθῆ· ἄφησέ με νὰ κάμω ἕνα γύρον μὲ τὸ στεφάνι μου ἀκόμη.

Ἡ Μαργαρίτα κάμνει τρεῖς γύρους ἀντὶ νὰ κάμῃ ἕνα, ἔπειτα πηγαίνει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ὅπου ἦτο ὁ Παρδαλὸς διὰ νὰ προγευματίσῃ.

— Ἐφαγες, Παρδαλέ; ἐρωτᾷ μὲ περιπαικτικὸν ὕφος τὸν παπαγάλον.

— Ναι, μικρέ μου, ἀπαντᾷ ὁ Παρδαλὸς κατευχαριστημένος.

— Εἶσαι κουτός, ἐγὼ θὰ φάγω διὰ σέ, τῷ λέγει ἡ Μαργαρίτα γελῶσα. Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζι καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν.

Διατί; Τί εἶδε;

Τὸ παξιμάδι καὶ τὸ γάλα ἐγιναν ἄφαντα. Ὁ Παρδαλὸς καμαρώνει περισσότερον ἀκόμη, ἐβγάζει τὴν μικρὰν μαύρην γλῶσσάν του, καὶ κρατεῖ ἀκόμη εἰς τὰ δυνύχια του ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ παξιμάδι τῆς Μαργαρίτας.

— ὦ! ὁ κακὸς ὁ Παρδαλός, μοῦ ἔκλεψε τὸ πρόγευμά μου! ἐφώναξεν ἡ μικρὰ κόρη κλαίουσα.

Ἡ γραῖα ὑπηρετρία ἔτρεξεν ἄμα ἤκουσε τὰ κλάυματα τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Παρδαλὸς ποτὲ ἕως σήμερα δὲν ἔδειξε τέτοιαν λαιμαργίαν, εἶπε· ἔπειτα εἶδεν ὅτι τὸ δοχεῖον τοῦ φαγητοῦ τοῦ Παρδαλοῦ δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Σὺ, Μαργαρίτα, ἐπῆρες τὸ φαγητόν τοῦ Παρδαλοῦ; ἠρώτησε.

— Τὸ ἔκρυψα διὰ νὰ τοῦ μάθω τοῦ κουτοῦ νὰ λέγῃ ἄλλη φορὰ ὅτι δὲν εἰξέρει.

— Ἄν δὲν καταλαμβάνῃ τί λέγει, ξεύρει ὅμως πολὺ καλὰ τί κάμνει, καὶ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σένα, Μαργαρίτα, ποῦ εἶσαι τεσσάρων ἐτῶν καὶ 'περηφανεύεσαι ὅτι δὲν εἶσαι κουτῇ· ἐπῆρες τὸ φαγητόν του, ἐπῆρε καὶ αὐτός τὸ ἰδικόν σου· αὐτὸ εἶνε ἡ τιμωρία σου διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἠθέλησες νὰ κάμῃς εἰς τὸν Παρδαλόν. Ἄλλη φορὰ, Μαργαρίτα μου, μὴ πειράζῃς κανένα διὰ νὰ δείξῃς τάχα ἐξυπνάδα, διότι εἴμπορεῖ νὰ ζημιωθῇς περισσότερον.

ΚΑΛΗ ΝΥΚΤΑ

Στ' ἀπαλό μου μαξιλάρι
ἐπεθύμησα νὰ κλίνω,
νᾶρθ' ὁ ὕπνος νὰ μὲ πάρῃ —
Καλὴ νύκτα σᾶς ἀφίνω.

Ἐξω πέφτει κρύο χιόνι,
κι' ὁ Βορῆς τ' ἀστέρια σβύνει.
Τί χαρὰ πού δὲν σιμόνει
στὴν ὁλόθερμή μου κλίνη!

Τί χαρὰ, μαμά, γιὰ 'μένα,
μὰ τί μύρη δυστυχία,
ᾗτὰ φτωχίκια τὰ καϊμένα,
πού δὲν ἔχουν κατοικία.

Ἵτὰ παιδιὰ μὲ δίχως στῶμα,
δίχως τρυφερὴ μητέρα,
νὰ σκεπᾶ τ' ἀχνό τους σῶμα
ἀπ' τὸν ἄσπλαχμον ἀγέρα.

Διὰ τοῦτο, πρὶν ἀναλβῶ
ᾗτὸ κρεβάτι τ' ἀπαλό μου,
γονατίζω κ' ἱκετεύω
τὸν πανεύσπλαχμον Θεό μου:

Ἵτὴν μαμά πού μ' ἐπιθλέπει,
νὰ χαρίζῃ γεία καὶ χρόνια,
καὶ τὰ ὄρφανὰ νὰ σκέπῃ
ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὰ χιόνια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΤΑΞΙΑ

Ἡ τάξις ἔχει τρία καλὰ: ξεκουράζει τὴν μνή-
μην, οἰκονομεῖ τὸν καιρὸν, διατηρεῖ τὰ πράγματα.

Ἡ ἀταξία ἔχει τρία δυσάρεστα: μᾶς κάμνει νὰ
στενοχωρούμεθα, ν' ἀνυπομονοῦμεν καὶ νὰ χάνωμεν
τὸν καιρὸν μας.

Ἡ τάξις ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τρία πράγματα: τὴν
σταθερὰν θέλησιν, τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐπιτηδεό-
τητα.

Ἡ ἀταξία ἔχει μαζὶ τῆς τρία πράγματα: τὴν βίαν,
τὴν ὀκνηρίαν, καὶ τὴν ἀσυλλογισίαν.

Ποῖος δὲν εἶδε, ἂν ἔτυχε νὰ κάμῃ πρῶτ' καμ-
μίαν ἐπίσκεψιν, τὴν παράδοξον διατορὰν ἢ ὁποία
ὑπάρχει συνήθως μεταξὺ δύο ἀδελφῶν; Ἡ μία
ἀπ' αὐτὰς ἔχει σηκωθῇ ἀπὸ τὴν αὐγὴν, εἶνε ἐνδυ-
μένη, ἔχει περιποιημένον τὸ δωμάτιόν της, ἔχει κά-
μει ὅλας ἐκεῖνας τὰς μικρὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας
κάμνει κάθε κόρη ἅμα σηκωθῇ ἀπὸ τὸν ὕπνον. Εἰς
τὰς κτενισμένας της μαλλίαις μὲ χάριν πλεγμένα, εἰς
τὰς παρειὰς της αἱ ὁποῖαι εἶνε δροσεραὶ ἀκόμη ἀπὸ
τὸ δροσερὸν νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον τὰς ἔπλυνε, εἰς τὸ
τριανταφυλλὶ χρῶμα τῶν ὀνυχίων της, εἰς τὴν λευ-
κότητα τοῦ φορέματός της, εἰς τὰ ὑλιστερά ὑπο-
δήματά της, εἰς ὅλα της, θαρρεῖς, εὐωδιάζει ἡ με-
γάλη καθαριότης.

Ἡ ἀδελφὴ της, ἐξύπνησε συγχρόνως μὲ αὐτήν,
ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κλί-

νην. Πλαγιασμένη εἰς τὴν κλίνην της ἐσυλλογίζετο
χίλια πράγματα, ἔπειτα τὴν ἐπῆρε ὁ βαθὺς ἐκεῖνος
πρωῖνδς ὕπνος ὁ ὁποῖος βαρύνει τὴν κεφαλὴν, θαμ-
βώνει τὰ ὄμματα, καὶ ἀποναρκώνει τὸ σῶμα. Ἀμα
ἀποφασίσῃ τέλος πάντων νὰ σηκωθῇ, χασμᾶται, τα-
νύζεται ἀνατριχιάζει μὲ δυσἀρέσκεϊαν. Μένει ἀκίνη-
τος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐνδυσθῇ. Τὸ νερὸν
τῆς προξενεῖ ἀντιπάθειαν, διὰ τοῦτο ἀφίνει εἰς ἄλ-
λην ὥραν νὰ πλυθῇ φορεῖ μὲ ὀκνηρίαν τὰς περικνη-
μίδας της (τῆς κάλτσας) αἱ ὁποῖαι πίπτουν ἔως εἰς τὰς
πτέρνας της διότι δὲν τὰς δένει καλὰ, φορεῖ τὰ ὑπο-
δήματά της μισοανοικτὰ καὶ αἱ λωρίδες των σύρον-
ται κατὰ γῆς.

Ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, δὲν εἶνε οὔτε
πλυμένη, οὔτε κτενισμένη, οὔτε ἐνδυμένη· εἶνε ἀνυχ-
κασμένη νὰ ἔλθῃ ὅπως ὅπως εἰς τὴν τράπεζαν, μι-
σοενδυμένη, γελοία.

Ἡ ἀντίθεσις τῶν κορασιῶν αὐτῶν δὲν θὰ εἶνε
μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐνδυμασίας των καὶ τὸ ἐξωτερικόν
των· θὰ εἶνε δίχως ἄλλο εἰς ὅλας τὰς συνη-
θείας των καὶ εἰς ὅλας τὰς πράξεις των.

Ποῖαν ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς προτιμᾶτε, μικραὶ
μου ἀνχνώττριαι; Ἄν σᾶς ἡρώτη κανεῖς, μὲ ποῖαν
ἀπὸ τὰς δύο ἐπροτιμᾶτε νὰ ὁμοιάζετε; Βεβαίως, μὲ
τὴν πρώτην, τὴν κόρην τῆς τάξεως.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΑΝΘΗ!

Παιδιά, ἀγαπάτε τὰ ἀνθὴ Τὰ ἀνθὴ εἶνε ἡ ἀθώα
εἰκὼν σας. Ἡ γῆ εὐμορφαίνει ἀπὸ τὰ δροσερά των
χρῶματα, ὅπως ἀπὸ τὴν χάριν τῆς ἡλικίας σας. Ἡ
γλυκεῖα των εὐωδία ὁμοιάζει μὲ τὴν καρδίαν σας·
σᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα ὅτι διὰ σᾶς θὰ μεταβληθῇ εἰς
καρπὸν. Ἐπίσης καὶ σεῖς, καλὰ παιδιά, μὴν ἡμέραν,
ὅταν μεγαλώσετε, θὰ δώσετε ἀκόμη γλυκύτερους
καρπούς· λοιπὸν ἀγαπάτε τὰ ὠραῖα ἀνθὴ, προσέ-
χωστε τα μὲ ἀγάπην, ποτίζετε τα, προστατεύετε τα
ἀπὸ τὴν κκοκαίριαν, ἀλλ' ἐν ᾧ τὰ καλλιεργεῖτε,
καλὰ μου παιδιά, ἔχετε πάντα εἰς τὸν νοῦν σας,
ὅτι καὶ σεῖς ἔχετε ἀνάγκην νὰ σας προσέχουν καὶ
νὰ σας προστατεύουν ὅπως αὐτὰ, καὶ ἀγαπάτε μὲ
ὄλην σας τὴν καρδίαν ἐκείνους εἰ ὁποῖοί σας προσέ-
χουν μὲ στοργὴν καὶ σας προστατεύουν μὲ ἀζωσί-
κωπους· λοιπὸν ἀγαπάτε τὰ ὠραῖα ἀνθὴ, προσέ-
ωσιν, δηλαδή τοὺς γονεῖς σας.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΣ

Εἰς ἓν σχολεῖον, εἰς μαθητὴς ἐστενοχωρεῖτο παρὰ
πολύ, διότι ἐνόμιζε τὸ σχολεῖον ὡς φυλακὴν καὶ τὸν
ἐαυτὸν τοῦ ὡς σκλάβον.

Τὸ παιδίον εἶχεν ἓνα μεταξοσκώληκα τὸν ὁποῖον
ἠγάπα μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν:

Μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν πρετήρησε νὰ
ὑφαίνῃ τὸ κοσκῶλίδι του, διὰ νὰ σκεπασθῇ μὲ
αὐτό, καὶ μείνῃ μέσα εἰς αὐτὸ ὡς ἐν μέσῳ εἰς δε-
σμωτήριον:

— Ἐ, φίλε μου, τῷ εἶπε τὸ παιδίον, ἡ ἀνοησία
σου δὲν ἔχει ὅρια. Διατί κλείεσαι μόνος σου ἐκεῖ μέσα;

Ὁ μεταξοσκώληξ ἀπεκρίθη: Δὲν ὑφαίνω εἰς τὰ
χαμένα, καὶ δίχως σκοπὸν· ἀνταμοιβὴν μου διὰ τὴν
ἐργασίαν μου καὶ τὴν μοναξίαν μου θὰ ἔχω ὅτι θὰ
γίνω χρυσσαλὶς.

Ὁ μῦθος εἶνε φανερώτατος καὶ σημαίνει:

Ἄν δὲν ἐκοπιάζῃς νὰ ὑφάνῃς ὁ σκώληξ ἐκεῖνος, θὰ
ἔμεινε διὰ παντὸς κάμψη.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΟΝΟΥ

Ὁ Στακτερός ἦτο ἐν εὐμορφον γαίδουράκι.

Εἶχεν, ὅπως ὅλα τὰ γαίδουράκια τοῦ κόσμου, μα-

κρὰ αὐτὴν καὶ ἓνα
σταυρὸν ἐπάνω εἰς
τὴν ῥάχην του· ἄλ-
λὰ ἐκεῖνο ὅπου εἶχε
περισσότερον ἀπὸ
τὰ ἄλλα γαίδουρά-
κια ἦτο ἐν ἄστρον
λευκὸν εἰς τὴν μέ-
σην τοῦ μετώπου
του, τὸ ὁποῖον ἔκα-
μνε, μὰ τὴν ἀλή-
θειαν, πολὺ εὐμορ-
φὴν τὴν κεφαλὴν
του.

Ὁ Στακτερός,
ὅπως καὶ ἡ μη-
τέρα του, καὶ ἓνας
ἄλλος γέρος γαί-
δαρος, τὸν ὁποῖον
ἔλεγαν κύρ Μέν-
τιον, ἦσαν κτῆμα

Ὁ κύρ Μέντιος ἀπὸ τὰ γηρατεῖα δὲν εἰμποροῦσε
πλέον νὰ κάμῃ ἐργασίας· ὁ Μαστροστάθης δὲν πο-

ράς τὴν ἐβδομάδα
ἐφόρτωνε τὴν μη-
τέρα τοῦ Στακτε-
ροῦ τὸ βούτυρόν
του, τὰ τυρία του,
ἢ τὰ ὀπωρικά του,
καὶ τὰ ἔφερεν εἰς
τὴν ἀγορὰν τῆς πό-
λεως.

Ὁ Στακτερός
ὅμως δὲν εἶχε ἄλ-
λην δουλειὰ παρὰ
νὰ βόσκη εἰς τὸ
λιβάδι, τὸ ὁποῖον
ἦτο τριγύρω εἰς τὸ
περιβόλι, νὰ πίνῃ
τὸ καθαρὸν νερὸν
τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν
ἐκεῖ σιμὰ, νὰ κυ-
νηγᾷ τὰ μωσχρά-

«Ο ΚΥΡ ΜΕΝΤΙΟΣ, Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ»

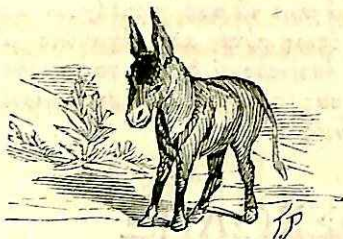
ἐνὸς περιβολάρη, τοῦ Μαστρο-

καὶ νὰ δίδῃ κλωτσιαῖς εἰς τὸν ἀέρα.

— Παιδί μου Στακτερέ, τοῦ ἔλεγε κάποτε ἡ μη-

τέρχ του, αρχίζω νὰ μὲ παίρνουν τὰ γηρατεῖα καὶ νὰ κουράζωμαι· ἂν εἴσαι φρόνιμος, ὁ Μπαρμπαστάθης δὲν θὰ σε πωλήσῃ· θὰ σε φυλάξῃ διὰ νὰ μὲ βοηθῇς νὰ πηγαίνωμεν τὰ πράγματα του εἰς τὴν πόλιν.

— Ἐγώ, μητέρα, ν' ἀφήσω νὰ μου βάλουν σαμάρι εἰς τὴν ῥάχιν μου; Ποτέ!

Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

ἐκινούσε τὸ κεφάλι του, καὶ ἤρχιζε νὰ τρέχῃ φωνάζων καὶ κλωτσῶν.

Μίαν ἡμέραν ὁμοῦς ὁ κύρ Μέντιος ἐτίναξε τὰ πέταλα, δηλαδὴ ἀπέθανε· καὶ ὁ Μπαρμπαστάθης εἶπε:

— Ὁ κύρ Μέντιος ἐψόφησε. Δὲν σοῦ φαίνεται, γυναῖκα, πὼς ὁ Στακτερός ἐγίνε μεγάλος πλειὰ καὶ δυνατὸς καὶ εἰμπορεῖ νὰ κἀνὴ ταῖς δουλείαις τοῦ κύρ Μεντίου· τί λές, νὰ τοῦ βάλωμεν σαμάρι;

— Ὅπως θέλεις, ἄνδρα μου.

Ἐσαμάρωσαν λοιπὸν τὸν Στακτερόν.

— Ἀ! ἔτσι μὲ μεταχειρίζονται, ἔλεγε μέσα του αὐτός. Θὰ φύγω, θὰ φύγω, θὰ φύγω. Καὶ μὲ τὸ καινούργιο πεταλωμένον πόδι του ἐκτυπούσε μὲ θυμὸν τὸ χῶμα τοῦ σταύλου.

Ὁ Μπαρμπαστάθης δὲν ἐκαταλάμβανε διατί ἦτο τότε θυμωμένος ὁ ἀγαπητός του Στακτερός. Διὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ τοῦ ἔβγαλε τὸ σαμάρι καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερον.

Ἀλλ' ὁ Στακτερός δὲν ἐκύτταξε πλέον οὔτε τὸ λιβάδι μὲ τὰ τρυφερά χόρτα, οὔτε τὸ κύρον νερόν τοῦ ποταμίου. Ἐπῆρε φόραν, ἐπήδησε μὲ ἐν πῆδημα τὴν ξυλίνην φραγὴν ἣ ὁποία ἐχώριζε τὸ λιβάδι ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἔφυγε, καλπάζων, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ ὀπίσω του.

Ἀφοῦ ἔτρεξεν ὥσταν τρελλὸς μίαν ὥραν, ἐστάθη, λαχανιασμένος.

— Οὐφ! εἶπε, ἄς ξεκουρασθῶμεν ὀλίγον· τώρα δὲν φοβοῦμαι πειὰ νὰ μὲ πιάσουν.

Καὶ τὸ γαϊδουράκι ἐξήταζε τὸ μέρος τριγύρω.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἦτο ἐν μεγάλῳ λιβάδι εἰς τὸ ὁποῖον ἔβροσκον καμμιὰ πενήντα ἄγελάδες. Τὸ χόρτον ἦτο ὑψηλὸν καὶ τρυφερόν.

— ὦ! εἶπεν ὁ Στακτερός, αὐτὸ τὸ χορτάρι ἐδῶ εἶνε καλλίτερον ἀπὸ τοῦ λιβαδιοῦ ποῦ ἦτο κοντὰ ἔς τὸ περιβόλι· πεινῶ πολὺ· ἄς πάγω νὰ κάμω συντροφιά αὐταῖς ταῖς ἀγελάδαῖς.

Ἐμβῆκε λοιπὸν εἰς τὸ λιβάδι καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ. Ἀλλ' δὲν παρετήρησεν ἓνα τόσον δὲ ποιμένα, ὁ ὁποῖος ἐφύλαγε τὰς ἀγελάδας μαζὶ μὲ τὸν μανδρόσκυλόν του.

Ἀράπη! ἐμπρός, δάγκωτέ τον, δάξέ τον, εἶπεν εἰς τὸν σκύλον ἅμα εἶδε τὸν Στακτερόν.

Ὁ Ἀράπης ὤρμησεν ἐπάνω εἰς τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ ἐκαταδάγκωσε.

Ὁ Στακτερός τῷστριψε ὅσον γρηγορώτερα εἰμποροῦσε, ἀλλ' ὁ σκύλος ἐπρόφθασε καὶ τὸν ἐδάγκωσε δυνατὰ εἰς τὸ πόδι. Ὁ Στακτερός ἤρχισε νὰ ὀγκανίζῃ ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἐπέστρεψε χωλαίνων εἰς τὸν δρόμον.

Σιγὰ σιγὰ, ἐπῆγεν ἕως μιᾶς ὥρας δρόμον, ἀλλ' ἐπεινούσε καὶ ἐδιψοῦσε πολὺ. Περνώντας ἀπὸ ἓνα κῆπον καλλιεργημένον πολὺ καλὰ εἶδε μίαν δεξαμενὴν γεμάτην νερόν.

— Οἱ δύο κηπουροὶ ποῦ ἐργάζονται ἐδῶ φαίνονται πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι· ἄς πάγω νὰ πιῶ ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν των· δὲν πιστεύω νὰ δυσανεσθηθῶν· καὶ τὸ κάτω κάτω δὲν ἔχουν σκύλον.

Χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ περισσότερο τὸ περιηγητὴς μας, ἐπέρασε τὴν φραγὴν καὶ εὗρέθη μέσα εἰς τὸν λαχανόκηπον· ἀλλ' δὲν ἐπρόφθασε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Ἦκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχικηπουροῦ νὰ φωνάζῃ:

— Ἐνας καταραμένος γαῖδαρος μοῦ πατεῖ τὰ λάχανά μου. Γιάννη! Πέτρο! ἐδῶ!

— Ἦλθαμε, μάστορη.

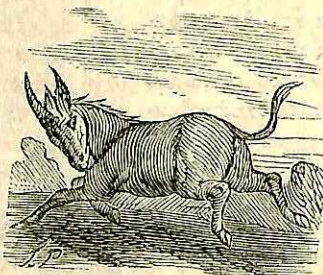
Καὶ τὰ δύο πλληχάρια ὤρμησαν ἐπάνω εἰς τὸν Στακτερόν μὲ ἓνα χονδρὸ κλαδί εἰς τὸ χέρι. Ὁ δυστυχὴς Στακτερός κουρασμένος καὶ χωλός, ὅπως ἦτο, δὲν εἰμποροῦσε νὰ τρέξῃ· δ' αὐτὸ οἱ δύο κηπουροὶ τὸν ἐκυνηγοῦσαν καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἤκουεν ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν του: πάτ, πάτ.

Τέλος πάντων γλυτώσας ἀπὸ τοὺς δύο τυράννους ὁ Στακτερός εὗρεθι μόνος εἰς τὸν δρόμον, δρόμον μακρόν καὶ σκοτισμένον· ἐξεκουράσθη ὀλίγον, λυπημένος καὶ κατηφής, ἐπάνω εἰς κάτι ξηρὰ φύλλα.

— Ἀχ! ἐψιθύρισε μὲ ἀνστέναγμόν, ἄς εἶχα κ' ἐν τὸ χόρτον τοῦ λιβαδιοῦ μας καὶ τὸ νερόν τοῦ ποταμίου μας.

Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχε!

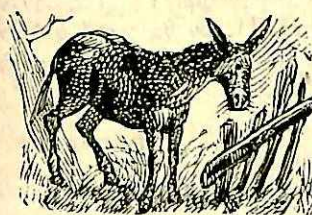
Ἐντούτοις ἐνύκτωσεν ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰμαυρος, δίκως φεγγάρι καὶ ἄστρα· ὁ Στακτερός δὲν ἦτο γεν-

Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΦΕΥΓΕΙ

ναῖος· τὸν ἔπιασεν ὁ φόβος· ἔτρεμε μόνον ποῦ ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ ἀναγκασθὴ νὰ κοιμηθῇ ἔξω. Εὐτυχῶς εἶδεν ἐν φῶς τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς μίαν ἔπαυλιν, ὀλίγον μακρότερα.

— Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦταν ἂν εὑρίσκα μίαν ἄκρη μέσα ἔς τὸν σταῦλον! ἔλεγε μέσα του.

Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙ ΤΑΣ ΑΓΕΛΑΔΑΣ

Ἐπροχώρησεν εἰς τὸν σταῦλον ἀλλ' ἦτο κλειστός· παρετήρησεν ὅμως ὅτι ὁ ἀχυρὼν ἦτο ἀνοιχτός.

— Στὴν ἀναβροχιά καλὸν εἶνε καὶ τὸ χαλάζι· ἀφοῦ δὲν ἔχω χέρτον, καλὸν εἶνε καὶ τὸ ἄχυρον.

Καὶ ἐμβῆκεν· ἀλλὰ, ὦ! εὐτυχία, τί βλέπει; ἓνα σωρὸν βρώμην ἐμπρός εἰς τὰ πόδια του.

Ὁ Στακτερός λησμονεῖ τὴν κούρασίν του, πλαγιάζει ἀνάμεσα εἰς τὴν βρώμην καὶ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ἀχυρῶνος καὶ τρώγει μὲ τὴν πείναν τὴν ὁποῖαν φαντάζεσθε ὅτι εἶχε ὕστερον ἀπὸ τόσον δρόμον ποῦ εἶχε κάμει.

Ἀλλὰ ἡ θύρα τοῦ ἀχυρῶνος ἤνοιξε, καὶ ἐμβῆκεν εἰς ὑπηρετὴς μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι διὰ νὰ πάρῃ ἄχυρον.

Ἀμα ἐφωτίσθη ὁ ἀχυρὼν, ἡ κεφαλὴ τοῦ Στακτεροῦ ἐξωγραφῆθη εἰς τὸν τοῖχον· τὰ μεγάλα του σηκωμένα αὐτὰ ἐφάνησαν ὡς κέρατα εἰς τὸν ὑπηρετὴν. καὶ ἔβαλε ταῖς φωναῖς, κατατρομαγμένος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τρέμων.

— Εἶδα τὸ στοιχεῖό... τὸ στοιχεῖό.

— Λέγε, τί ἔχεις; τοῦ εἶπεν εἰς ἄλλοι.

— Εἰς τὸν ἀχυρῶνα... ἓνα στοιχεῖό, μὲ μεγάλα κέρατα.

— Ἀ! τὸν φοβητάρη! εἶπεν ὁ αὐθέντης. Γιάννη! πάρε τὸ φανάρι καὶ πήγαινε νὰ ἰδῇς ἔς τὸν ἀχυρῶνα.

Ὁ Γιάννης ἐπῆγε γελῶν· ἀλλ' ἔπειτα ἐπέστρεψε κατατρομαγμένος καὶ αὐτός.

— Ναί, ἀφέντη, εἶδα ἓνα θηρίο.

— Μὰ τρελλαθήκατε λοιπὸν ὅλοι σας, εἶπεν οὗτος. Καὶ ἐπῆρε τὸ φανάρι· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν ἀχυρῶνα· ἐπάτησε μόνον τὸ κατώφλιον, καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα μέσα.

Εἶδε καὶ αὐτὸς τὴν σκιά τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄνου.

— Γρήγορα, γρήγορα, Γιάννη, φώναξε τὸν γείτονα· εἰπέ του νὰ πάρῃ καὶ τὸ τουφέκι του καὶ νᾶλλθῃ εἰς βοήθειάν μας μὲ τὸν δούλόν του.

Ὁ Γιάννης ἔτρεξεν εἰς τοῦ γείτονος κ' ἐπροσχάλεσεν ὅλους νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ὁ γείτων ἦλθε μὲ τὸ τουφέκι του καὶ μὲ τοὺς ὑπηρετάς του. Αὐτὴ ἡ βοήθεια ἔδωκε κάπως θάρρος εἰς τὸν κύρ Πέτρον.

Καὶ ὅλοι ὤρμησαν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου μέσα εἰς τὸν ἀχυρῶνα.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ δυστυχὴς Στακτερός, μὴ ὑποπτεύων τί κίνδυνον ἔτρεχεν, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἡσυχα.

Ὁ κύρ Πέτρος ἐπροχώρησεν, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐφώναξε: «Πῦρ!»

Ὁ γείτων ἐπυροδόλησε· ὁ Στακτερός ἐτινάχθη ἐπάνω κατατρομαγμένος.

Τότε ἅμα εἶδαν ὅτι τὸ στοιχεῖό, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπροξένησε τόσον φόβον, ἦτο ἐν γαϊδουράκι, τὸ ἐκυνήγησαν μὲ τὰ ξύλα, καὶ μὲ τὰ δίκρυνα.

Ὁ Στακτερός κατατρομαγμένος καὶ αὐτὸς ἐστάθη ἅμα εἶδεν ὅτι ἐπαυσαν νὰ τον κυνηγοῦν.

Ὁ Στακτερός τότε ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

Καθόλου δὲν τοῦ ἤρεσκεν αὐτὴ

ἡ ζώη, ὅπου εἶδε καὶ ἔπαθε τόσα καὶ τόσα.

Καὶ πρὶν νὰ φέξῃ, ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ περιβόλι τοῦ Μπαρμπαστάθης.

Ἐβόησε τὸ ἀπομεσήμερον, κουτσαίνων, κατακουρασμένος, κατὰδρωμένος καὶ καταδιψασμένος, ἀλλὰ εὐτυχῶς ὅτι εὗρεθι πάλι τὸ λιβάδι του, τὸ ποτάμι του καὶ τὴν μητέρα του.

Ἡ Μπαρμπαστάθαινα ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἅμα εἶδε τὸ ἀγαπητὸν γαϊδουράκι τῆς τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ χαμένον. Τὸ ἐφίλησε, τὸ ἐσφιζεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς. Ὁ Στακτερός ὠγκανίζεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην γκάρ, γκάρ, γκάρ! καὶ ἐκινούσε τ' αὐτιά του ἀπὸ συγκίνησιν. Καὶ ὁμοῦς δυστυχῶς ἦτο εἰς ἀόλιαν κατὰστασιν. Πόσον ἐλυπεῖτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτι

ΤΟΝ ΕΣΦΙΞΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΚΑΛΗΝ ΤΗΣ Η ΜΠΑΡΜΠΑΣΤΑΘΑΙΝΑ

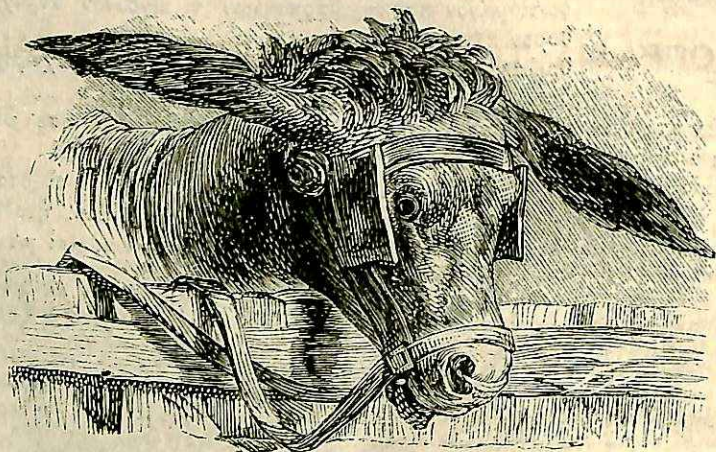
δὲν ἦτο διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς διὰ τὴν δώτῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του δυνάμει χάπια, καὶ τὴν βάλῃ ἐπὶ δέσμον ἐπάνω εἰς τὸν πληγωμένον πόδα του! Τὸ καλὸν ὅμως ἦτο ὅτι ὁ Μπαρμπαστάθης εἰξευρεν ὀλίγην πρακτικὴν γαϊδουρικὴν ἱατρικὴν, καὶ τὸν ἔλυσεν, τὸν ἐπεριποιήθη. ἔδωκε τὴν πληγὴν του. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ὁ Στακτερός ἔγεινε πάλιν ζωηρός καὶ δυνατός ὅπως πρῶτα. Καὶ ἀπέκτησε τόσην ὄρεξιν ὥστε εἰμποροῦσε νὰ καταδροχθῇ τὸ χορτάρι ὀλοκλήρου ἐξοχῆς καὶ νὰ μεταβάλῃ μὲ τὸ στόμα του ἓνα λιβάδι εἰς οἰκόπεδα. Ὅταν ὁ Μπαρμπαστάθης τοῦ

ἐφόρεσε καινούριο σαμάρι, ὁ Στακτερός δὲν ἀντεστάθη. Ἐνθυμήθη τὰ βάσανα ὅσα ὑπέφερε καὶ ἐπρότεινε μὲ προθυμίαν τὴν ῥάχιν του.

Τώρα εἶνε τὸ πλέον εὐπειθὲς γαϊδούρι τοῦ τόπου. Καὶ ἔγεινε τόσον τέλειος εἰς τὸ εἶδος του ὥστε μερικὰ παιδιὰ, ἀπειθῇ καὶ πεισματάρικα εἰμποροῦν νὰ τὸν λάβουν ὡς παράδειγμα. Πόσον θὰ χαρῇ ὁ Στακτερός, κάτω ἀπὸ τὸ σαμάρι του, ἂν μάθῃ ὅτι αὐτὸς ἔγεινεν αἰτία νὰ φρονιμεύσουν!

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

«Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΚΤΕΡΟΥ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος, ὁ μαθητὴς Ἀριστόδημος γράφει μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του. Ἀΐφνης παρατηρεῖ ὅτι ὁ συμμαθητὴς του Σωτήρης σκυμμένος ἀπ' ὀπίσω του ἐδιόβαζε πᾶν ὅ,τι ἔγραφε.

Τότε ὁ Ἀριστόδημος διὰ τὴν δώτῃ εἰς τὸν κύριον Σωτήρη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αὐτὸ ποὺ κάμνει εἶνε ἀδιακρισία καὶ μεγάλη κακοήθεια, προσθέτει εἰς τὴν ἐπιστολὴν: «Ἐγώ, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ κάποιος συμμαθητὴς μου Σωτήρης εἶνε ἀπ' ὀπίσω μου καὶ διαβάζει ὅλα ὅσα σοῦ γράφω.»

Ὁ δὲ Σωτήρης ὁ ὁποῖος ἦτο, φαίνεται, ὄχι μόνον ἀδιάκριτος, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον κουτουτσικός, λέγει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυριέ μου, ἐγὼ δὲν ἐδιόβαζα τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔγραψες.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κωδωνοκρούστου.

Ἡ μικρὰ Μαρίκα πρῶτον φορὰν βλέπει τὸ ἀναβρυτήριον τοῦ κήπου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

— Μαμά, μαμά! φωνάζει· ἰδὲ μίαν βροχὴν ποὺ βγαίνει

ἀπὸ κάτω· ὅλαις ἢ ἄλλαις βροχαῖς ποὺ εἶδα ἐγὼ ἕως τώρα ἔπεφταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Μαρίκας.

Ὁ μικρὸς Μιμῆς ἓνα βράδυ ποὺ ἐκάθοντο ὅλοι νὰ φάγουν, ἐσκούπισε τὴν μύτη του εἰς τὸ τραπέζο μάνδουλον. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐπέπληξε καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ ἄλλοτε.

Καὶ ὁ Μιμῆς, ἀπαντᾷ:

— Ἄλλη φορὰ μαμὰ ὅταν θὰ τὴν σκουπίζω θὰ προσέχω νὰ μὴ με ἴδῃ κανεὶς.

Ἐστῆλη ὑπὸ Μαρία· Θεορεσία· τῆς Ἰσπανίδος.

Μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.

— Γιάννη, τί κάθεται; ἡ ὥρα εἶνε ὅκτω παρὰ πέντε· δὲν θὰ ὑπάγῃς σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον;

— Ὁὐκ ὑπάγω, πατέρα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, βάλε τὸν ὥρο δείκτην εἰς τὰς 7, διότι δὲν ἐντέλειώσα ἀκόμη τὴν ἐξηγησίαν μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Μιγάδος.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Ποιοῦμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀναισώσαντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, ὅτι θέλομεν ἀποστελεῖν πρὸς αὐτοὺς τὰ δύο πρῶτα φυλλάδια τοῦ ἐδόδμου ἔτους (1885) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλοῦμεν δ' αὐτοὺς, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως (φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. 6 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ) ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Ἐάν, παρὰ τὰς ἡμετέρας προσδοκίας, τινὲς ἐκ τῶν φιλάτων ἀναγνωστῶν μας, δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ λαμβάνωσι τοῦ λοιποῦ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ των, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ δύο σταλησόμενα αὐτοῖς φυλλάδια, σημειοῦντες ἐπὶ τῆς ταμίας τὸς λέξεις «ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον».

Ὅδηγίαι περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εὐρίσκονται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Τὸ πρῶτον δελτίον των κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεισφορῶν εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον. Ὅσοι μου ἔστειλαν καὶ ἔσοι ἀκόμη θὰ μου στείλουν μέχρι τῆς 10ης Φεβρουαρίου διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον χρήματα, θὰ ἴδωσιν ἐκεῖ τὸ ὄνομά των τυπωμένον.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ χαιρετήσμά σου, ἀγαπητὴ Γενναία Σουλιώτισσα· μοῦ ἐνθύμισαν ὅτι ἔχεις πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς.

«Τί νὰ κάμω διὰ τὴν μὴ φλυαρῶ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος;» μὲ ἐρωτᾷ ἡ Κελαϊδίστρα. Ἀκουσε τί νὰ κάμῃς, φιλάτῃ μου: Νὰ κρατῇς τὴν γλώσσάν σου πολὺ σφιγμένην μέσα ἀπὸ τὰ δόντια σου κάθε φορὰ ποὺ σου ἔρχεται ὄρεξις νὰ φλυαρήσῃς· καὶ ἔτσι ἀποφεύγεις τὸν κίνδυνον.

Διὰ τὴν μὴ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν, φιλάτῃ Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, πρέπει νὰ μὴν ἔλαβας τὴν ἐπιστολήν σου. Φίλησέ μου ὅλαις ἐκεῖ ταῖς φίλαις μας καὶ εἰπέ ταις νὰ μοῦ γράφουν καὶ αὐταί.

Τώρα εἶσαι καλά, Σταθερὸν Νέφος, ἐντελῶς καλά; Αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ! Εἰς τὴν Γέλτονα τῆς Μυκάλης λέγω σήμερον τοὺς ἀσπασμούς σου.

Ἀλήθεια, Ἀργάμπελη, δὲν σοῦ ἀπήντησα· φαίνεται, ἡ ἐπιστολή σου θὰ ἔφθασε ταῖς ἡμέραις ποὺ ἤμουν ἀπασχολημένη εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις· τώρα γράψε μοῦ ἄλλην ἐπιστολήν καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἄνθη σου, Τσάτσα Γελαστή· πέντε ἡμέραις τὰ εἶχα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τὰ ἔχαιρόμουν. Σὲ εὐχαριστῶ!

Ἡ μεγαλειτέρα μου τέρψις εἶνε νὰ κοπιᾶζω διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους, Λιονοστοιβάς· καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν βλέπω ὅτι οἱ κόποι, τὸν ὁποῖον καταβάλλω διὰ τὰς ἀρέσας τὸ φύλλον μου, δὲν πηγαίνουν χαμένοι.

Βλέπεις ὅτι ἐπροτίμησα τὸν μικρὸν λεξιγράφον σου, προσφιλεστάτῃ Σπαρτιάτῃ Ἀργιλεωνίς, καὶ τοῦτο ὄχι διότι ὁ μέγας δὲν ἦτο καλός, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχω χρόνον νὰ δημοσιεύω μακροσκελεῖς Πνευματικὰς ἀσκήσεις. Στέλλε μοι λοιπὸν μικρὰς πάντοτε. Καὶ γράφε κάθε φορὰ ποῖα σοῦ ἀρέσουν περισσώτερον ἀπὸ ὅσα δημοσιεύω. Εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Γοργῶ εἶπα τοὺς ἀσπασμούς σου.

Ἡ Πρωὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἡ Ἀριάδνη τῆς Κρήτης καὶ ἡ Ἀπτερος Νίκη θὰ λάβουν σήμερον τοὺς ἀσπασμούς σου, Ἀηδὼν τῆς Εὐρήμου.

Καὶ ἀπὸ τὴν Λευκὴν Περιστερὰν ἔχει ἀσπασμούς ἡ Πρωὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καθὼς καὶ τὸ Μὴ με Λησμονεῖ. Καὶ αἱ δύο διὰ τῆς ἀπουσίας των ἔγειναν ἐπιθυμηταί. Τί νὰ γίνωνται;

Τώρα εἶνε εὐχαριστημένος ὁ φίλος μου Μιμῆκος Μέξης Καλὲ Ποιητὰ Ἀλεπού, τί ἔγινες τόσον καιρὸν; Ἡ ἐπιστολή σου εἶνε βουτηγμένη στὰ κόκκινα, μὴπως ἔκαμες ἔρπον εἰς κανένα ὀρνίθον καὶ ἔγεινεν αἱματοχυσία;

Γιατὶ δὲν μοῦ ἔγραψες πάλιν, Τσαρταμίρι; Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ταξιδεύῃς καὶ τώρα, χεῖμῶνα καιρὸ!

Καλὰ σοῦ λέγει ὁ πατέρας σου, φίλη Μογογενής· ἐγὼ εἶμαι πολὺ συγκαταβατικὴ εἰς τοὺς μικροὺς φίλους μου οἱ ὁποῖοι δὲν ἔμαθαν ἀκόμη καλὰ τὴν καλλιγραφίαν, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὴν μάθουν. Γράφε μοι λοιπὸν μὲ ὀρθρὸς.

Πῶς θέτεις τὸ ὄνομά σου κάτω ἀπὸ ποίημα τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἰδικόν σου, Τόξον τοῦ Φοίβου; Ἰδικὰ σου ποιήματα θὰν κάμῃς νὰ μοῦ τὰ στείλῃς καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν· δὲν θὰ τα δημοσιεύσω ὅμως. Εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι μόνον Παιδικὸν πνεῦμα καὶ Πνευματικὰς ἀσκήσεις στελλομένας ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους δημοσιεύω. Τίποτε ἄλλο.

Εἰπέ τὰς φιλικὰς προσήσεις μου εἰς τὴν Δεσποσύνην ἀδελφὴν σου, ἀγαπητὴ Φιλόπατρις Ἑλληνίς· καὶ ὅ,τι ἔχει γράψῃ ἄς μοῦ το στείλῃ νὰ το ἴδω.

Ἡρήσα, ἀλλὰ θὰ δημοσιεύσω τὸ Παιδικὸν πνεῦμα ποὺ ἔκους ἀπὸ τὴν ἀνεψιάν σου, Φαλακροκόραξ Ἀλιεῦ. Ἐπιστολὰς εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς ὅποτε θέλῃς.

Αἱ ὀλίγαι σου λέξεις τὰς ὁποίας μοῦ εἶχες γράψῃς, ἀγαπητέ μου Κυπριακὲ Ἀστὴρ, ἦσαν γεμάται εὐγένειαν καὶ πολὺ μὲ συνεκίνησαν. Πῶς δὲν μοῦ ἔγραψες πάλιν;

Καὶ ἀμφιβάλλῃς ὅτι μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου φιλέλληνη Βύρων; Φίλησέ μου τὰ χαριτωμένα ἀδελφάκια σου ποὺ ἀκροάζονται μετὰ προσοχῆς ὅταν τοὺς διαβάξῃς τὸ φύλλον μου.

Ἀκόμη ὠραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον Ρόδον τοῦ Ἀπολλίου. Αὐτοῦ ἐπάνω εἶνε καὶ τὸ Ἐρμυρὸν Ρόδον τὸ ὁποῖον μοι εἶνε ἐπίσης προσφιλεῖς ὅσον καὶ σύ.

Ἡ Μικρὰ Δούκισσα ἀσπάζεται τὸ Μὴ με Λησμονεῖ! καὶ τὴν Φλογερὰν Ἀκτίνα. Ὁ Μέλας Ἀετὶς τὴν Ἀηδόνα τῆς Εὐρήμου, τὸν Ἀνατέλλοντα Ἀστὴρα, τὸν Κωδωνοκρούστην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν τὴν Γενναίαν Σουλιώτισσαν καὶ τὸν Γενναῖον Σουλιώτην. Τὸ Ἀρυσσοῦν Πτηνὸν τοῦ Παραδείσου χαιρετᾷ ὅλους τοὺς ἐν ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ συναδέλφους του. Ἡ Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς καὶ ἡ Ἐλευθερά Ἑλλὰς ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀσπασμούς ἀπὸ τὴν Αἴνδαν. Ἐπίσης ὁ Ἀρχὼν Ἐωσφόρος ἀπὸ τὸν Φιλέλληνα Βύρωνα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Ἑλληνοσύμφωνον. "Ο·ι· — ε· — α·ι·φ· — η· —
ε·ύ·ι·α· — ου — "ο· — "ι· — "ο· — "ε· — "ε· —
α·ι·φ· — η· — "υ· — "ι·α· — ου — "ε· — "ε· — "α· — "ε·α· — "ι·ο·.

Ἑστάλη ὑπὸ Πηνελόπης Σ. Ἀποστολίδου.

16. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου καίει, τὸ δευτέρου ἀποτελεῖ ὑποδιαίρεσιν τοῦ χρόνου· τὸ σύνολόν μου εἶνε ἀσθένεια.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

17. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου ὄρος, τὸ σύνολόν μου πάλιν ὄρος.

Ἑστάλη ὑπὸ Καλλιόπης Κ. Χατζιδάκη.

18. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα οὐχὶ ἐκ τῶν συμφώνων
Τὸ δευτέρον χωρίζει καὶ διαίρει τὸν χρόνον
Τὸ σύνολον δηλοῖ πτηνὸν
Ἀρπακτικὸν καὶ ὀρεινόν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

19. Λεξιγριφος.

"Αν μ' ἀφῆσθς ὅπως εἶμαι, ἀπ' τὸν πόλεμον θὰ λείψω.
Κί' ὡς προδότης τῆς πατρίδος, στὸν ἐχθρὸν θὰ ὑποκύψω.
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψης, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίσης.
Εἰς τὰς νήσους θὰ με εὕρης, ἅμα θέλης νὰ φροντίσης.

Ἑστάλη ὑπὸ Δ. Εἰστατιάδου.

20. Λεξιγριφος.

"Όταν ἐργάζεσαι πολὺ ἐγὼ σὲ πλησιάζω.

Ἀποκεφαλίζομενος ἀπὸ τὰ δένδρα στάζω.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδου.

21. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ὁκτὼ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑλλήνος ποιητοῦ.

1. Ἱστορικὴ πόλις ἐν Πελοποννήσῳ. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Ἰχθὺς μέγας. 4. Ἀρχαῖος ποιητής. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγίου Πελάγους. 6. Ζῶον τετράπενυν. 7. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 8. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ἑστάλη ὑπὸ Ἰωάν. Γ. Χαλαμπίδου.

22. Μυθολογικὴ ἐρώτησις. Εἰς ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ ἀναβιβάσῃ ἓνα μέγιστον λίθον εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει· ὅταν πλησιάζῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν, ὁ λίθος κρημνίζεται πάλιν κάτω καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡναγχασμένος νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. — Ποῦς εἶνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Σαλπικτιῶ.

23. Λογοπαίγνιον. Τίς ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἔχει 1000 δόντια καὶ μάτια;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληρος Βύρμονος.

24. Ἀπροσδόκητον. Πότε τὸ νερόν μετράται μὲ τὸ πῆχυν;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Κυρία τοῦ Θεσσαλοῦ.

25. Γρῦφος. Ὡχρὸν ὅσα νεβροὶ σχύτινα λίθοι ἄν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Πετειναράκη.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

26. Logogriphe.

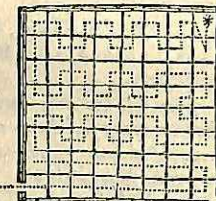
Je passe sur dix pieds une bien triste vie ;
Coupe-m' en trois, lecteur, je t'en supplie,
Je n' aurai plus le mal que je porte en tous lieux,
Par ce moyen tu me rendras heureux.

27. Question d'ordalique. Vous mettez un morceau de sucre dans un verre d'eau ; combien vaut-il quand il est fondu ?

ΛΥΣΕΙΣ

1. Καπνοῦς ὁ ὑπερήφανος ἔς τὴν κεφαλὴν του ἔχει. — Καὶ πάσχω τὸν ἐγκέφαλον φρονεῖ δὲ ὑπερέχει. — 2. Πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν εἰς ὅλους, καὶ ὅλους νὰ τοὺς εὐχαριστῶμεν, διότι πολλάκις συμβαίνει νὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην καὶ τῶν μικροτέρων μας. — 3. Φιλύρα (Φ, λύρα). — 4. Πεῖνα πένα. — 5. Αὐστρία, τρία. — 6. Γράμμα, Γάμα. — 7. Ἰωάννης, (Ἰώ, ἄν, νή, ε). — 8. Εἶνε τὰ ὀνόματα: Ἑλισάβετ, Ἀλεξάνδρα, Ἀστυδάμας, Σίσυφος, τὰ ὅποια εὐρίσκονταί ἀναγινωσκόμενων ἀντιστρόφως τῶν τεσσάρων δοθεισῶν λέξεων. — 9. Τοῦ ἀριθμοῦ 48.

10.

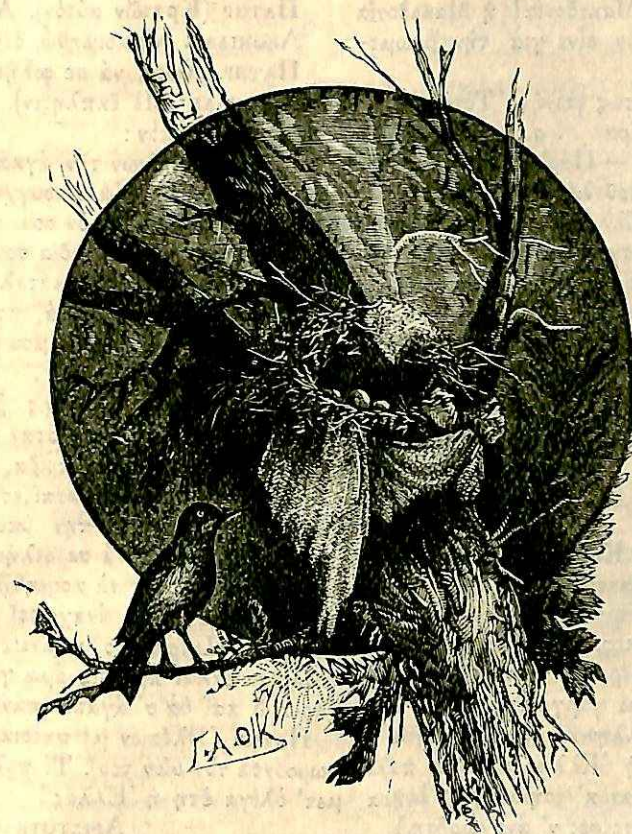

11. ΠΛΑΤΩΝ (1 παλάμη. 2. Λάμια. 3. Ἀκρίς. 4. Τῆνος. 5. Ὁδὲ. 6 Νῆσσα). — 12. Ἐξω (Ἐξ Ω). — 13. Homme, Romme. — 14. Morphée, Ogrhée.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Π. Σ. Ἀναστασιάδης, 6. Ἀπορος Παῖς, 8. Ἀραπάκος, 13. Εὐθαλία Ἀσημακοπούλου, 7. Ὀδυσσεὺς Βούλγαρης, 8. Εὐθυμία Γεωργαντά, 7. Γεώργιος ὁ Μιγάς, 11. Β. Ν. Γιαννοῦλης, 4. Ἑλληνικὴ Σημαία, 10. Ἐρυθρὸν Ῥόδον, 5. Ἀλκιμήνη Εὐστρατιάδου, 9. Ἐρυθρὸς Φιττακός, 12. Ἑλλή Θεολόγη, 5. Σοφία Χρ. Κακουργιώτου, 1. Καρδινάλιος Ῥισχελιέ, 8. Ἀμαλία Ι. Κροντηρά, 3. Κωδωνοκρούστης, 12. Μαρία Θερεσία ἡ Ἰσπανίς, 8. Μέλας Ἀετός, 8. Μικρούλα Τραλαλά, 11. Ῥόζα Μιρζάν, 1. Ἀντώνιος Ν. Μπούχλας, 5. Ὁθέλλος, 5. Πειπερόσφυρον, 13. Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, 1. Σαλπικτιῆς, 11. Κυριακούλα Δ. Σαχίνη, 1. Σπυρίδων Ε. Σκλάβος, 10. Σπαρτιάτης Ἀργιλεωνίς, 10. Σταθερὸν Νέφος, 10. Συμπαθητικὸς, 12. Σχοινοβάτης, 3. Τσάτσα Βελαστή, 12. Φιλέρημος Τριγών, 2. Ἰωάννης Γ. Χαλαμπίδης, 4.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

Η ΚΛΕΠΤΡΑ ΚΙΣΣΑ

(Ἰδε σελ. 35)

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

[Ἡ σκηνὴ ἐν Θεσσαλονίκῃ]

ΠΑΤΗΡ. Διατί ἀπόψε, Λεωνίδα, δὲν ἔρχεσαι νὰ σε φιλήσω καὶ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Πλησιάζων). Πατέρα...

ΠΑΤΗΡ. Διατί δὲν ἔρχεσαι; ... τί ἔχεις;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μὲ δακρυσμένα ὀμμάτια). Δὲν εἶμαι ἀξίος... πατέρα.

ΠΑΤΗΡ (Μὲ σεβρὰν φωνήν). Δὲν εἶσαι ἀξίος; τί ἔκαμες;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Δακρύων περισσότερον). Δὲν μου εἶπες, πατέρα, νὰ περιπατῶ ἥσυχα εἰς τὸν δρόμον... καὶ νὰ μὴν πειράζω κανένα; ...

ΠΑΤΗΡ (Μὲ ἀνυπομονησίαν). Αἶ, λοιπόν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐγὼ... ἐπιάσθηκα εἰς τὸν δρόμον... μ' ἓνα παιδί...

ΠΑΤΗΡ (Σηκονόμενος ἐπάνω). Ἐπιάσθηκες μ' ἓνα παιδί; ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μὲ τρέμουσαν φωνήν). Ναί... πατέρα...

ΠΑΤΗΡ. Μέσα εἰς τὸν δρόμον, καὶ σε εἶδαν ἄνθρωποι, καὶ σ' ἐγνώρισαν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ. Ναί... πατέρα...

ΠΑΤΗΡ (Μὲ ὀργήν). Καλὰ εἶπες ὅτι εἶσαι ἀνάξιος νὰ σε φιλήσω, φύγε ἀπ' ἐμπρός μου!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ἀναχωρεῖ κλαίων καὶ σπογγίζων τὰ ὀμμάτια του).

ΠΑΤΗΡ (Φωνάζων αὐτόν). Ἐλα ἐδῶ!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ. (Ἐπιστρέφει).

ΠΑΤΗΡ. Διατί ἐμάλωσες μ' αὐτὸ τὸ παιδί;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μὲ φωνὴν πνιγμένην εἰς τὰ δάκρυα). Νά... πατέρα... ἐγυρνοῦσα ἀπὸ τὸ σχολεῖν μὲ ἄλλα

παιδιά... ἔς τὸν δρόμον ἀπαντήσαμε τὰ βουλγαρόπαιδα ποὺ ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ σχολεῖόν τους... ἐν ἀπ' αὐτά, τὸ

μεγαλειότερο, πετεινὸν καὶ λέγει: «Κύττα 'κεῖ μού-

ΕΤΟΣ Ζ'.

τρα πού θέλουν και την Μακεδονία! ή Μακεδονία
είνε για την Βουλγαρία δὲν εἶνε για την βρωμο-
'Ελλάδα...» Τότε...

ΠΑΤΗΡ (Μὲ ἥσυχον κᾶπως φωνήν). Τότε;
ΛΕΩΝΙΔΑΣ. "Ω... πατέρα... συχώρεσέ με...
τότε πετειμάρι ἐμπρός του.— Πάρ' τὸ λόγο σου πί-
σω! τοῦ λέγω — Πίσω; μοῦ λέγει αὐτός· ἀμὴ δέ;
νά! το ξαναλέγω· βρωμο- 'Ελλάδα!... Τότε μοῦ ἄναψε
τὸ αἷμά μου... δὲν συλλογίσθηκα πού ἤμουν, δὲν
συλλογίσθηκα τίποτε... συχώρεσέ με πατέρα...
πετῶ τὰ βιβλία μου χύνονται καὶ τὸν πιάνω ἀπὸ τὸν
λαιμό... μὲ πιάνει καὶ αὐτός... ἦταν μεγαλειτερός
μου... μὰ γὼ ἔνοιωθα μιὰ δύναμι μέσα μου νά τον
νικήσω γιατί ὕβρισε τὴν 'Ελλάδα... μοῦ φαινότανε
πὼς πολεμῶ για τὴν Πατρίδα... τὸν ἐδρόντηξα χά-
μου, ἔβαλα τὸ γόνατό μου 'πάνω 'ς τὸ στῆθός του,
καὶ ἔσφιξα τὸν λαιμό του... ἄχ... συχώρεσέ με, πα-
τέρα...

ΠΑΤΗΡ (Μὲ ἐνδιαφέρον). Καὶ ἐπειτα;
ΛΕΩΝΙΔΑΣ. 'Πὲς πὼς ἡ Μακεδονία εἶνε 'Ελληνική!
τοῦ λέγω. Δὲν ἔλεγε τίποτε.— Πὲς γιατί σ' ἐπνίξα
τοῦ λέγω... ἤμουν ἀλλοιότικος, δὲν εἴξερα τί ἔκανα...

ΠΑΤΗΡ (Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον). Λοιπὸν;...
ΛΕΩΝΙΔΑΣ. Τότε αὐτὸς μὲ γαργαριστὴ φωνὴ λέ-
γει: «'Η Μακεδονία εἶνε 'Ελληνική!» 'Πὲς Ζήτω ἡ
'Ελλάς! τοῦ λέγω. «Ζήτω ἡ 'Ελλάς!» λέγει πάλι
μὲ ἴδια φωνή τότε τὸν ἄφησα κ' ἐσηκώθηκε· ἐπῆρα
τὰ βιβλία μου καὶ ἤλθα. (Στρέφει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἔχουν καὶ τ' ἄνθη γλῶσσα—Καὶ χαρά τους
ὅσοι 'μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴν λαλιά τους!

Μικροῦλα ἀνθοδέσμη 'στὸ νερὸ
μαραίνονταν' σιγὰ μεσ' στ' ἀνθογαλλί.
Σιμά της ἐν ἀμάραντο σκληρὸ
τὴν 'κῦτταζε λοξά, μ' ὀρθὸ κεφάλι:

«Φτωχὰ λουλούδια! Σεῖς θὰ μαραθῆτε
σὲ μιὰ στιγμή, τοὺς εἶπε· ὄλω σόητε!...
Περνᾶτε σὰν ἀγέρι ἀπὸ κλαδί·
καὶ μιὰ πού ζῆτε 'λίγο τὰ καίμενα
καὶ κλείνετε τὸ μάτι πρὶν νὰ 'δῇ,
κάλλιον ποτὲ μὴν ἦσθε γεννημένα!...»

Καὶ τὰ μισοσθυσμένα λουλουδάκια
τοῦ εἶπανε μὲ γέλιο, δίχως κἀνία:
«'Αδελφοί, τάχα τί σε ὠφελεῖ
καὶ χαίρεσαι 'στὴν γῆν πὼς ζῆς αἰώνια;
Μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ σὲ περὶ πολὺ
σὲ μιὰν ἡμέρα παρὰ δέκα χρόνια!

ΠΑΤΗΡ (Κρατῶν αὐτόν). Αἶ, ποῦ πᾶς;
ΛΕΩΝΙΔΑΣ. Νὰ κοιμηθῶ, δὲν μου εἶπες, πατέρα;...
ΠΑΤΗΡ. Χωρὶς νὰ σε φιλήσω;
ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μὲ ἐκπληξιν). Νὰ με φιλήσῃς; μὲ
συγχωρεῖς λοιπὸν:

ΠΑΤΗΡ ('Ανοίγων τὴν ἀγκάλην του εἰς τὴν ὁποίαν
ὄρμα ὁ υἱός του). Νὰ σε συγχωρήσω! (Φιλῶν αὐτόν.)
Σὺ ἔκαμες τὸ καθήκόν σου παιδί μου, δὲν ἔκαμες
σφάλμα· ἡ γενναία καρδιά σου δὲν το εἶπε ἀκόμη
εἰς τὸν νοῦν σου, νὰ το καταλάβῃ ὅτι ἔκαμες τὸ κα-
θῆκόν σου. Ἐκαμες καλὰ, πολὺ καλὰ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ. Μά... δὲν μου εἶπες... εἰς τοὺς δρό-
μους... νὰ μὴ μαλόνω;...

ΠΑΤΗΡ. Νὰ μὴ μαλόνῃς βέβαια, διότι τότε θὰ
εἶσαι κακὸν παιδί! ἀλλ' ὅταν ὕβριζον τὴν Πατρίδα
μας, τὴν ἱεράν μας Πατρίδα, ἔχεις καθῆκον, ὅπου
καὶ ἂν εἶσαι νὰ ὑπερκασιχῇς τὴν τιμὴν της μὲ
πᾶσαν θυσίαν· καὶ σὺ τὴν ὑπερασπίσθης ὅπως εἴμ-
ποροῦσες... Ἐλα νὰ σε φιλήσω τώρα ἀκόμη μιὰν
φορὰν καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ('Ενθ' ἀναχωρεῖ). "Ω! σ' εὐχαριστῶ,
καλὴ μου Πατρίς, πού κἀμνεις καὶ τὰ σφάλματα νὰ
γίνονται καλὰ πράξεις ἅμα γίνονται διὰ σέ, σ' εὐ-
χαριστῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε.

ΠΑΤΗΡ (Βλέπων μὲ πατρικὴν ὑπερηφάνειαν ἀνα-
χωροῦντα τὸν υἱόν του). Τί πολεμιστὴν θ' ἀποκτήσῃ
μετ' ὀλίγα ἔτη ἡ 'Ελλάς!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ἐμεῖς ταῖς 'λίγαις ὥραις ὅπου ζοῦμε,
σ' ἀγάπη καὶ σὲ χάρις ταῖς σκορποῦμε.
Καὶ τῶχομεν μεγάλη μας χαρά,
πὼς τέτοια εἶν ἡ μοῖρα καὶ ἡ καρδιά μας:
Μικρύνουμε τὰ νειᾶτα μας σκληρὰ
γὰ νὰ μυρώνωντ' ἄλλοι ὀλόγυρά μας.

Μὴ ἐσὺ πού πάντα ζῆς ὄλω καμάρι,
μὲ δίχως μυρωδιά, μὲ δίχως χάρι
μὴν ἔκαμες καὶ σὺ ποτὲ καλὸ;
Ποιός, 'χάρηκε ποτὲ τὴν μυρωδιά σου
καὶ ποτὸν τρελλαίνει, σὲ παρακαλῶ,
αὐτὴ ἡ ἑπιπασμένη ὠμορφιά σου;

'Απὸ ἐμᾶς σὰν οὐδύσωμ' ἀπομένει
καὶ λίγη μυρωδιά νὰ μας θερμαίνει...

Τί βγαίνει ἂν κανένας ζῇ πολὺ,
μὰ γὰ τὸν κόσμον ἄχρηστος καὶ ξένος;
Κάλλιον ζωὴ μικροῦλα καὶ καλὴ,
παρ' ἔτι νὰ νῆται πάντα πεθαμένους»

(Κατὰ τὸν 'Ρατισθών.)

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΛΕΠΤΡΑ ΚΙΣΣΑ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Φοφὼ ἐπῆρε τὴν καλύπτραν (τὸ βέλο) τῆς μαμάς της, διὰ νὰ γίνη καὶ
αὐτὴ μεγάλη κυρία· κυττάζει εἰς τὸν καθρέπτην καὶ της φαίνεται πὼς εἶνε ἴδια καὶ
ἀπαράλλακτη γιαγιά της. Καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη, καὶ καμαρώνει.

'Αλλὰ τὴν φωνάζουν ὅτι ἦλθεν ἡ διδασκάλισσα ὅπου τὴν προγυμνάζει νὰ της
κάμῃ μάθημα. Ἡ Φοφὼ δὲν εἶναι καθόλου ἀμελής, σὰν κἀτι ἄλλα κορίτσια πού ξεύρω
ἀλλὰ δὲν τα μαρτυρῶ· βγάζει λοιπὸν γρήγορα τὴν καλύπτραν· ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε ἀκα-
τάστατη, ἀντὶ νὰ τὴν βάλῃ πάλιν εἰς τὸ ἐρμάρι τῆς μαμάς της, τὴν ρίπτει ἐπάνω
εἰς τὸ κρεβάτι της.

Ὅταν ἡ μαμά της ἠθέλησε νὰ 'πάγῃ ἔξω, ἐζήτησε τὸ βέλο της· ἀλλὰ ποῦ βέλο;
'χάθηκε, ἔγεινε ἄφαντο. Ἡ μαμά της τὴν μαλόνει Ἡ Φοφὼ κλαίει καὶ μάλιστα ἐπι-
μωρήθη. Ἀλλὰ ὡς τὸσον τὸ βέλο δὲν εὐρίσκεται. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἡ
Φοφὼ εἶχεν ὑπάγει περίπατον ἔως εἰς τὴν δειδροστοιχίαν, ἡ ὁποία ἦτο κοντὰ εἰς τὴν
οἰκίαν των. Ἀκούει: κίου, κίου, κίου! σηκώνει τὸ βλέμμα της καὶ βλέπει μιὰν κίσσαν
ἐπάνω εἰς ἓνα κλάδον, καὶ ἔλεγεν ἓνα μικρὸ τραγουδάκι διὰ νὰ της περάσῃ ἡ στενο-
χώρια της. Εἰς τὸ πλάγι της ἦτο μιὰ φωλεά· καὶ τί βλέπει ἡ Φοφὼ; κἀτι ὡς ἂν δαν-
τέλλα νὰ κρέμεται τριγύρω εἰς τὴν φωλεάν.

Ἦτον τὸ βέλο. Ἡ κίσσα το εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ δωμάτιον, διότι αἱ κίσσαι εἶνε
ἀδιάκριτα καὶ κλέπτρικά πουλιά.

Γρήγορα ἀναβαίνει ἓνας ὑπηρέτης καὶ καταβιάζει τὴν καλύπτραν.

Ἡ Φοφὼ ἤθελε νὰ πάρουν καὶ τὴν κίσσαν καὶ νὰ τὴν βάλουν μέσα εἰς τὸ κλουβὶ
διὰ τιμωρίαν της. Ἀλλ' ἡ μαμά της εἶπε:

— Τὸ σφάλμα δὲν ἦτο τῆς κίσσας· δὲν ἐφάνηκε ἡ κίσσα ἀκατάστατος, ἀλλὰ ἡ Φοφὼ,
καὶ ἡ Φοφὼ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17]

Οἱ μαθηταὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸν προθάλαμον
ὥρμησαν εὐθὺς εἰς τὸ γραφεῖον καὶ περιεκύκλωσαν
τὸν πληγωμένον. Ἀλλὰ τί ἠδύναντο αὐτοὶ νὰ ὤφε-
λίσουν, ἂν δὲν εὐρίσκετο κατὰ τύχην ὁ ἱατρὸς εἰς
τὸ Λύκειον;

Ἦλθε λοιπὸν ὁ ἱατρὸς καὶ εἶπε νὰ μεταφέρουν τὸν
Μοντανῆν εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον
εἰσῆλθε καὶ ὁ κύριος ἐπιμελητής.

Τότε τὸ γραφεῖον τοῦ ἐπιμελητοῦ ἐγένευσεν ἀπὸ
μαθητάς, οἱ ὅποιοι ἤθελον νὰ μάθουν τί γίνεται ὁ
ἀσθενής. Τέλος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον ὁ κύριος
ἐπιμελητής ἥσυχος, καὶ λέγει ὅτι ὁ ἱατρὸς εἶδε τὸν
ἀσθενῆ καὶ εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε πολὺ σπουδαῖον τὸ
τραῦμά του. Ὅλοι λοιπὸν οἱ μαθηταὶ ἀπεσύρθησαν,
ἐκτὸς τοῦ Μαρίου Καπάνη, ὅστις μὲ τὸ ἐπαρχιακόν

τοῦ θάρρους ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, περιμένων
πότε θὰ εὐαρεστηθῇ ὁ κύριος Τελόριμος νὰ ἐξακο-
λουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν διέκοψε τὸσον ἀπο-
τόμως.

Ὅταν ὁ κύριος ἐπιμελητής ἔμεινε μόνος μὲ τὸν
Μάριον, ἐνθυμήθη τότε ὅτι εἶχεν ἐμπρός του ἓνα συμ-
πολίτην του, ἀλλὰ δὲν εἴξευρεν ἀκόμη οὔτε τίς εἶνε,
οὔτε τί θέλει.

Λοιπὸν τὸν ἠρώτησεν. Ὁ δὲ Μάριος ἀπεκρίθη μὲ
ὑπερηφάνειαν:

— Μά, κύριε ἐπιμελητά, ἐγὼ εἶμαι ὁ Μάριος
Καπάνης, υἱὸς τοῦ παιδικοῦ σας φίλου.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ὅχι
μὲ τὴν προθυμίαν τὴν ὁποίαν ἐπερίμενεν ὁ Μάριος.

— Καπάνης;... εἶπε μόνος τοῦ ὁ κύριος Τελό-

ριμος. "Α! τώρα ένθυμοῦμαι... μὰ ξεύρεις πόσος καιρός εἶνε ἀπὸ τότε;... Καπάνης!, ναί, ἤμεθα συμ-μαθηταὶ καὶ ἀνετράφημεν μαζὶ.

Καὶ παρετήρησε τὸν μικρὸν Μάριον, καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ πρόσωπόν του κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν πατέρα τοῦ παιδίου.

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπε τότε μὲ οἰκειότητα, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ, μικρὲ μου φίλε;

— Θέλω νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸ Λύκειόν σας.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ἐνδεκα.

— Καὶ τί εἰξεύρεις;

— "Οχι πολλά

πράγματα, ὅπως ἐ-λεγεὼν πατέρας μου.

— Καὶ τίς σ' ἐ-φερεν ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν;

— Κανείς.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἐμειδίασεν ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Μαρίου, διότι ένθυμήθη ὅτι καὶ αὐτὸς ὅταν ἦτο μικρός, εἶχεν ἔλθῃ μόνος του εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

— Μὰ, θὰ ἔχῃς τουλάχιστον καμμίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν πατέρα σου.

— Τί νὰ σὰς εἰ-πῶ, κύριε ἐπιμελη-τά, εἶχα, μάλιστα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχω τώρα πλέον.

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Ὅτι εἰπῇ ὅτι μοῦ τὴν ἔκλεψαν μὲ κατεργαριὰν μαζὶ μὲ τὰ τραπε-ζικά γραμματία τὰ ὅποια εἶχε μέσῃ.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἀκούσας ταῦτα, ὑπώπτευσεν κατ' ἀρχὰς μήπως τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτο πρῶτος τυ-χοδιώκτης καὶ ἦλθε νὰ του ζουλίσῃ μερικὰ χρήματα.

Ἀλλὰ τὸν ἠρώτησεν ὅμως τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ ὁ Μάριος ἐδιηγήθη κατὰ λεπτόν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς κλοπῆς τοῦ γραμματος μὲ τόσῃ ζωηρότητα καὶ ἔξαψιν, ὥστε ὁ κύριος Τελόριμος κατεθέλχθη καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ δὲν μου λέγεις, πόσα τραπεζικά γραμ-μάτια εἶχεν ἡ ἐπιστολή;

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς πόσα εἶχε, κύ-

ριε ἐπιμελητά, τοῦτο μόνον εἰξεύρω, ὅτι ἡ μητέρα μου εἶχεν οἰκονομήσῃ ὅσα χρήματα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ μείνω οἰκότροφος ἐν ἔτος. Ὅλ' χρειασθῇ πολὺς καιρός διὰ νὰ εἰμφορῇ νὰ τα οἰκονομήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

— Λοιπὸν τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Τελόριμος ὅχι πλέον μὲ οἰκειότητα, ἀλλὰ ὀλίγον τι σοβαρῶς.

— Σκοπεύω, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος μὲ θαυμασίαν σοβαρότητα καὶ ἀφέλειαν, σκοπεύω, κύριε ἐπιμελητά, νὰ σας παρακαλέσω νὰ μου εὑρετὲ τώρα εὐθὺς τὴν

ὑποτροφίαν τὴν ὁ-ποίαν σὰς ἐξήτει ὁ πατήρ μου εἰς τὴν ἐπιστολήν του. "Ο-ταν ἐπιτύχωμεν τὴν ὑποτροφίαν, τί μας μέλει διὰ τὰ χαμένα χρήματα! Καὶ εἴπει-τα δὲ αὐτὰ τὰ χρή-ματα δὲν θὰ τα χά-σωμεν. Σὰν νὰ μου λέγῃ κανεὶς ὅτι θὰ τα εὑρωμεν.

Ὁ κύριος Τελόριμος παρετήρει τὸν Μάριον μὲ πολλὴν προσοχήν, καὶ δὲν εἰξευρε καὶ αὐτὸς πῶς νὰ τον ἐκτιμή-σῃ. Ἀλλὰ τὸν ζωη-ρὸν πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε μεγάλην εὐφύιαν, τὸν ἐνεθάρρυνε μετρίως. Διὰ τοῦτο ἀπεκρίθη:

— Ἡ ὑποτροφία εἶνε, ὅπως καὶ σὺ ὁ ἴδιός το εἶπες, εἶνε πράγμα πολὺ εὐχά-

ριστον καὶ εἶνε μία μεγάλη καὶ ἐξαιρετικὴ χάρις. Ἀλλὰ πρὸς χάριν τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, θὰ προσ-παθῇσω, διότι παραδέχομαι ὅτι εἶνε ἀληθινὴ ἡ ἱστο-ρία τῆς ἐπιστολῆς, θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν τὴν ὑποτροφίαν. Ἐν τούτοις μέινει ἐδῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, μὲ τὴν ἄδειαν βέβαια τοῦ κυ-ρίου διευθυντοῦ, ἕως νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ ποθοῦμενον.

Ἐν ᾧ ὁ κύριος Τελόριμος ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους, τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ Μάριος ἔκχευε νεῦμα ἀγα-γανακτήσεως. Ἀλλὰ βέβαια ὁ ἀξιόλογος ἐπιμελη-τὴς ἠπατάτο, εἶμεθα βέβαιοι καὶ ἐγγυώμεθα περὶ τούτου. Ἐν τούτοις ὅμως ἠθέλησε νὰ τον δοκιμάσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔως νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ εἰς τὸν κύριον διευ-θυντήν, πῆγαινε σὺ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, νὰ κάμῃς τὰ παράπονά σου διὰ τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἔχασες, ὥστε νὰ φροντίσῃ νὰ εὐρεθῇ ὁ κλέπτης. Θά σε συστήσω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἀστυνόμον τοῦ τμήμα-τός μας, καὶ αὐτὸς θὰ ἐπιμεληθῇ τὴν ὑπόθεσίν σου.

Καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ γράψῃ τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον.

Ὁ Μάριος ἔμεινεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἔβλεπεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἀφ' οὗ ἔγραψε τὴν συστα-τικὴν καὶ τὴν ἐσφράγισεν, ἐσηκώθη νὰ ἔλθῃ πλη-σίον τοῦ Μαρίου νὰ τοῦ τὴν ἐγχειρίσῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἤπλωνε τὴν χεῖρά του, ἔμεινεν ἐκπλη-κτος, διότι εἶδεν ἔξω τὸν μικρὸν προστατευόμε-νόν του νὰ ἀνκηδήσῃ μὲ μεγάλην ἐκπληξιν, καὶ

ἔπειτα νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν θύραν, καὶ νὰ πεταχθῇ ἔξω κ' ἔξω μὲ τόσῃ βίαν, ὥστε ἂν εὐρίσκετο κανεὶς ἐμπρὸς του, θὰ τον ἀναποδογύριζε χωρὶς ἄλλο.

Ὁ Μάριος ὅταν ἐπετάχθη ἔξω, ἐφώνησεν:

— Ἀχ! καὶ ποῦ θὰ μου πᾶς, ποῦ θὰ μου πᾶς!

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Τελόριμος.

— Αὐτός, ὁ κλέπτης, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος καὶ ἔγινεν ἀστραπή.

— Τί πειρασμός! εἶπεν ὁ κύριος ἐπιμελητὴς. Ποῦ τον 'πετύχαμεν! Ἀλλὰ δὲν θὰ περάσῃ πολλὴ ὥρα καὶ θὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἐκάθισε πάλιν εἰς τὸ γρα-φεῖόν του, καὶ συνέταξε τηλεγράφη-μα πρὸς τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν κύριον Καπάνην, καὶ το ἔστειλεν εὐθὺς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Εἰς τὸ τηλεγράφημα ἐδιηγείτο ἐν συν-τομίᾳ τὰ παθήματα τοῦ Μαρίου, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τον πληροφορήσῃ ἂν τῷ ὦντι ὁ Μάριος ἦτο ὁ υἱὸς του.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ. Ὁ κύριος Καπάνης ἐτηλεγράφησεν ὅτι ὅσα ἔλεγε ὁ Μάριος εἶνε ἀλήθεια, καὶ ὅτι διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου θὰ γράψῃ ἐν ἐκτάσει ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ κύριος Τελόριμος λοιπὸν βεβαιωθείς περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ Μαρίου, ἀπεφάσισε νὰ προστατεύσῃ τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο μέσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀπροστάτευτον καὶ ἀβοήθητον. Καὶ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἐν τούτοις ὁ Μάριος Καπάνη, ὅταν ἐπετάχθη ἔξω, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν αὐ-

λήν, καὶ ἐν ᾧ ἔτρεχε μὲ ὀρμήν, δὲν εἰμφορῇσε νὰ κρατηθῇ, καὶ προῦφ! ἔπεσεν ἐπάνω εἰς ἕνα μαθητὴν ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπι-μελητοῦ. Ἐπεσε κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκτύπησε μὲ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν ὦμον, καὶ ὁ δυστυχὴς μαθητὴς ἔβγαλε μίαν φωνήν, ποὺ ἂν τὴν ἤκούετε, θὰ ἐνομίζετε ὅτι μουγγρίζει θηρίον πληγωμένον.

Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Μάριος προσπαθὼν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, μὲ συγχωρεῖτε! εἶμαι βιαστικός.

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον του, ἤσθάνθη ὅτι τὸν συνέλαβε μία χεὶρ σιδηρᾶ.

— "Α! εἶσαι βιαστικός! ἀνεφώνησεν ὁ μα-θητής. Πέφτεις ἐπάνω μου σὰν τὸ ζῶον, διότι «εἶσαι βιαστικός», μοῦ πετᾷς ἕνα «μὲ συγχωρεῖτε» ξηρὸ ξηρό, καὶ νομίζεις ὅτι εἶμεθα ἴσα ἴσα! Μὰ σὺ, μικρὲ μου, δὲν εἶσαι ὁ κύριος Τελόριμος!

— Στὴν ζωὴν μου! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, ἀναγνώριζον τὸν Γεώρ-γιον Μοντανῆν, ὁ ὁποῖος ἀρ' οὗ του ἔδωκεν ὁ ἰατρός τὸν ὦμον, ἐπέστρε-φεν εἰς τὸ θεραπευτήριον. Στὴν ζωὴν μου δὲν το ἤθελα, καὶ με συγ-χωρῆς. Ἄν δὲν μὲνῃς εὐχαριστη-μένος μὲ ὅσα σου λέγω, τί νὰ σου κάμω; εἶσαι πολὺ δύσκολος. Τί θέ-λεις περισσότερον;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς, καὶ τὸν ἄφησε μὲ περιφρόνησιν, δὲν ἔχεις εὐγένειαν ἐπάνω σου. Φαίνε-σαι ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ μακριὰ!

Ὁ Μάριος ὅταν τὸν ἄφησεν ὁ Μοντανῆς, ἤρχισε πάλιν νὰ τρέχῃ· ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὴν τελευ-ταίαν παρατήρησιν τοῦ Μοντανῆ, ἐστάθη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅσο καὶ ἂν ἔρχωμαι ἀπὸ μακριὰ, δὲν ἤλθα βέβαια διὰ νὰ σου ζητήσω συγγνώμην. Καὶ ἂν δὲν ἤμουν βιαστικός, ἂν δὲν ἐκυνηγοῦσα κάποιον...

— Τότε λοιπὸν ἐμὲ εἰμφορῇς νὰ με εὑρῃς, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς ἀνάγκην νὰ τρέξῃς, φθάνει μόνον νὰ θέλῃς.

— Μετὰ χαρᾶς. Καὶ ποῦ θὰ σ' εὑρῶ;

— Εἰς τὴν μικρὴν αὐλήν.

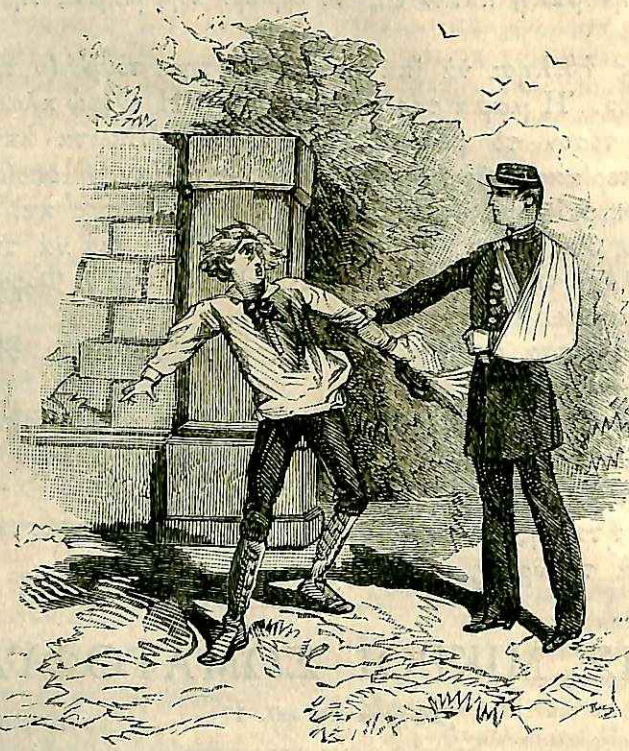
— Τί ὥραν;

— Στὰς τέσσαρας.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ἔτρεξεν ὡς νὰ τον ἐκυνήγῃ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῖος.

Μὲ τόσῃ δὲ ὀρμῇ ἔτρεχεν, ὥστε ὅταν ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τοῦ θυρωροῦ, ὁ θυρωρὸς τὰ ἔχασε, καὶ οὐδὲ κἂν ἐπρόφθασε νὰ τον ἐμποδίσῃ.

Ὅταν εὐρέθη ἔξω εἰς τὴν ὁδόν, ἐκύτταξε παντοῦ, ἔτρεξε δεξιὰ, ἐγύρισε πάλιν, ἔτρεξεν ἀριστερά, ἐμ-

"Α! ΕΙΣΑΙ ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ!"

(Σελ. 37)

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

έθηκεν εἰς μίαν ἄλλην ὁδόν, ἔπειτα εἰς ἄλλην, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τίποτε, μὴ τίποτε! Τέλος πάντων εὐρέθη εἰς μίαν πλατεῖαν, καὶ ἐκεῖ πλέον ἐστάθη.

Ὁ δρόμος αὐτὸς ὅμως ὁ ὀρμητικὸς ὠρέλῃσε πολὺ τὸν μικρὸν μας φίλον. Διότι, ἀφ' οὗ τοῦ ἐπέραςεν ὁ θυμὸς του, ἦλθεν ἔπειτα εἰς τὰ σύγκαλά του καὶ ἀφ' οὗ ἐκάθισεν εἰς ἓν ἐκ τῶν θρανίων τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται πόσα δυσάρεστα καὶ λυπηρὰ τοῦ συνέβησαν ἀφ' οὗτου ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Λοιπὸν ἐμέτρησεν εἰς τὰ δακτυλά του: πρῶτον, μόλις καταβαίνει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοῦ κλέπτουν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὰ χρήματά του. Δεύτερον, ἔρχεται εἰς τὸ Λυκεῖον καὶ πιάνεται μὲ τὸν θυρωρὸν. Τρίτον, ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εὐθὺς κάμνει ἐχθρὸν τὸν Δουμποδάνον. Τέταρτον, ἐμβαίνει εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ γραφείου τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ κάμνει δευτέρον ἐχθρὸν τὸν Σαϊζάνην. Πέμπτον, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ γραφείου καὶ κτυπᾷ ἐξ ἀπροσεξίας τὸν καϊμένον τὸν Μοντανῆν, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὴν συγχώρησιν τὴν ὁποίαν του ἐζήτησεν, ἀλλὰ θέλει νὰ καθαρίσουν τοὺς λογαριασμοὺς των μὲ ἄλλον τρόπον, πολὺ σοβαρότερον.

— Ὡστε τώρα ἔχομεν νὰ λογαριασθοῦμεν μὲ τρία παλληκάρια, εἶπε μέσα του ὁ Μάριος· πρῶτον, μὲ τὸν Λεωνίδα Δουμποδάνον, δεύτερον, μὲ τὸν Σαϊζάνην καὶ τρίτον, μὲ τὸν Γεώργιον Μοντανῆν, καὶ μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἔς τὴν μικρὴν αὐλὴν. Χά, χά, χά! ἂς γελάσω ῥιγάκι! Μὰ ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε αὐτὴ ἡ μικρὴ αὐλὴ; πρέπει τοῦλάχιστον νὰ μάθω ποῦ εἶνε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα 4 μ. μ., ἡ ὥρα τῆς μικρᾶς αὐλῆς, καὶ δὲν ἤλπιζε πλέον ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τὸν κλέπτην του, ὁ Μάριος Καπάνης ἐξεκίνησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ Λυκεῖον.

Ὁ ἀξίότιμος θυρωρὸς τοῦ Λυκείου ἦτο τόσο ζαλισμένος ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐξηλθε πρὸ ὀλίγου ὁ Μάριος, ὥστε δὲν εἶχε τί νὰ του εἰπῇ τώρα, ὅταν ἐπέραςε συλλογισμένος ἐμπροσθεν τοῦ θυρωρείου, χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου εἰς τὸν παράρμα Βασίλην, τὸν θυρωρὸν.

Ὅταν ὁ Μάριος ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λυκείου, οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὰς τάξεις των ὥστε εὐρέθη μόνος καὶ ἐσκέφθη ὅτι τώρα ἦτο ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ ἀνακαλύψῃ ποῦ εἶνε ἡ μικρὰ αὐλὴ, ὁ περίφημος τόπος τῆς συναντήσεως τῶν τριῶν παλληκαριῶν.

«ΛΟΙΠΟΝ ΕΜΕΤΡΗΣΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΤΟΥ»

Ὁ Μάριος Καπάνης δὲν ἦτο ἄνθρωπος τυχαῖος, καθὼς θὰ ἐνοήσατε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἦτο ἄνθρωπος μὲ τετρακόσις, καθὼς λέγομεν, ἄνθρωπος εὐφυέστατος.

Ἐκρινε λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον πρᾶγμα νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς μαθητὰς νὰ του δείξουν τὴν μικρὰν αὐλὴν, διότι θὰ ἐκινεῖτο ἡ περιέργεια των καὶ θὰ ἐγίνετο σοῦσουρο. Ἦρχισε λοιπὸν μόνος του νὰ παρατηρῇ δεξιὰ, ἀριστερά, παντοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ. Ποῦ νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρὰ αὐλὴ, καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ ἐμβαίνειν εἰς αὐτήν;

Δὲν εἰξευρε καὶ αὐτὸς τί νὰ κάμῃ, καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ σκάσῃ. Ἀλλὰ εὐτυχῶς βλέπει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Λυκείου, ὁ ὁποῖος διήρχετο μὲ ἓν μικρὸν χειραμάξιον, μέτα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε δύο ἢ τρία σάρωθρα.

— Ποῦ νὰ πηγαίνει; εἶπε μέσα του ὁ Μάριος καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπρέτου μὲ ἀδιαφορίαν τάχα, ἀλλὰ εἶχε σκοπὸν νὰ ἐρωτήσῃ.

Ἀλλὰ πρὶν πλησιάσῃ ὁ Μάριος, ὁ ὑπρέτης καθὼς τον εἶδεν ἐστάθη, ἄφησε κατὰ γῆς τὸ χειραμάξιον, καὶ του εἶπε:

— Στοιχηματίζω, κύριε, πὼς εἴμαστε πατριῶτες! Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴ φορεσίᾳ σας.

— Εἶμαι ἀπὸ τὴν Τάρβην, εἶπεν εὐθὺς ὁ Μάριος, εὐχαριστηθεὶς διότι εὐρήκε τόσο ἐύκολα ἀφορμὴν νὰ ἀνοίξῃ ὁμιλίαν μὲ τὸν ὑπρέτην.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μαρκάδο, εἶπεν ὁ ὑπρέτης, Ἀχ! τί χαρὰ μου! τί χαρὰ μου!

— Ἀρ' ἐγὼ δὲν μ' ἐρωτᾷς τί χαρὰν ὅπου ἔχω; εἶπεν ὁ Μάριος μὲ τὸ πονηρὸν του μειδίαμα. Καὶ μέσα του εἶπε: Νὰ ποῦ ἔχωμεν ἐδῶ καὶ ἓνα φίλον. Τί καλὰ!

Αἶφνης ὁ ὑπρέτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μάρκος, σκύπτει, πιάνει τὸ χειραμάξιον καὶ λέγει εἰς τὸν Μάριον:

— Ὡ! μὲ συμπάθειο! πρέπει νὰ χωρισθοῦμε. Τώρα δὲ θὰ κτυπήσῃ ὁ κώδων νὰ ἔβγουν τὰ παιδιὰ ἔς τὸ διάλειμμα τῶν τεσσάρων, καὶ πρέπει αὐτὰ νὰ τα κρύψω πρὶν ἔβγουν.

Καὶ εὐθὺς ὁ Μάρκος ἐξεκίνησεν, ὁ δὲ Μάριος μόλις ἐπρόφθασε νὰ τον ἐρωτήσῃ:

— Καὶ δὲν μου λὲς ποῦ θὰ τα πᾶς αὐτὰ νὰ τα κρύψῃς;

— Πέρα, ἔς τὴν μικρὴν αὐλὴν.

— Καλὰ τὴν ἔχομε! εἶπεν ὁ Μάριος. Ἀς τον πάρω λοιπὸν ἀπὸ κοντά, νὰ ἰδῶ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρὴ αὐλὴ.

Καὶ ἠκολούθησεν ἀπὸ μακρὰν τὸν Μάρκον, ὁ ὁποῖος εἰσήλθεν εἰς διάδρομον στενὸν καὶ σκοτεινόν,

καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ἐστάθη. Ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὴν ζώνην του μεγάλον ὀρμαθὸν κλειδιά, ἐδιάλεξεν ἓν κλειδίον χονδρὸν καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἦτο ἐμπρὸς του. Καθὼς ἤνοιξεν ἡ θύρα, εὐθὺς φῶς λαμπρὸν ἐπλημμύρησε καὶ ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ ὅπου ἦτο ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος εἶδε τότε τὴν μικρὰν αὐλὴν.

Ὁ Μάρκος ἀφ' οὗ ἄρξῃσε τὸ χειραμάξιον μὲ τὰ σάρωθρα, ἐκλείσσει πάλιν τὴν θύραν μὲ διπλὴν στροφὴν τοῦ κλειδίου.

— Καλὴ ἀντάμωσι, κύριε Μάριε, εἶπεν ὁ Μάρκος.

— Σ' τὸ καλὸ, Μάρκε! εἶπεν ὁ Μάριος Καπάνης ἀπηλπισμένος. Ἀφ' οὗ ὁ Μάρκος ἀπεμακρύνθη, ἐπλησίασεν ὁ Μάριος εἰς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αὐλῆς, καὶ τὴν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς, καὶ εἶπε:

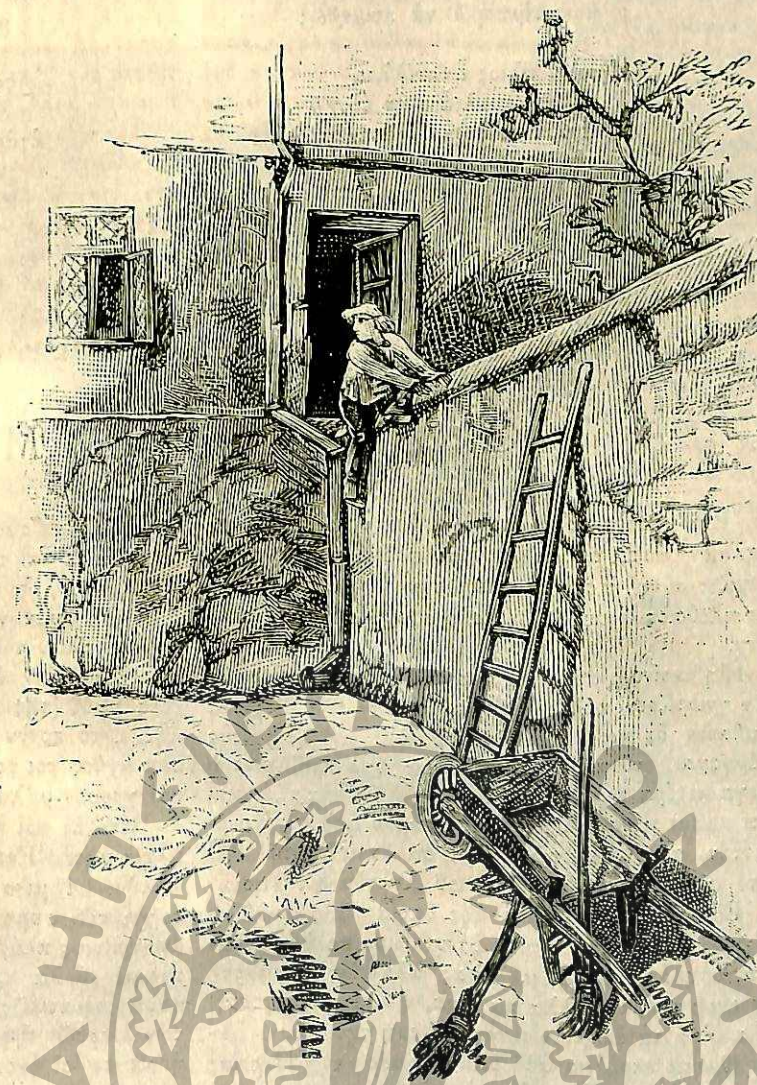
— Τί νὰ κάμω τώρα; ἡ θύρα εἶνε κλειδωμένη καλὰ καλὰ. Καὶ ὅμως ἐκεῖνοι θὰ εὐρεθοῦν μέσῃ ἔς τὰς τέσσαρας κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. Ἀπὸ ποῦ τάχα θὰ τρυπώσουν! Ἀς κυττάξω νὰ εὕρω καμμίαν μηχανήν.

Κολλητὰ εἰς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αὐλῆς ἦτο ἄλλη θύρα, κολλᾷ τὸ ὠτίον του ἐπάνω εἰς τὴν θύραν, ἀκροάζεται, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε. Ὡς φαίνεται δὲν θὰ ἦτο κανεὶς μέσα. Γυρίζει σιγὰ σιγὰ τὴν λαβὴν τῆς θύρας, ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ, χώνει τὴν κεφαλὴν του, καὶ βλέπει θρανία.

Ἐμβαίνει, τρέχει εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ τὸ παράθυρον ἦτο πολὺ ὑψηλὸν καὶ δὲν ἔφθανε νὰ ἰδῇ. Ἄν ἦτο ἄλλος θὰ ἀπηλπίζετο, ἀλλὰ ὁ Μάριος ἦτο ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εὐκολα εὐκολα δὲν τα χάνουν. Σύρει εὐθὺς πρὸς τὸ παράθυρον ἓν θρανίον, ἀναβαίνει ἐπάνω καὶ τί χαρὰ! τὸ παράθυρον ἐφαίνεται ὡς νὰ ἦτο καὶ βάλλα ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τῆς μικρᾶς αὐλῆς· τὸ ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ, παρατηρεῖ καλὰ μήπως τον βλέπει κανεὶς, προβάλλει πρῶτα τὴν κεφαλὴν του, ἔπειτα τοὺς ὤμους, ἔπειτα ὅλον του τὸ σῶμα καὶ πηδᾷ εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν.

Τὸ ὀρολόγιον τοῦ Λυκείου ἐσήμανε τὴν ὥραν 4 μ. μ. καὶ ταυτοχρόνως ὁ κώδων ἐσήμανε καὶ αὐτὸς

μὲ χαρμύσσονον φωνὴν τὸ διάλειμμα. Αἱ θύραι τῶν διαφόρων τάξεων ἠνοίγοντο μὲ πολὺν θόρυβον, οἱ μαθηταὶ ἐξήρχοντο συνωθούμενοι, ἐκραύγαζον, ἐγέλων, ἔτρεχον εἰς τὸ ἐστιατόριον νὰ λάβουν τὸ δειλινόν, ἔπειτα συνηθορίζοντο εἰς τὴν αὐλὴν σχεδιάζοντες

«ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ ΠΡΩΤΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΥ, ἔπειτα τοὺς ὤμους, ἔπειτα ὅλον τοῦ τὸ σῶμα»

διάφορα παιχνίδια. Οἱ δὲ μεγάλοι μαθηταὶ περιεπατοῦν μαζί, συνομιλοῦντες καὶ τρώγοντες ψωμί καὶ τυρὶ ἢ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς αὐτοὺς ἡ κυρά Βασίλαινα, ἡ σύζυγος τοῦ θυρωροῦ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ ἑλληνικὸν τοῦ ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πῶς εἰμ' ἔμφορῶ νὰ ἐξυπνήσω
χωρὶς Θεὸ νάνθυμθῶ,
χωρὶς Θεὸ νὰ χυχαριστήσω
πῶς εἰμ' ἔμφορῶ νὰ κοιμηθῶ;

Πρῶτ' ὁ ἥλιος ἀνυπνέλλει,
λαλῶν πούλι' ἀπὸ τὴν ἐξοχή·
καθ' ἕνα τοὺς στὸν Πλάστη στέλλει
τὴν πρῶτὴν του προσευχή.

Πῶς εἰμ' ἔμφορῶ νὰ ἐξυπνήσω
χωρὶς Θεὸ νάνθυμθῶ,
χωρὶς Θεὸ νὰ χυχαριστήσω
πῶς εἰμ' ἔμφορῶ νὰ κοιμηθῶ;

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΙ

Ἐνα καιρὸν πολὺ, πολὺ παλαιὸν καιρὸν, τόσο παλαιὸν ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον ποῖον χρόνον ἀρχίζει αὐτὴ ἡ διήγησις, εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπῆρχεν εἰς πλούσιος διοικητὴς ὀνομαζόμενος Μίρζα Ἀβδουλλάχ.

Εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστῃς μου, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν καλῶς τὴν γεωγραφίαν τῆς Περσίας (πιθανὸν δὲ νὰ εὐρίσκωνται πολλοὶ καὶ δὲν τοὺς μέμφομαι) ἐνθυμίζω ὅτι ἡ Ταυρίς ἢ Τεδρίζ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀδερχαϊτζάν, καὶ ὅτι κεῖται μόνον ὀλίγα μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ Κουρδιστάν, τόπον ἡμιάγιον, καὶ ὅτι ἐκτίσθη τῷ 970 ὑπὸ τῆς Ζοβοϊδᾶς, συζύγου τοῦ Χαροῦμ-αλ-Ρασίδ.

Εἰς τὴν ἐποχὴν περὶ τῆς ὁποίας σὰς ὁμιλῶ ἡ Ταυρίς ἦτο ἐν ὅλῃ τῇ τῇ δόξῃ. Εἶχε πολλὰ παλάτια, ὑψηλὰ τζαμιά, μεγάλας πλατείας μαρμαροστρωμένας, καὶ πολλὰ παζάρια, ἡ δημοσίας ἀγοράς, ὅλα δὲ αὐτὰ ἐκαμνον μεγαλοπρεπῆ τὴν πόλιν. Ἀναρίθμητα κερδάνια ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Περσίας ἔφερον εἰς τὴν Ταυρίδα τὰ πλούσια προϊόντα τῆς χώρας των. Ἄλλοι ἔφερον τὰ μαργαριτάρια τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἄλλοι τοὺς τάπητας τῆς Ἰουαχέν, ἄλλοι τὰ κεντήματα τῆς Τεχεράνης, ἄλλοι τὰ μυρωδικὰ τῆς Ῥέχτης καὶ ὅλα ἐπωλοῦντο εἰς τὰς ἀγοράς τῆς Ταυρίδος. Εἶχε δὲ καὶ πολὺ καλὴν γεωργίαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριον κάμνον τὰς χώρας νὰ πλουτοῦν καὶ νὰ εὐτυχοῦν, ἡ Ταυρίς ἦτο μοναδικὴ πόλις καὶ ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, τοὺς ἄλλους διοικητάς.

Τὸ βράδυ ποῦ ὁ ἥλιος δύνει,
καθ' ἕνα μὲ γλυκεῖα φωνή
στὸν Πλάστη πάλιν ἀπευθύνει
μιὰ προσευχὴν ἐσπερινή.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν αὐτὰ μὲ τὸ ἄσμα
λατρεύουν τὸν Δημιουργό,
ἐγὼ τὸ λογικὸ τοῦ πλάσματος
μὲ νοῦν καὶ φρόνησιν — Ἐγώ

Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἦτο συνήθεια τότε — νομίζω δὲ ὅτι εἶνε καὶ τώρα — ὁ διοικητὴς νὰ λαμβάνῃ ὡς ἀμοιβὴν του, ὡς μισθὸν του, τόσον τῷ ἐκτὸν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, ὡς καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ συμπωνιῶν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὅτε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ Νοβ Ρουζ (τῆς πρωτοχρονιάς) ἐπλήρωνον τὸν διοικητὴν, τὸ ποσὸν ἦτο τόσον μυθῶδες ὥστε πεντακῶσιοι ἀχθοφόροι φορτωμένοι σάκκους χαλκόν, ἄργυρον καὶ χρυσὸν μόλις ἤρχον διὰ νὰ το μεταφέρουν.

Ἦτο δὲ καὶ πολὺ εὐμορφὴ τελετὴ ὁ τρόπος τῆς πληρωμῆς. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Ταυρίς εἶχεν ἐορτήν. Οἱ μιναρῆδες τῶν τζαμιῶν, οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τῶν σεραγίων, ἡ μεγάρων, ἐσκεπάζοντο μὲ ἀνθισμένους κλάδους. Οἱ δρόμοι, στρωμένοι μὲ χόρτα καὶ μὲ φύλλα τριανταφύλλων εἶχον ὄψιν ἀνοιξέως, καὶ πραγματικῶς δὲ ἦτο ἀνοιξίς, διότι τὸ Νέον Ἔτος τῶν Περσῶν ἤρχιζε τὴν 2 Μαρτίου. Ἀπὸ πρωῒας ἤκούοντο οἱ ἤχοι αὐλῶν καὶ τυμπάνων. Οἱ ἄνδρες ἀκουμβῶντες εἰς τοὺς ἐξώστῃς των, αἱ γυναῖκες κρυμμένα ὀπίσω ἀπὸ τὰ καφῆσια ἔβλεπον νὰ περνοῦν ἡ συνοδεία. Ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, παραδόξως ἐνδυμένων, συνώδεε τοὺς ἀχθοφόρους. Δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ἂν οἱ στρατιῶται ἐκείνοι παρηκολούθουν δι' ἀσφάλειαν τοῦ θησαυροῦ ἢ διὰ μεγαλειτέραν ἐπισημότητα. Πλησίον εἰς αὐτοὺς ἦσαν οἱ μουσικοὶ οἱ ὅποιοι ἐφυσοῦσαν εἰς τοὺς αὐλούς των ἢ ἐκτύπων τὰ τύμπανά των, ὁ καθεὶς ὅπως ᾔθελε, καὶ ἔκαμνον μιὰν τρομερὰν κακοφωνίαν.

Ἡ Ταυρίς εἶπομεν ὅτι εἶχε χαράν, ἀλλὰ μεγα-

λειτέρῃ ἦτο ἀκόμη ἡ χαρὰ τοῦ Μίρζα Ἀβδουλλάχ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἑκατομμυριοῦχος καὶ δισεκατομμυριοῦχος. Μὲ ποῖαν εὐγένειαν ἐμετροῦσε τοὺς σάκκους τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου! Μὲ ποῖαν φιλοφροσύνην καὶ μὲ τί γλυκεῖς λόγους ὑπεδέχετο τὸν λαὸν του! Ἡ προσηγορία του ἦτο παροιμιώδης ὅπως καὶ ἡ φιλαργυρία του καὶ ὁ θησαυρὸς ὁ ὁποῖος ἦτο μέσα εἰς τοὺς σάκκους, εἰς τὸ βάθος μεγάλου ὑπογείου, ἔμεινε κρυμμένος διὰ πάντα χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ ἔζη λοιπὸν μέσα εἰς τὰ πλούτη του, ὅταν ἔξαφνα ἐξεργάγη πόλεμος μεταξὺ Περσίας καὶ Κουρδιστάν.

Ὁ σάχης τῆς Περσίας ἐστειλεν ἐπίτηδες ἕνα ἀγγελιοφόρον εἰς τὸν πιστὸν διοικητὴν Ἀβδουλλάχ, διατάττων αὐτὸν νὰ ἐτοιμάσῃ καὶ ὀπλίσῃ, μὲ ἔξοδά του, στρατὸν ἀρκετὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Κούρδους καὶ τοὺς γείτονάς των.

Ἀς πάρουν ὀλίγον ἀέρα οἱ σάκκοι τῶν θησαυρῶν σου, τῷ ἔγραφεν ὡς ὑστερόγραφον.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐτάραξε πολὺ τὸν Μίρζα Ἀβδουλλάχ! Ἀντὶ νὰ ἐκτελέσῃ δραστηρίως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ὁ διοικητὴς ἐπῆγε καὶ εὗρε κάποιον ἐβράχιον Μανσούρ ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν δύναμιν, καθὼς ἔλεγε, νὰ προσκαλῇ τὸ πνεῦμα τοῦ Μέλλοντος.

— Ἀγαπητέ μου Μανσούρ, πολὺτιμέ μου φίλε, εἶπεν ὁ διοικητὴς καθήσας μὲ τὸ τσιμπουκι του εἰς τὴν χεῖρά του, ἔχω ἀνάγκη νὰ με βοηθήσῃς· φώναξε τὸ δυνατόν πνεῦμα τὸ ὁποῖον κάποτε καταδέ-

χεται νὰ σου ὁμιλῇ, καὶ ἐρώτησέ το τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ μὴν ἐξωδεύσω χρήματα δι' αὐτὸν τὸν κατηραμένον πόλεμον.

Ὁ Μανσούρ, ὁ ὁποῖος διὰ πολλοὺς λόγους ᾔθελε νὰ ἔχῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ διοικητοῦ, ἐγάρραξεν ἕνα κύκλον τριγύρω του μὲ τὴν μαγικὴν του ράβδον καὶ ἤρχισε νὰ ἐπικαλῇται τὸ μέγα πνεῦμα.

Ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ παρηκολούθει μὲ περιέργειαν τὰς κινήσεις τοῦ Μανσοῦρ.

Εἰς τὴν ἄκρην τῆς μαγικῆς ράβδου ἦτο κολλημένον κάτι ὡσὰν μοσχοθυμίαμα. Ἀπ' αὐτὸ ἐξήρχετο πυκνὸς καπνὸς καὶ γλυκεῖα εὐωδία. Ὁ καπνὸς ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὴν ὑψηλὴν ὀροφὴν τῆς κατοικίας τοῦ Μανσοῦρ, ὁ ὁποῖος αἰφνης ἀνέκραξε:

— Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα! Φαίνεται μεγάλην μέγαν, μὲ τὰ χέρια σταυρομένα ἐπάνω ἀπὸ τὸν καπνόν· τὸ βλέπεις; τὸ βλέπεις;

Ὁ διοικητὴς δὲν εἶχε, καθὼς φαίνεται, τόσο καλὸς ὁφθαλμοὺς ὅσον ὁ Μανσούρ, διότι ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν μάγον ὅτι δὲν ἔβλεπεν ἀπολύτως τίποτε.

— Ἀδιάφορον εἶπεν ὁ Μανσούρ, ἐγὼ τὸ βλέπω, ἐγὼ τὸ ἀκούω, καὶ αὐτὸ φθάνει. Αὐθόνητα Ἀβδουλλάχ, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὸν σάχην τῆς Περσίας καὶ νὰ ὀπλίσῃς τὸ γρηγορώτερον εἰκοσι χιλιάδας ἄνδρας, ὅπως διατάσσει.

— Τὸ πνεῦμα εἶνε τρελλόν! ἐφώναξεν ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ ὅχι διὰ ν' ἀκούσῃ συμβουλὴν, ἀλλὰ ἀπλῶς διὰ νὰ ἴδῃ μήπως

“ἸΔΟΥ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ! ΦΑΙΝΕΤΑΙ...”

ή συμβουλή εκείνη ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Τὸ πνεῦμα λέγει ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Μανσοὺρ ἐμπνευσμένος, ὅτι πρέπει ν' ἀγοράσῃς τὰ παλαιὰ τουφέκια τὰ ὁποῖα ἔχω παραχωμένα εἰς τὸ μαγαζί μου καὶ νὰ τα πάρῃς χωρὶς συμφωνίας, διότι εἶνε σπάνια ὅπλα· τὸ καθὲν εἴμπορεῖ νὰ σκοτώσῃ δέκα Κούρδους.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀβδουλλάχ σηκωθείς. Εὐχαριστῶ τὸ πνεῦμα καὶ σέ, καλέ μου Μανσοὺρ, εἰςέυρω τώρα τί νὰ κάμω.

Καὶ χωρὶς νὰ φροντίσῃ πλέον διὰ τὸ πνεῦμα, ὁ Ἀβδουλλάχ Μίρζα ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του.

Μόλις ἐπέρασε τὸ κατώφλιον, ἔφθασεν ἓνας ἀγγελιαφόρος· τὸ ἄλογόν του ἦτο ὅλον ἄγρους καὶ σκόβιν, τὰ φορέματά του καταξέσχισμένα, ὅλα ἐφανερώσαν ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλεῖος ἔτρεξε μὲ μεγάλην βίαν.

— Ἐξοχώτατε διοικητά, εἶπεν ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ σάκης ὁ σεβαστὸς αὐθέντης μας, μὲ στέλλει νὰ ἰδῶ ἂν ἐξετελέσθησαν αἱ διαταγαὶ του, καὶ ἂν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ εἰς τὴν βοήθειάν σου, διότι οἱ Κούρδοι, φαίνεται, θὰ διευθυνθοῦν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος...

— Εἰπέτε εἰς τὴν Μεγαλειότητά του ὅτι ἡ Ταυρίς θὰ ὑπερασπισθῇ μὲ γενναιότητα ἂν ἔλθῃ ὁ ἐχθρὸς, ἀπεκρίθη ὁ Μίρζα· ἡ μισή μου περιουσία ἐχρησίμευσεν ἕως τώρα διὰ ν' ἀγοράσω τροφὰς καὶ πολεμευδία.

— Δόξα εἰς σέ, εὐγενῆ υἱὲ τοῦ Ἰράν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγγελιαφόρος, χαιρετῶν τὸν Ἀβδουλλάχ· ἡ Πατρίς θὰ σε ἀνταμείψῃ μίαν ἡμέραν δι' ὅσα ἔκαμες δι' αὐτήν.

Ὁ ταχυδρόμος ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἀβδουλλάχ καὶ ἐξεκουράζετο, ὅτε ὁ διοικητὴς ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει συλλογισμένος, εἶδε τὸν Μανσοὺρ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν.

— Ἐμαθα ὅτι ἓνας ταχυδρόμος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Τεχεράνην· ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι θὰ γίνουν προπαρασκευααί, δι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σου προτείνω ν' ἀγοράσῃς τὰ τουφέκια μου.

— Πόσο τα πουλεῖς; ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς ὡς ἂν ἀφηρημένος.

— Εἴκοσι πέντε λίρας τὸ τουφέκι, ἐνδοξότατε· ἔχω εἴκοσι χιλιάδες τουφέκια, ὥστε μᾶς κάμνουν πεντακοσίας χιλιάδας λίρας.

— Πεντακοσίας χιλιάδας λίρας! ἐφώναξεν ὁ Ἀβδουλλάχ· ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ κάμω αὐτὴν τὴν θυσίαν. Τὸ ἀσχημὶ μου τὸ μάλαγμά μου ὅλα αὐτὰ νὰ τα δώσω εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τὴν Πατρίδα! Ποτέ. Ἐλα, ἔλα μαζί μου, καλέ μου Μανσοὺρ, ἐπανελάθεν ὁ διοικητὴς μὲ γλυκὺν τρόπον· δόσε μου τὰ τουφέκια σου, δειξέ ὅτι εἶσαι καλὸς πολίτης καὶ σου ὑπόσχομαι νὰ μὴ σου ζητήσω, ἔξ χρόνους, ὅλους τοὺς φόρους ὅπου μου χρεωστεῖς διὰ τὸ μαγαζί σου.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὡς ἂν παραλισμένος ὁ Μανσοὺρ. Πῶς θέλεις ἐγὼ ὁ πτωχὸς καὶ ἄθλιος νὰ ἐξοδεύσω διὰ τὴν Περσίαν ὅ,τι ἔχω, ἐν ᾧ ὁ διοικητὴς τῆς Ταυρίδος ἀρνεῖται νὰ ὀπλίσῃ τοὺς στρατιώτας!

Ἡ ἀπάντησις ἦτο λογική· ὁ φιλάργυρος Ἀβδουλλάχ δὲν εὐρήκε τίποτε ν' ἀποκριθῇ.

— Ἀκουσε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀβδουλλάχ· θὰ σου δειξῶ ὅλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην· ἐρώτησε τὸ πνεῦμά σου νὰ μου δειξῇ ἐν ἀσφαλὲς μέρος διὰ νὰ κρύψω τοὺς θησαυρούς μου, ὥστε ἂν ὁ ἐχθρὸς κάψῃ τὰ μέγαρά μου, νὰ μὴ εὕρῃ τοὺς σάκους τοῦ χρυσοῦ μου.

— Θὰ ἔλθω αὐριον νὰ σου δώσω ἀπάντησιν, εἶπεν ὁ Μανσοὺρ. Θὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πνεῦμα πρὶν ἀποκοιμηθῶ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μου στείλῃ καλὸν ὄνειρον.

Τὸ πρωὶ τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, μόλις εἶχε φανῇ ἡ αὐγὴ εἰς τὴν Ταυρίδα, ἄλλος βασιλικὸς ἀγγελιαφόρος ἐφθασεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ. Οὗτος δὲν ἦτο ἄλλοις ἀξιωματικὸς τῶν περσικῶν στρατευμάτων, ἀλλὰ στρατηγὸς μὲ μεγάλην ὑπόληψιν, ὁ Μίρζα Μοχαμέτ-Ἀλῆ Χάν, ὅστις ἤρχετο νὰ ἴδῃ τὰς πολεμικὰς προετοιμασίας τῆς Ταυρίδος.

Πόσον ἐξεπλάγῃ ὅταν εὐρήκε τὴν πόλιν εἰς πλήρη ἡσυχίαν, ὡς νὰ μὴν ἐφοβεῖτο κανέναν κίνδυνον;

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΑΕΗΑΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Ἡ εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν εἶνε πρόνομον μίαν μόνον τάξεως ἀνθρώπων· δὲν εὐρίσκεται ἀποκλειστικῶς οὔτε εἰς τὰ πλούτη, οὔτε εἰς τὰς τιμὰς, οὔτε εἰς τὴν δόξαν.

Εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ τις ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ πόσον περιζήτητα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅμως νὰ μὴ εἶνε εὐτυχής.

Πολλοὶ ἔχουν εἶπει ἕως τώρα, δικαίως, ὅτι «Ἐνίοτε περισσότερα εὐτυχία εὐρίσκεται εἰς τὸ καλυδότητον τοῦ πτωχοῦ παρὰ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πλουσίου.» Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὰ λιανὰ νομίσματα τὰ ὁποῖα εἴμποροῦν ὅλοι νὰ τα ἔχουν· ἀλλὰ πολλάκις τὴν ἔχομεν εἰς τὰς χεῖράς μας καὶ τὴν περιφρονούμεν. Εἴμποροῦμεν, μέσα εἰς τὰς οἰκογε-

νείας μας, νὰ δημιουργήσωμεν χαρὰς καὶ εὐχαριστήσεις, αὐταὶ δὲ αἱ χαρὰ καὶ εὐχαριστήσεις ἐπαναλαμβάνόμεναι ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχίαν. Πηγὴ εὐαρέστων ἀπολαύσεων εἶνε ἡ γλυκεῖα ἀγάπη ἡ ὁποία ἐνόνει τὸν πατέρα τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἀγάπην συντελοῦν αἱ καλαὶ ἔξεις τὰς ὁποίας λαμβάνουν αἱ οἰκογένειαι. Θὰ εἴπωμεν μερικὰς ἀπ' αὐτάς.

Τὰ παιδιά πρέπει νὰ εὐχωνται τὴν καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν πατέρα των καὶ εἰς τὴν μητέρα των· τοῦτο εἶνε σπουδαῖον καθήκον καὶ δὲν πρέπει νὰ το παραβρίνουν. Τὴν νύκτα πρέπει πάλιν νὰ λέγῃσι τὴν καλὴν νύκτα εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ νὰ τοὺς φιλῶσι. Λάθος ἔχουν ὅσοι νομίζουν ὅτι ὁποῖος μεγαλώσῃ εἶνε ἀπληλαγμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν υποχρέωσιν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νέος δὲν σφίγγει πλέον τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρός του πρὶν νὰ ὑπάγῃ τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῇ, θὰ εἴπῃ ὅτι νομίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀλιγώτερον ἄξιον τῆς ἀγάπης των· ὅταν μίαν νεῖνις κάμῃ τὸ ἴδιον οἱ γονεῖς δικαιούνται νὰ υποθέσῃσι ὅτι ἔγεινεν ἀδιάφορος καὶ ὅτι τοὺς ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον. Αἱ οἰκογενεαὶ καὶ θωπεῖται εἶνε ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων· μὴ τὰς παραιτῇτε ποτέ, παιδιά, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη μεγαλώσετε, διότι σὰς ἐνθυμίζουν τοὺς εὐτυχεῖς καιροὺς κατὰ τοὺς ὁποίους σὰς τὰς ἐδίδον αὐτὰς τὰς θωπείας, καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐφεύγετε ἀπὸ τὴν ἀγκάλην καὶ ἀπ' τὰ γόνατα τῆς μητρός σας.

Ἐπίσης πολὺ καλὴ συνήθεια διὰ τὰς οἰκογενεάς εἶνε νὰ ἔχουν ἡμέρας τινὰς προωρισμένας διὰ τὰς ἰδιαιτέρας καὶ οἰκογενειακώτερας των ἀπολαύσεις, ὅπως τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ πατρὸς, τῆς μητρός, καὶ τῶν τέκνων ἀκόμη, ἀρρένων καὶ θηλέων. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς ἡ καρδιά δροσίζεται εἰς τὴν ἀγάπην τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν καὶ τοὺς ἀγαπᾷ ἔπειτα μὲ περισσοτέραν δύναμιν. Ἴσως κανεὶς ἀδιά-

φορος εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα μᾶς εἴπῃ μὲ ἑρωνίαν:

— Τάχα διότι δίδουν κάθε ἑορτὴν εὐχὰς καὶ πρὸς εὐχὰς εἶνε οἱ ἄνθρωποι εὐτυχέστεροι;

— Ναι, πολὺ εὐτυχέστεροι, ἀποκρινόμεθα, καὶ θὰ σας φέρωμεν ἐν παραδείγματι· φαντασθῇτε ὅτι χθὲς ἦτο ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων σας: εἰπέτε μου, τί συνέβη;

Ὁ πατὴρ σας ἔστειλεν εἰς τὸ δωμάτιόν σας ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπεθυμεῖτε προ πολλοῦ· ἡ ἀδελφὴ σας ἐκέντησε ζευγὸς ἐμβάδων (παντοῦρλες) ἡ μητὴρ σας ἡτοίμασε διὰ τὸ γεῦμα ἐν γλυκίσμα πρὸς τιμὴν σας, ὁ μικρὸς ἀδελφὸς σας ἔφερε μίαν μικρὰν ἀνθοδέσμη. Ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς ἐπροξένησαν ὅλοι αὐταὶ αἱ φροντίδες διὰ σὰς; Δὲν συνεκινήθητε γλυκὰ, γλυκὰ; Δὲν ἠσθάνθητε τὴν καρδίαν σας νὰ κτυπᾷ γοργότερα; Καί, εἰπέτε μου τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠγαπᾶτε περισσότερο τοὺς ἰδικούς σας; Ὡ! βέβαια, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, ὅταν ἠσθλήσατε νὰ ἐκφράσητε τῆς εὐγνωμοσύνης σας, ὅταν ἐρίλησατε ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας, δάκρυα χαρὰς ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ πρὶν πλαγιάσητε εἶπατε εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν:

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκες σήμερον.

Ὅτι ἠσθάνθητε σεῖς τότε, καὶ οἱ ἄλλοι, τὸ αἰσθάνονται ἐν τῇ αὐτῇ περιστάσει· καὶ διὰ τοῦτο σὰς λέγω: Μὴ πρκαμελήτε τὰς οἰκογενειακὰς ἐορτάς· φροντίζετε ἀπὸ προτῆτερα δι' αὐτάς, καὶ ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως καὶ τῆς περιουσίας σας, προσφέρετε κατὰ μικρὸν ἐνθύμιον, καποῖον δῶρον, καμωμένον μὲ τὰς χεῖρας σας ἂν εἴθε κόραι. Οἱ ἡλικιωμένοι συγγενεῖς συγκινοῦνται πολλὸ ἀπὸ τὰ δειγμάτια αὐτὰ τῆς ἀγάπης· καὶ ἀπ' οὗ, ἀλλοίμονον! αἱ ἡμέραι των εἶνε μετρημέναι, ὥς φροντίζωμεν νὰ τὰς γεμίσωμεν μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Η ΠΑΤΡΙΣ

Ὁ Γεροκλίμακας, ὁ ἀγωνιστής, ἦτο πλέον ὡς ἂν ἐρείπιον ἀνθρώπου· ἡ μία τοῦ χεῖρ ἦτο κομμένη καὶ τὸ μανηχί του ἐπιπτεν ἄδειο. Τὸ σῶμά του ἦτο γερωντικόν· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἡσυχον καὶ χαρούμενον.

— Τὸ κάστρο, εἶνε ἄλλο χαλασμένο, ἔλεγε χαμογελῶν, ἀλλὰ ἡ φρουρὰ ἀπὸ μέσα βυστᾷ καλά...

Εἰς τὸν πτωχικὸν οἰκίσκον τοῦ ἀγωνιστοῦ συνεθίζε καὶ ἐπήγγαινε ἐν καλῷ παιδίον. Ὁ ἀγωνιστής τῷ διηγείτο πράγματα τὰ ὁποῖα του ἔκαμναν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ δὲν τα ἐλησμονεῖ ποτέ. Μίαν ἡμέραν ὁ γέρον τῷ λέγει:

— Εὐρίεις τί εἶνε ἡ Πατρίς, παιδί μου; Τὸ παιδίον μολονότι ἀκόμη, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του, δὲν ἐνέει τὴν μεγάλην σημασίαν τὴν ὁποῖαν ἔχει αὐτὴ ἡ λέξις, ἔστρεψε καὶ εἶδε μὲ προσοχὴν τὸν γέροντα ἀγωνιστήν.

— Πατρίς, παιδί μου, εἶνε ὅ,τι εἶνε τριγύρω σου, ὅ,τι σε ἀνέθρεψε καὶ σε ἔθρεψε, ὅ,τι ἀγαπᾷς· αὐτὴ ἡ πεδιάς ὅπου βλέπεις, αὐτὰ τὰ σπαρτά, αὐτὰ τὰ δένδρα, εἶνε ἡ Πατρίς.

»Οἱ νόμοι ὅπου σὲ προστατεύουν· τὸ ψωμί τὸ ὁποῖον κερδίζει ὁ πατέρας σου μὲ τὴν ἐργασίαν του· οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἀνταλλάσσεις μὲ τοὺς γνωστούς σου,

ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τὰ πράγματα ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα ζῆς, ὅλα αὐτὰ εἶνε Πατρίς.

»Τὸ μικρὸν δωμάτον ὅπου σ' ἐγέννησεν ἡ μητέρα σου, αἱ ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας σοι ἄφησεν ἡ μάμμη σου, τὸ χῶμα ὅπου ἀναπαύεται, εἶνε ἡ Πατρίς.

Τὴν βλέπεις, τὴν ἀναπνέεις παντοῦ! Βάλε με τὸν νοῦν σου, παιδί μου, τὰ δικαιώματά σου καὶ τὰ καθήκοντά σου, τὰ ἀγαπημένα σου πράγματα, τὰς

ἀναμνήσεις σου, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου καὶ ὅλα αὐτὰ εἰπέ τα με ἐν ὄνομα, τὸ ὄνομα αὐτὸ θὰ εἶνε: Πατρίς.

Ἡ Πατρίς εἶνε ἡ μεγάλη οἰκογένειά μας, εἶνε τὸ μέρος τῆς γῆς, με τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἤνωσε τὸ σῶμά μας καὶ τὴν ψυχὴν μας.

Τὸ παιδίον ἔτρεμεν ἀπὸ συγκίνησιν. Τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ ἀγωνιστοῦ θὰ τὰς ἐνθυμῆται εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ποτὲ δὲν θὰ τὰς λησμονήσῃ.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΛΑΒΟΣ

Ὁ Διογένης ἔτρεχε μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας τῶν Ἀθηνῶν, κρατῶν ἐν φανάριον ἀναμμένον εἰς τὴν χειρὰ του. Ὅταν τὸν ἤρώτησε κάποιος:

— Τί ζητεῖς με τὸ φανάρι ἡμέρα μεσημέρι;

— Ἀνθρωπον ζητῶ! ἀπήντησεν ὁ Διογένης.

Τότε τὸν ἐπερίπεξεν οὗτος, λέγων: εἶνε τόσοι ἄνθρωποι εἰς τὸν δρόμον ὥστε μόλις εἰμφορεῖς νὰ τοὺς μετρήσῃς.

Εἶδεν ἕνα ἱερεῖα εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ τῆς Εὐσπλαγχνίας. Δόσε, εἶπεν ἀπλώσας τὴν χειρὰ του, δόσε ἐλεημοσύνην εἰς ἕνα δυστυχῆ ἄρρωστον. — Σοῦ δίδω τὴν εὐλογίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς τῆς Εὐσπλαγχνίας, στρέψας πρὸς αὐτὸν τὴν ράχιν του καὶ ἀναχωρήσας.

Ὁ φιλόσοφος σταματᾷ ἔμπρὸς εἰς ἕνα κατάστημα ὅπου βλέπει νὰ πωλοῦν ἄνθη καὶ διάφορα μυρωδικά, καὶ διά-

φορα κοσμήματα. Ἐξήτησε βοήθειαν ἀπὸ μίαν πλούσιαν κυρίαν ἢ ὁποία ἦτο ἐκεῖ.

— Τί ἀξιολύπητοι πού εἶνε οἱ πτωχοί, εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον δίδουσα εἰς αὐτὸν ἐν χρυσῶν νόμισμα διὰ τὸ περιδέραιον τὸ ὁποῖον ἡγάρασε διὰ τὸν σκύλον της; δόσε του ἐν λεπτὸν ν' ἀγοράσῃ κριθένιο ψωμί.

Ὁ ἔμπορος ἔκχευε νεῦμα εἰς τὸν Διογένην νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ οὗτος ἀνεχώρησε σείων τὴν κεφαλὴν του.

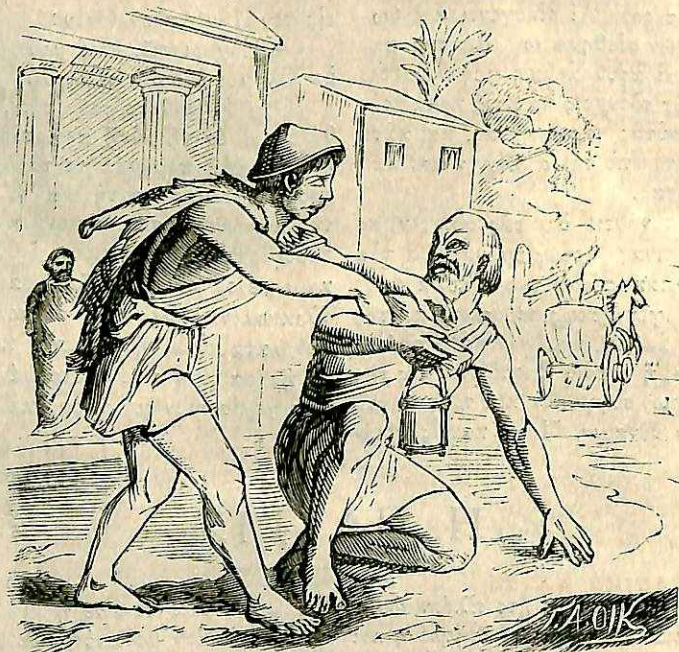
Εἰς βαθύπλουτος εὐγενὴς ἐπέρασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τὴν χρυσομένην του ἀμαξίαν· ὁ Διογένης τρέχει κατόπιν του, κρεμᾶται εἰς τὴν ἀμαξίαν του καὶ φωνάζει: Εὐγενέστατε, ἀκουσε τί θὰ σου εἰπῶ.

— Κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, ἄχρεϊε, ἢ διατάσω καὶ σὲ ξυλοφορτώνουν, ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς αὐθέντης, καὶ ὁ ἀμαξηλάτης του ἐσήκωσε τὴν ράβδον του διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου του, ὁμοιάζων κατὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἀχρεῖους ὑπηρέτας οἵτινες, ὅπως οἱ σκύλοι, εἶνε πρόθυμοι νὰ κατὰσπαράξωσι τοὺς ὁμοίους των διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν κύριόν των.

Εἰς δυστυχῆς σκλάβος τὸν βλέπει, τρέχει, γλυτώνει τὸν Διογένην ἀπὸ τὸ ξύλον, καὶ του δίδει ἕνα ὀβολόν.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ σοφός, σ' εὐχαριστῶ· εὗρηκα ἕνα ἄνθρωπον. Καὶ ὅλος χαρὰ ἔσβησε τὸ φανάριόν του.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΑΙΓΕΥΣ

Πρὸς τὴν θάλασσαν τὸ βλέμμα ὁ Αἰγεὺς προσηλωμένον Κατευθύνει, τὸν υἱόν του ἐκ τῆς Κρήτης περιμένων.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ κύμα σχίζον, ἀναφαίνεται τὸ πλοῖον, Ἄλλ' ἀντὶ λευκοῦ, τὸ μαῦρον πάλιν ἔφερν ἱστῖον.

« Ἀχ! λοιπὸν τοῦ Μινωταύρου ἔγεινες βορὰ, υἱέ μου, Καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου πλέον δὲν θὰ σ' ἴδωσι ποτέ μου.

Πῶς ὁ τάλας εἰς τοιαύτην συμφορὰν νὰ ἐπιζήσῃ; Τὴν ζωὴν, ὡς σὺ ἀφῆκες, ἀπελπίς κ' ἐγὼ θ' ἀφήσω! Ταῦτα ἐκφωνῶν ὁ γέρον μετὰ θρήνων καὶ δακρύων, Εἰς τὴν θάλασσαν ἐρίφθη καὶ κατέλυσε τὸν βίον.

ΑΛ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅλοι ἀνεγνώσατε παραμύθια, τὰ ὁποῖα λέγουν τόσοι παράξενα πράγματα· θὰ ἐνθυμῆσθε ὅτι εἰς ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ δάκρυα μιᾶς βασιλοπούλας γίνονται διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, καὶ μιᾶς ἄλλης βάρχη καὶ ὀφίδια. Εἶδατε παλάτια νὰ γίνωνται καλυδόσπητα καὶ καλυδόσπητα νὰ γίνωνται παλάτια· ὅλοι ἐθαυμάσατε καὶ θὰ εἴπατε: — Πόσον ἤθελα νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν τόπον, διότι ἐδῶ εἰς ἡμᾶς δὲν γίνονται τέτοια· οὔτε μάγον εἶδα, οὔτε μάγισσαν.

Λοιπὸν, παιδιά μου, ἐνόησα τὴν ἀνησυχίαν σας, καὶ ἐγὼ ὁ μάγος ἔρχομαι νὰ σας εἰπῶ ὅλα τὰ μυστικά τῆς τέχνης μου. Δὲν θέλω νὰ σας μαγεύσω, ἀλλὰ νὰ γίνεσθε ὅλοι μάγοι! Νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἰπῆτε εἰς κανένα τίποτε, καὶ ὅτι δὲν θὰ φανερώσητε τὰ πειράματά μας εἰς τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κοράσια τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε συνδρομηταὶ εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Ἀλλὰ ἂν τὸ ἐλέγατε εἰς ὅλους, τότε εἰς πόσον θὰ τὸ ἐκάμνατε τὸ παιγνίδι;

Τὸ πρῶτον παιγνίδι τὸ ὁποῖον θὰ σας δείξω ἔχει σκοπὸν νὰ σας μάθῃ πῶς ἐν χαρτί τῆς τράπουλας εἰμφορεῖτε νὰ το κάμετε νὰ περάσῃ ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν δεσμίδα τῶν παιγνιοχάρτων, ἀπὸ τὸ τραπέζον μάνδυλον καὶ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ πειράξητε οὔτε τὴν δεσμίδα τῶν χαρτίων, οὔτε τὸ τραπέζον μάνδυλον, οὔτε τὴν τράπεζαν.

Τὸ παιγνίδι δ' αὐτὸ ὀνομάζεται:

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΑΡΙΚΟ ΧΑΡΤΙ

Λάβετε μίαν δεσμίδα παιγνιοχάρτων, ἀνακατώσατέ τὴν καὶ εἰπέτε εἰς ἐκείνον εἰς τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ παίξετε τὸ παιγνίδι νὰ διαλέξῃ ἐν ὁποιοδήποτε χαρτί θέλῃ. Ἀφ' οὗ τὸ ἐκλέξῃ καὶ τὸ παρατηρήσῃ καλὰ, εἰπέτε νὰ το βάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν δέσμην, τὴν ὁποῖαν ἔχετε ἤδη θέσει ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, ἔπειτα ἀπὸ τοῦτο θέσατε τὴν ράχιν τῆς δεξιᾶς χειρὸς σας ἐπάνω εἰς τὴν δέσμην τῶν χαρτίων καὶ εἰπέτε εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ χαρτίον:

— Βάλετε τὸ χέρι σας ἐπάνω εἰς τὴν τράπουλα ὅπως τὸ ἔβαλα ἐγώ.

Ἐπειτα ἀποσύρετε τὴν χειρὰ σας χωρὶς νὰ τὴν γυρίσετε καὶ τὴν θέτετε κάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Ἀφ' οὗ ὁ ἄλλος βάλῃ τὴν χειρὰ του ὅπως τῷ εἶπατε, εἰπέτε του νὰ βάλῃ τὴν ἄλλην χειρὰ του ἐπάνω εἰς τὴν πρῶτην. Ἐπειτα τῷ λέγετε ὅτι ἂς τὸ φυλάττῃ καλὰ μετὰ τὰς δύο τοὺς χειρὰς τὸ χαρτίον τὸ ὁποῖον ἐξέλεξε, διὰ νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ φύγῃ. Ἀφ' οὗ γείνουν ὅλα αὐτά, λάβετε μετὰ τὴν μίαν χειρὰ τὴν μαγικὴν ράβδον ἢ ἀπλούστερον μίαν συνήθη ρῆγαν καὶ εἰπέτε:

— Προσοχή! θὰ διατάξω τὸ χαρτί τὸ ὁποῖον κρατεῖς κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλά σου νὰ περάσῃ τὴν τράπουλα τῶν χαρτίων, τὸ σκέπασμα καὶ τὸ τραπέζι. Ἐνα, δύο, τρία: Πέρασε!

Δίδετε ἐν ἐλαφρὸν κτύπημα εἰς τὰ δάκτυλα καὶ τὸ χαρτί φαίνεται ὅτι ἐπέρασε, διότι μετὰ τὸ ἄλλο χέρι σας τὸ τραβᾷτε κάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν.

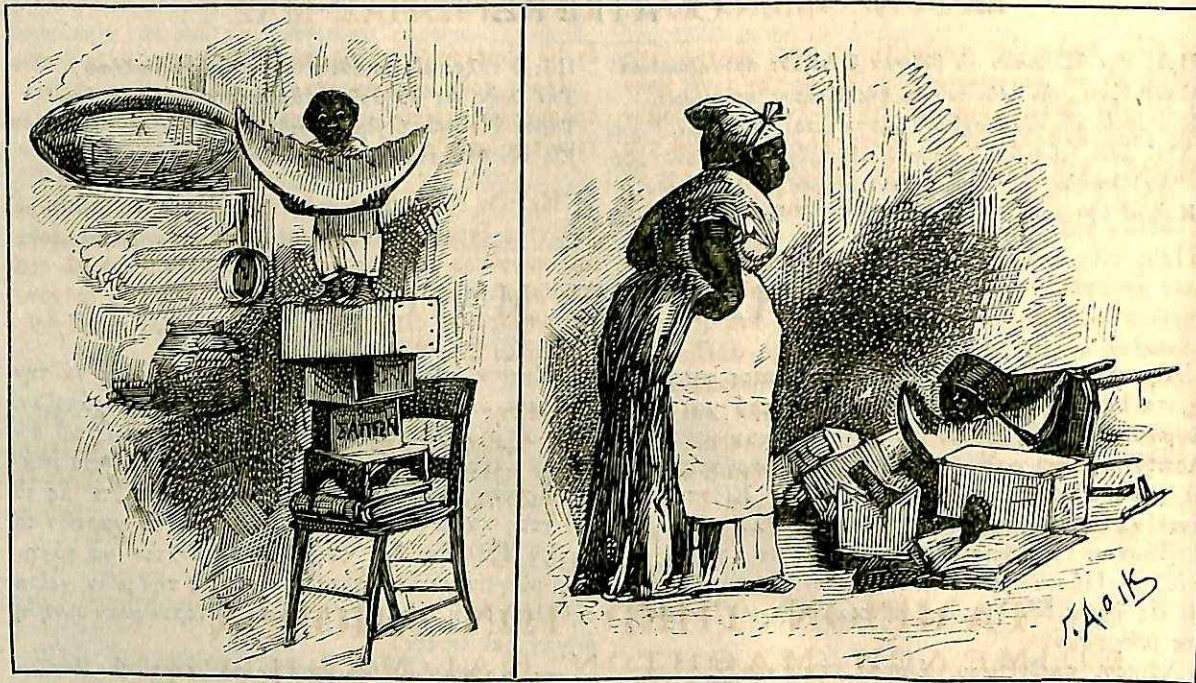
Διὰ νὰ κάμετε αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀκούσατέ με καλὰ. Λέγετε νὰ διαλέξῃ ὁ ἀντικρυνός σας ἕνα χαρτί, ὅπως σας εἶπα, καὶ ἐν τῷ το ἐξετάζει αὐτός, σὲς βρέχετε ὀλίγον μετὰ τὴν γλῶσσάν σας τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρὸς σας — ἀλλὰ, ἐδῶ εἶνε τὸ σπουδαῖον, μετὰ τὸν ὥστε νὰ μὴ ἐννοηθῇτε. — Ἀφ' οὗ δὲ αὐτὸς βάλῃ τὸ χαρτίον ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα χαρτία καὶ τοῦ εἰπῇτε: « Βάλε τὸ χέρι σου ὅπως ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ χαρτία, » εἶνε ὁλοφάνερρον — εἰς σὰς μόνον καὶ ὅχι εἰς τὸν ἄλλον — ὅτι ἅμα σηκώσετε τὴν χειρὰ σας διὰ νὰ τὴν βάλετε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, παίρνετε μαζί σας τὸ χαρτίον τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν εἰς τὴν βρεγμένην ράχιν τῆς χειρὸς σας. Ἐδῶ λοιπὸν εἶνε ὅλον τὸ παιγνίδι, καὶ αἱ λοιπαὶ κινήσεις, τὰς ὁποίας σας εἶπα παραπάνω, χρησιμεύουν μόνον διὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν κατάλληλον στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ δείξετε τὸ χαρτίον.

— Ἐννοήσατε;

— Ὡ! βέβαια!

— Ἀλλὰ μὴ το λέγετε κανενός. Ἀφ' οὗ τὸ κάμετε τοῦτο καὶ ἐπιτύχετε, θὰ σας δείξω καὶ ἄλλα παιγνίδια.

ΚΑΛΑΙΟΕΤΡΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΑΠΑΚΗΣ

Ο μικρός ἀραπάκης θέλει νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ νόστιμο καὶ μεγάλο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν ὅταν τὸ βλέπῃ κανεὶς. Παίρνει λοιπὸν πρῶτον μίαν καρέκλαν· βάζει ἐπάνω ἐν μέγαν βιβλίον, ἔπειτα ἐν σκαμνάκι, ἔπειτα μίαν μικρὰν καστίτσαν, ἔπειτα μίαν ἄλλην μεγαλειτέραν καὶ ἔπειτα ἄλλην μίαν ἀκόμη μεγαλειτέραν. Τέλος ἀναβαίνει εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ πύργου, παίρνει τὴν φέταν τοῦ πεπονιοῦ καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ δαγκάσῃ....

Μπρρρρρ! Τί τρέχει; Δὲν το βλέπετε τί τρέχει;

Ο πύργος ἐκρημνίσθη. Ο μικρὸς ἀραπάκης ἐχάθη ὁ δυστυχὴς μέσα εἰς τὰ τρίψαλα τῆς καρέκλας. Τὰ μικρά του μαῦρα ποδαράκια μόλις διακρίνονται ἀνάμεσα εἰς ταῖς κάσσαις καὶ εἰς τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου. Τὸ μικρόν του προσωπάκι ἔχει μίαν κωμικὴν καὶ θλιβερὴν συγχρόνως ἔκφρασιν ἔτσι καθὼς εἶνε σκεπασμένον μὲ τὴν κατσαρόλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιάσθη ὅταν ἔπεσε, νομίζων ὁ καίμενος ὅτι θὰ κρητηθῇ. Τί θὰ πῇ τώρα ἡ μαῦρη μητέρα του ἅμα τὸν ἴδῃ;

Καὶ ἴσα ἴσα νὰ τὴν, μεσ' στὴν ὥρα ἤλθε· ἤκουσε, φαίνεται τὸν κρότον καὶ ἔτρεξε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρὸς Ἀλέκος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ εὐρίσκει τὴν μόλις ὀκτὼ μηνῶν ἀδελφὴν του κλαίουσαν σπαραξικαρδίως.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμά; ἐρωτᾷ τὸν μικρότερόν του ἀδελφόν.
— Εἶν' ἐξω βγαλμένη μὲ τὸν μπαμπά.
— Καὶ γιατί κλαίει ἡ Εὐγενουλά;
— Νά! χωρὶς νὰ το θέλω, τῆς ἔδωσα τὴν μοτιλιτσα μὲ τὸ μελάνι καὶ ἔπλε.

— Καὶ τώρα τί κάθεται! φωνάζει ὁ Ἀλέκος· γρήγορα φέρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ ἕνα κομμάτι στουπόχαρτο νὰ τὴς δώσωμε νὰ καταπιῇ καὶ θὰ βγῇ εὐθὺς τὸ μελάνι. Εὐτυχῶς πρὶν ἔλθῃ τὸ στουπόχαρτο ἤλθε ἡ μαμά, εἰδεμὴ ὁ Θεὸς ξεψέρι τί εἶχε νὰ γίνῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σαλπιγκτοῦ.

Ο διδάσκαλος λέγει εἰς τὸν μικρὸν Ἰωάννην νὰ εἰπῇ μάθημα· ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἰωάννης δὲν το ἤξευρε.

Ο διδάσκαλος τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἰωάννη, διατί δὲν ἔμαθες τὸ μάθημά σου;

Ο Ἰωάννης ἀπαντᾷ:

— Δάσκαλε, ἂν ἤξευρα πὼς θὰ με βγάλῃς, θὰ το ἐμάνθανα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀθιλοῦ.

Ἡ μικρὰ Ἰφιγένεια ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Κλεοπάτραν, ὅταν ὠμίλουν περὶ ἡλικίας:

— Τί μου κάμνεις καὶ συ τὴν μεγάλην τώρα; μετὰ δύο χρόνια θὰ σε φθάσω!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μετρημεσιμένου.

ΕΚΦΡΑΖΟΜΕΝ ΤΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΜΑΣ

πρὸς τοὺς παλαιούς συνδρομητάς μας, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ ἀνανεώσωσι προθύμως τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ διὰ τὸ ἐνεστώσ ἔβδομον αὐτῆς ἔτος, ἐκδηλώσαντες τοῦτο ἄλλοι μὲν διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, ἄλλοι δὲ διὰ τῆς μὴ ἐπιστροφῆς τῶν δύο σταλέντων αὐτοῖς φυλλαδίων τοῦ Ἰανουαρίου.

Πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους θὰ ἐξακουλουθῶμεν ἀποστέλλοντες τὸ φύλλον ὅπως καὶ πρὸς τοὺς πληρώσαντας ἤδη τὴν συνδρομὴν των. Ἰνα δὲ διευκολύνωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς, θέλομεν τοῖς παρουσιάσαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀποδείξιν πληρωμῆς φέρουσαν τὴν σφραγίδα καὶ τὴν υπογραφήν τῆς Διευθύνσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τὴν ἀπόδειξιν ταύτην πρὸς μὲν τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ συνδρομητὰς θέλομεν παρουσιάσαι δι' ἡμετέρου ὑπαλλήλου πρὸς δὲ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διὰ τῶν κυρίων ἀνταποκριτῶν ἡμῶν.

Πρὸς τοὺς λαμβάνοντας τὸ φύλλον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τρίτου προσώπου δὲν θὰ ἀποστείλωμεν τοιαύτην ἀπόδειξιν.

Ἐκ τῶν δύο καθυστερούντων φυλλαδίων τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐξεδόθη καὶ συναποστέλλεται μετὰ τοῦ παρόντος τεύχους τὸ τοῦ Νοεμβρίου, τὸ δὲ τοῦ Δεκεμβρίου ἐκδοθήσεται καὶ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς καὶ διανεμηθήσεται μετὰ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου τῆς 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

Ἐπίσης καὶ ὁ τόμος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τοῦ 1884 εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιστήρια προσεχῶς δὲ θέλομεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς του.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΡΩΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1885.

Ἰσόλοιπον ἐκ τοῦ παρελθόντος ἔτους κατὰ τὴν λογοδοσίαν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελίδι 160 τοῦ φυλλαδίου τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	Φρ. ἔκ.	τοῦ Ὀκτωβρίου 1884... φρ.	ἔκ.	Συμπύδων Ε. Σκλάδος, Ὁδηγοῦ. 3,50
Ἐὐάνθια Ν. Κουβελά, Δαρίσεως. 1,50	1 —	Ὀνῳριος Βοτταρος, Ἀθηνῶν... 1 —	1 —	Βασιλικὴ Πυρπυρῇ, Καλαμών... 1 —
Ἐλένη Κ. Τραυλοῦ, 2 —	2 —	Ἐὐάνθια Ν. Κουβελά, Δαρίσεως. 1,50	1,50	Σ. Δ. Κριεζώτης, Χαλκίδας... 5 —
		Ἐλένη Κ. Τραυλοῦ, 2 —	2 —	Ἀγλαΐα Χ. Καλαϊτάκη, Πατρῶν. 1 —
				Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου... φρ. 16,50

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σήμερον ἀγαπητοὶ μου φίλοι, δὲν σας ἀπαντῶ διότι ἔχω μίαν φρικτὴν καταρροὴν μαζὶ μὲ πονοκέφαλον. Φυλάττω τὰς ἐπιστολάς σας διὰ νὰ σας ἀπαντήσω εἰς τὸ ἄλλο φυλλαδίον. Τώρα σας δίδω νὰ διαβάσετε μίαν ἐπιστολήν τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς μου φίλος καὶ ἐν ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ συνάδελφός σας Ὁθέλλιος σᾶς στέλλει ἀπὸ τὴν Σύρον, ὡς νὰ εἴξευρε ὅτι δὲν θὰ εἰμποροῦσα ἐγὼ νὰ σας γράψω σήμερον. Ἡ ἐπιστολή του εἶνε ἡ ἑξῆς:

« Ἀγαπητοὶ μου συνάδελφοι, ἂν καὶ δὲν σᾶς γνωρίζω, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὰς τὰς ὀλίγας συμβουλὰς. Ὅσοι εἴσθε μαθηταὶ πρέπει νὰ κάμνετε τὰς ἐξῆς. Πρῶτον. Ὅταν τὴν μεσημβρίαν ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ σχολεῖον, πρέπει νὰ μελετᾶτε καλῶς τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε διὰ νὰ εἰπῆτε μετὰ μεσημβρίαν. Καὶ ὅταν πάλιν ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ σχολεῖον τὴν ἑσπέραν, πρέπει ἐπίσης νὰ μελετᾶτε τὰ μαθήματα τῆς ἐπαιύριον καὶ κατόπιν, ἂν ἔχετε καιρὸν, εἰμπορεῖτε νὰ παίζετε. Δεύτερον. Ἀφοῦ παίζετε ὀλίγον, ἂν δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ κάμνετε, πρέπει νὰ μελετᾶτε πάλιν τὰ μαθήματά σας. Τρίτον. Ὅταν οἱ γονεῖς σας σᾶς δίδουν χρήματα, πρέπει νὰ μὴ τα

ἐξοδεύετε εἰς τὰ γλυκίσματα ἀλλὰ νὰ τα φυλάττετε καὶ νὰ ἀγοράζετε κανὲν βιβλίον ὠφέλιμον, ἢ νὰ τα μεταχειρίζεσθε εἰς φιλόφθονα ἔργα. Τέταρτον. Ὅταν καθ' ὁδὸν βλέπετε γέροντας ἐπαίτας, πρέπει νὰ μὴ τοὺς βλάπτετε, ἀλλὰ, ἂν δύνασθε, νὰ τοὺς βοηθήτε· τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κάμνετε καὶ εἰς τὰ πτωχὰ παιδιά. Πέμπτον. Ὅλοι οἱ ἐν τῷ αὐτῷ σχολεῖῳ εὐρισκόμενοι μαθηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἶνε ἡγαπημένοι μετὰ τῶν καὶ νὰ συνδέωσι φίλιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωσι καὶ μεγάλοι. Ἐκτον. Νὰ ἀποφεύγετε ὅλας τὰς κακὰς πράξεις· διότι ὅσοι ἀπὸ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν συνειθίζουσιν εἰς αὐτὰς γίνονται κακοὶ ἄνθρωποι.

Ὅταν πράττετε αὐτὰ, θὰ εἴσθε ἐπιμελεῖς, καὶ θὰ σας ἀγαποῦσιν ὅλοι, καὶ θὰ σας δίδωσι πολλὰ δῶρα.

Ο συνάδελφός σας
ΟΘΕΛΛΙΟΣ

Αὕτη εἶνε ἡ ἐπιστολή τοῦ φίλου μας Ὁθέλλiou. Τώρα ἀπομένει νὰ μάθωμεν ἂν καὶ ὁ ἴδιος ἀκολουθῇ ἢ ὄχι τὰς ὁδοὺς αὐτὰς ἐξ συμβουλὰς καὶ προπάντων τὴν τρίτην...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

28. Ἑλληποσύμφωνον.

Ο·ι·δ·ι·ο·—ζ·—ξ·η·—ή·—ι·α·η·—ου·—ι·ή·—
Ο·ο·—α·α·—ή·—α·α·—ε·ο·—δ·—ή·—α·ε·ή·.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Γοργώ.

29. Συλλαβογρίφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπιθετόν, τὸ δευτέρον μου πόλις, τὸ σύνολόν μου πόλις τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Λύκει.

30. Συλλαβογρίφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα, τὸ δευτέρον μου γράμμα, τὸ τρίτον μου ἄρθρον, τὸ σύνολόν μου ποταμός τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Κανελλοπούλου.

31. Συλλαβογρίφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ δευτέρον μου ἄρθρον τὸ τρίτον μου ὄργανον ἀσφαλείας, καὶ τὸ σύνολόν μου στρατηγὸς Ἀθηναῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγρίου Ἰνδοῦ.

32. Λεξιγρίφος.

Τὸ αἰθέρα περιτρέχω στολὴν ἔχων μελανήν.

Ἐάν κόψῃς τὸν λαιμόν μου

Καὶ τὸν ἓνα τῶν ποδῶν μου,

Τὴν τραχεῖάν μου θ' ἀκούσης καὶ μονότονον φωνήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀστέρου.

33. Λεξιγρίφος.

Μὲ πέντε πόδια ἄν με ἰδῇς εἶμαι θεὰ ἀρχαία,

Μὲ ἕξ πόλις γίνομαι Ἑλληνικὴ ὥραϊα.

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰκατερίνης Σεβαστοπούλου.

34. Αἵνιγμα.

Σηκώνω βάρη μέγιστα ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων,

Ἐνῷ πλοῖον δὲν εἶμαι.

Μὲ δένουν δι' ἀλύσεων χονδρῶν καὶ βαρυτάτων,

Ἐνῷ τρελλὸς δὲν εἶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωαν. Στ. Σολομωνίδου.

35. Ἀναγραμματισμός.

Μὲ ζητεῖς εἰς τὸ τραπέζι καὶ μετὰ μεγάλου κόπον.

Ἄν με ἀναγραμματίσης, θ' ἀπομείνῃ εἰς τὸν τόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδου.

36. Ἐρώτησις. Τί πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς δίδουν χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσουν καὶ τὸ ὁποῖον ἀροῦ μᾶς το δώσουν εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ το ἔχωμεν καὶ ἂν ἀκόμη δέν μας ἀρέσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρούλα Τραλαλά.

37. Πρόβλημα. Εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ ἀριθμοῦ τίνος προσετέθη τὸ $\frac{1}{5}$ ἄλλου τίνος ἀριθμοῦ καὶ ἀποτελέσθη ὁ ἀριθμὸς 35. Ποῖοι ἦσαν οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀθελίου.

38. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων εἰς λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου Ἑλλήνου ποιητοῦ:

1. Ἀρχαῖος στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 2. Ζῶον παχυδερμον. 3. Ἀρχαῖος νομοθέτης. 4. Τύραννος Ἑλληνικῆς πόλεως.

5. Ἰατρὸς τῆς ἀρχιότητος. 6. Νῆσος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυρμηδῶνος.

39. Γεωμετρικὸν πρόβλημα. Ἐντὸς ἀμπέλου τετραγώνου, ὑπάρχουσι 12 ἐλαιόδενδρα κατὰ τὴν κατωτέρω τάξιν φυτευμένα. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διαιρεθῇ ἡ ἀμπελος εἰς 4 ὀρθογώνια τετράπλευρα οὕτως ὥστε ἕκαστον τετράπλευρον νὰ περιέχῃ καὶ τρία ἐλαιόδενδρα;

0	0	0
	0	0
0		0
	0	0
0	0	0

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μετμημισμένου.

40. Λογοπαίγνιον. Ποῖα θεὰ φυτρώνει εἰς τὰ χωράφια;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυσσινιάς Παπαρούνας.

41. Λογοπαίγνιον. Ποῖος ἅγιος ἔχει χρυσοῦν τὸ στόμα του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέα τοῦ Θεσσαλοῦ.

42. Λογοπαίγνιον. Ποῖα θεὰ εἶνε ἄλλη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουροῦ.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

43. Logogriphe.

Je n'ai qu'un cou pour tête

Et ma queue est un cou.

Ma maigreur est parfaite

Malgré mon double cou.

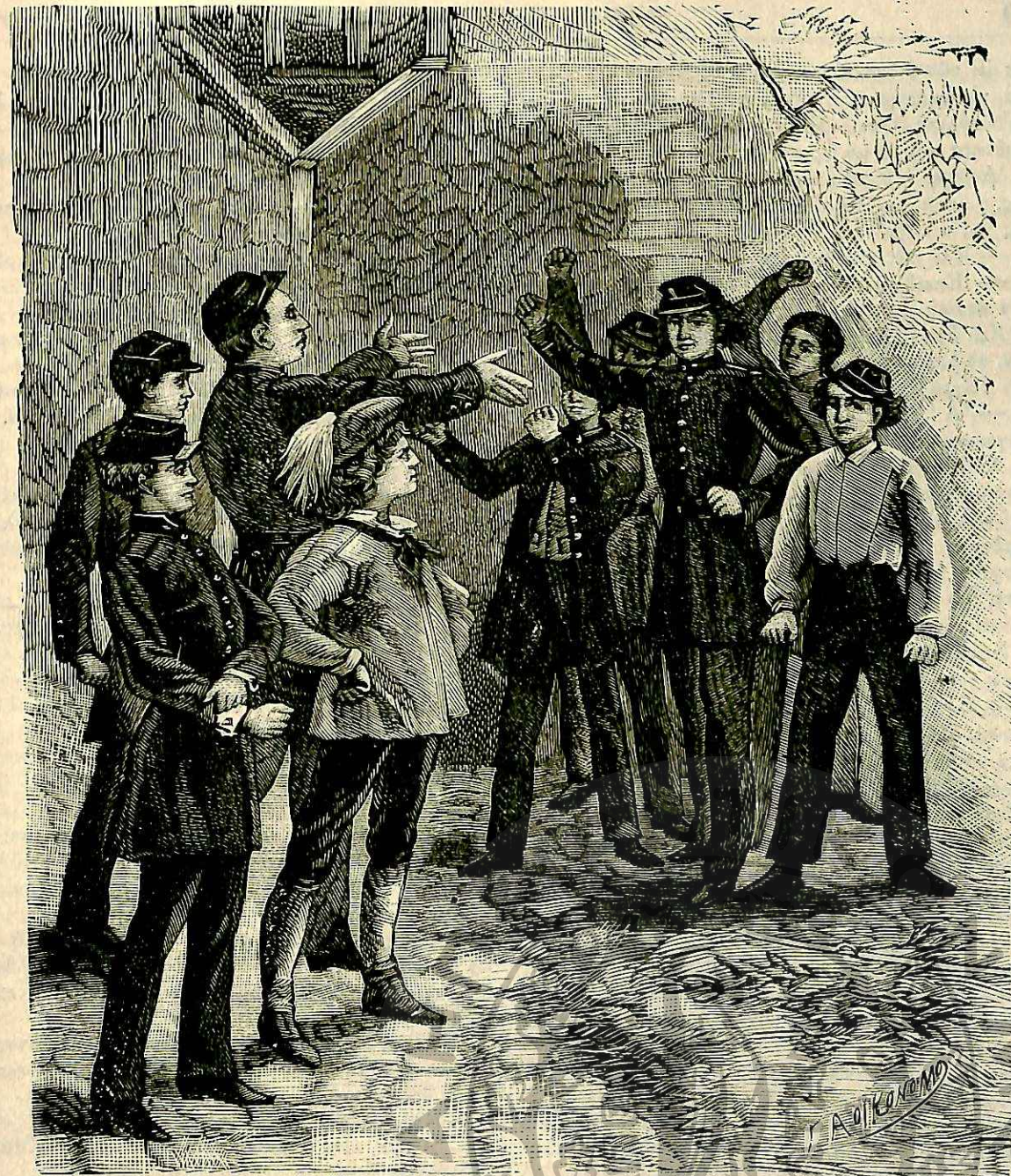
ΛΥΣΕΙΣ

15. Ὅστις ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας του φροντίζει μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας του δὲν ἔχει κανένα φίλον.—16. Πυρετός (πῦρ, ἔτος).—17. Ἀντιλίθιανος (ἀντί, λίθινος).—18. Ἀετός (α, ἔτος).—19. Ἀνανδρος, Ἄνδρος.—20. Κόπος, ὁπός.—21. ΣΟΦΟΚΛΗΣ. (1. Σπάρτη. 2. Ὀλλανδία. 3. Φάλαϊνα. 4. Ὀμηρος. 5. Κρήτη. 6. Λέων. 7. Ἥρα. 8. Σωκράτης).—22. Ὁ Σίσυφος.—23. Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἔχουν χεῖλια, δόντια καὶ μάτια.—24. Ποτέ.—25. Ὁ χρόνος ἀνευρίσκει τὴν ἀλήθειαν.—26. Malheureux—Heureux.—27. Il vaut cinquante centimes, puisqu'il est dissous (Dix sous).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράφηλη, 4 α' καὶ 4 β'. Ἀγρίος Ἰνδός, 9. Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου, 7. Αἰθρίας Οὐρανός, 2. Αἰσώπος ὁ Φρύξ, 5. Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, 7. Νικόλαος Ἀντωνιάδης, 7. Ἀραπάκος, 10. Βυσσινιά Παπαρούνα, 7. Γενναῖα Σουλτιώτισσα, 2. Γραῖα Δρύς, 9. Ἑλληνόπουλο τοῦ Ὀλύμπου, 9. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 3. Ἐρυθρὸς Ψιττακός, 8. Εὐσομον Ἄνθος, 11. Σπυρίδων Μάρκων Θεοτόκης, 3. Ἀγλαΐα Χ. Καλαϊτάκη, 6. Κινέας ὁ Θεσσαλός, 9. Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου, 8. Κορκοράν, 10. Σ. Δ. Κριεζώτης, 1. Κυπριακὸς Ἀστὴρ, 10. Πάνος Ι. Λάμπρος, 4 α' καὶ 4 β'. Παῦλος Γ. Ματθαίουπουλος, 2. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 3. Μετμημισμένος, 3. Μικρούλα Τραλαλά, 9. Κυριακὸς Γ. Μπουκλάκος, 4. Μυρμηδῶν, 6. Ὀθέλλος, 9. Εὐδοξία Οἰκονομάκη, 6. Ἑλένη Παπαλεξάνδρου, 5. Πέλεκος Τενέδιος, 3. Πετεινός, 8. Σαλπικτής, 10. Αἰκατερίνη Σεβαστοπούλου, 2. Ἰωάννης Στ. Σολομωνίδης, 10. Σπαρτιάτης Ἀργιλεωνίδης, 9. Σπαρτιάτις Γοργώ, 8. Σπινθήρ, 9. Χαρίλαος Ι. Σπυλιόπουλος, 1. Τηλεμαχος, 3. Ἑλένη Κ. Τρυλοῦ, 10. Ἰωαν. Γ. Χαλαραμπίδης, 6. Χιονοστιβάς, 9.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὡς αὐτοὶ ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

«ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΕΙΠΕΝ Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΘΕ ΠΑΝΘΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ, ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ, ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΙΜΕΘΑ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΡΙΕΙΣ.» (Σελ. 51)

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 35]

Δ'

Η ΜΙΚΡΑ ΑΥΛΗ

Ὁ Μάριος Καπάνης ἐκάθητο μόνος του εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν καὶ ἐπερίμενε

ΕΤΟΣ Ζ'—ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}.

καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τοὺς τρεῖς συμμαθητάς. Ἐξαφνὰ ἐνόμισεν ὅτι κάποιος ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου, καὶ ἐφοβήθη μήπως τον συλλαδὴ ἐκεῖ καθήμενον ὁ ἐπιμελητὴς εἴτε ἄλλος

τις ἐκ τῶν διδασκάλων, καὶ τί θὰ ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν δικαιοδοσίαν τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν μικρὴν αὐλήν; "Ὅπως δὴποτε ἀπεράσισε νὰ δείξῃ γεννιότητα καὶ νὰ μὴ κρυφθῇ.

Ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος καθὼς εἶδε τὸν Μάριον, ἐμεινεν ἐκθαμβος καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ μέσα;

— Ἐπειδὴ ἡ θύρα ἦτο κλειστή, ἐπῆρα τὸν δρόμον που εἰμπόρεσα.

Καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀνοικτὸν ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ τοίχου.

— "Α! εἶπεν ὁ Μοντανῆς, βλέπω ὅτι κρατεῖς τὸν λόγον σου, καὶ εὐρέθης ἐδῶ εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Ὁ Μάριος ἔκαμε νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς του, ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὸν Μοντανῆν.

— Αὐτὸς ὁ καλὸς σου τρόπος θὰ γίνῃ αἰτία νὰ κερδήσῃς τὴν φιλίαν μου, εἶπεν ὁ Μοντανῆς μὲ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν σοβαρότητα τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε, ἀφ' οὗ μου ἐξηγήτης διατί πρωτίτερα ἔπεςες ἐπάνω μου μὲ τόσην ὀρμὴν.

Καὶ ἔβαλε τὴν δεξιάν του χεῖρα εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμὸν του.

— Μετὰ χαρᾶς, ὅποτε θέλῃς νὰ σοῦ το ἐξηγήσω, εἶπεν ὁ Μάριος, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καλλιτέρα νὰ το ἀναβάλωμεν ἀργότερα. Ἐχομεν καιρὸν.

— Μήπως ἐφροθήθης; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς καὶ συνωφρυνώθη, δηλαδὴ ἐσούφρωσε τὰ ὀφρύδιά του μὲ περιφρόνησιν.

— Πραγματικῶς φοβοῦμαι μήπως σε βλάψω τώρα που εἶσαι ἀρρωστος. Ὅταν ἰατρευθῇ τὸ χέρι σου, εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σου.

— Ὁ Μοντανῆς καθὼς ἤκουσε τοὺς φιλικούς τούτους λόγους τοῦ Μαρίου, ἐγένεν ἡμερώτερος καὶ εἶπε:

— Μὰ, φίλε μου, βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ εὐγενής, καὶ προβλέπω ὅτι θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα νὰ γίνωμεν οἱ δύο μας φίλοι ἀδελφικοί.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ Μάριος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἤνοιξεν ὀλίγον.

— Ποῖος νὰ εἶνε; ἐπιθύρῃσεν ὁ Μοντανῆς. Ἐθαύμασε δὲ διότι εἶδεν ἐμβάλλοντα τὸν Λεωνίδα Δουμποδάνον.

— Τί θέλεις σὺ ἐδῶ; εἶπε πρὸς τὸν Δουμποδάνον.

— Ἐχω ἕνα μικρὸν λογαριασμὸν μὲ τὸν κύριον ἐδῶ! ἀπεκρίθη ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν βροντώδη καὶ εἰλικρινεστάτην φωνήν του.

— Πῶς; καὶ σὺ;

Καὶ ὁ Μοντανῆς ἐστράφη πρὸς τὸν Μάριον καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Εἶνε μάλιστα ὁ πρῶτος, εἶπεν ὁ Μάριος μὲ ἡρεμίαν, καὶ σὺ εἶσαι ὁ τρίτος.

— Τί; εἶνε καὶ ἄλλος ἀκόμη;

— Βεβαίωτατα, νὰ τον!

Καὶ ὁ Μάριος ἔδειξε τὸν Σαϊζάνην, ὁ ὁποῖος ἐμβήκε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡρεμὸς καὶ ἐμασούλιζε τὸν ἄρτον του μὲ τὸ ἄκρον τὸν χειλέων του καὶ εἶχεν ὕψωμένον τὸν μικρὸν του δάκτυλον.

— Δέν μου λέτε, κύριοι, τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Σαϊζάνης.

— Τρέχει, ὅτι σὰς ἐδουσηρέστησα καὶ τοὺς τρεῖς, καὶ χαίρω πολὺ ὅτι σὰς εὕρισκω καὶ τοὺς τρεῖς μαζί διὰ τὴν νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην...

— "Ω, ὦ! νὰ μας ζητήσης συγγνώμην! εἶπε περιφρονητικῶς ὁ μέγας Δουμποδάνος.

— Περίμενε δά, Λεωνίδα, εἶπεν ὁ Μοντανῆς, βλέπεις ὅτι ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του.

Ὁ Μάριος ἠὲ χαρίστησε τὸν Μοντανῆν διὰ τοῦ βλέμματός, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Μάλιστα, σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς ἱκανοποιήσω καὶ τοὺς τρεῖς μαζί· ἀλλὰ ἐὰν θέλετε νὰ σὰς ἱκανοποιήσω ἕνα ἕνα χωριστά, εἶμαι πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς σας.

— Μὰ τὸ νὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Μοντανῆς, μὲ αὐτὸν τὸν εὐγενὴ καὶ ἀξιοπρεπεῖα τρόπον σου, εἶνε κρίμα νὰ εἴμεθα περισσότερον καιρὸν μαλλωμένοι. Τί λέγετε σεῖς, Σαϊζάνη καὶ Δουμποδάνε; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δύο συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι ὑπετάσσοντο εἰς αὐτόν.

— Ὁ τι λέγεις σὺ.

— Τότε λοιπὸν τὸ ὄνομά σου, κύριε;

— Μάριος Καπάνης.

— Μάριε Καπάνη, εἶπεν ὁ Μοντανῆς καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν πρὸς τὸν Μάριον, ὃς γίνωμεν φίλοι!

— Ἀς γίνωμεν φίλοι! εἶπον ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος μιμούμενοι τὸν συμμαθητὴν των.

Ὁ Μάριος ἔθλιψε μετὰ συγκινήσεως τὰς χεῖρας τῶν νέων φίλων του, καὶ πρώτην φορὰν ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς Παρίσιους, ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ συγκινημένον.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος ἦτο πάντοτε παιδίον φρόνιμον, δὲν ἔχομεν πλέον νὰ κάμωμεν τίποτε ἐδῶ μέσα. Πάμε εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν.

— Καλὰ λέγει ὁ Σαϊζάνης, πάμε.

— Ἀλλὰ, εἶπε μετὰ συστολῆς ὁ φίλος μας Μάριος, ἔχετε τὸ κλειδί τῆς θύρας τοῦ διαδρόμου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Σαϊζάνης καὶ ἐταπεινῶτε τοὺς ὀφθαλμούς του, μάλιστα τὸ εὕρηκα κατὰ τύχην.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν πλησίον τῆς θύρας, αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εὐθὺς ἐμβαίνουν πέντε μαθηταί, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπά των καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον των ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ξένοι.

ᾠρμησαν μανιώδεις κατὰ τοῦ Δουμποδάνου, τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Σαϊζάνη.

— "Α! ἀνεφώνησεν ὁ μεγαλύτερος ἐξ αὐτῶν, ἐδῶ ἔπρεπε νὰ ἔλθωμεν νὰ σὰς εὕρωμεν σήμερον!

— Μὰς φοβεῖσθε λοιπὸν τόσον πολὺ, ἀφ' οὗ κρύπτεσθε τόσον καλὰ ἐδῶ μέσα;

— Ναί, ναί! μὰς φοβοῦνται, μὰς φοβοῦνται! ἀνεφώνησαν οἱ ἄλλοι τέσσαρες.

Ὁ Δουμποδάνος εἶχε σηλώσῃ τὴν μεγάλην πυγμὴν του νὰ κτυπήσῃ τὸν ξένον μαθητὴν, καὶ ὁ Σαϊζάνης ἠτοιμάσθη νὰ ἀνασκουμπωθῇ, ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς ἐμβήκεν εἰς τὴν μέσσην καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀντιπάλων:

— Γρηγόρη, ἔχεις ἄδικον, δύο φορὲς ἄδικον· πρῶτον μὲν διότι λέγεις ὅτι ἡμεῖς φοβοῦμεθα— διότι εἰσεύρεις δὰ καὶ σὺ καὶ οἱ φίλοι σου ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθινόν— καὶ δεύτερον διότι ἔρχεσαι πάλιν καὶ γυρεύεις κατὰ γὰ. Ὁ κύριος ἐπιμελητὴς μὰς εἶπε μὲ πολλὴν αὐστηρότητα νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας, καὶ διὰ τοῦτο σὺ λέγομεν ὅτι θέλομεν πλέον νὰ παύσῃ ὁ ἀνόητος πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν μεταξὺ μας.

— Δέν σὰς το ἔλεγα ἐγώ; ἀνεφώνησεν ὁ Γρηγόρης· σὰς ἔχω μάρτυρας, δέν σὰς το ἔλεγα ὅτι αὐτοὶ εἶνε δειλοὶ καὶ ἄνδρες;

— Μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης, καὶ ἔκαμε πρὸς τὰ ὀπίσω ἐν βῆμα διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ. Εὐθὺς τὸν ἐμμήθη καὶ ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Μοντανῆς ἀκόμη.

— Δειλοὶ καὶ ἄνδρες! εἶπες, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μοντανῆς, δειλοὶ καὶ ἄνδρες, ἐν ᾧ εἴμεθα τρεῖς κατὰ πέντε!

— Μὲ συγχωρεῖτε! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ἦλθε πλησίον τῶν νέων φίλων του, μὲ συγχωρεῖτε, μὲ φαίνεται ὅτι εἴμεθα τέσσαρες καὶ ὄχι τρεῖς.

— "Α, μὰ σὺ, φίλε μου, εἶσαι παλληκάρη! εἶπεν ὁ Μοντανῆς πρὸς τὸν Μάριον. Καὶ ἔπειτα ἀνεφώνησεν:

— Ἐπειδὴ λοιπὸν θέλουν καὶ καλὰ νὰ μας ἀναγκάσουν νὰ κτυπηθῶμεν, τὸν νοῦν σας, παιδιά, ἔτοιμοι, Δουμποδάνε, Καπάνη καὶ Σαϊζάνη!

Καὶ τὰ δύο στρατόπεδα παρετάχθησαν εἰς μάχην. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ξένοι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν τεσσάρων φίλων μας ἔτριξε ἡ κλειδαριὰ τῆς θύρας. Ἡμεῖς εἰσεύρομεν ὅτι ἡ θύρα δὲν ἦτο κλειδωμένη, διότι ὅταν ἐμβήκαν

οἱ μαθηταί, τὴν ἔκλεισαν μόνον χωρὶς νὰ τὴν κλειδώσουν. Ἀλλὰ κῆποιος θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κλειδωμένη καὶ ἔβαλε τὸ κλειδίον εἰς τὴν κλειδαριάν διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Καθὼς λοιπὸν ἤκουσαν οἱ μαθηταί τὸν τριγμὸν τῆς κλειδαριᾶς ἐστάθησαν καὶ ἐπιθύρῃσαν.

— Μὰς ἐστάχωσαν! Θὰ εἶνε ὁ κύριος ἐπιμελητής!

— "Αχ! Καὶ θὰ μὰς ἀποβάλουν! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος καὶ ἐστέναξε.

Ἀλλὰ ὁ Μάριος χωρὶς νὰ τα χάσῃ, ὕψωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἔδειξε τὸ παράθυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου εἶχε περῆσθαι, τοὺς ἔδειξε καὶ μίαν κλίμακα, ἡ ὁποία ἦτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς, καὶ τοὺς εἶπεν:

— Ἀπ' ἐδῶ!

Οἱ ξένοι εὐθὺς ἐνόησαν, καὶ εὐθὺς ἐπῆραν τὴν κλίμακα καὶ τὴν ἔστρεψαν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ μὴ καὶ δύο ἀνέβησαν, ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης ἐπλησίασαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐστάθησαν.

— Ἐμπρός! τοὺς εἶπεν ὁ Μάριος, τί καμαρώνετε;

— Ἀμὲ σὺ; Τί σας μέλει; ἀναιδῆτε σεῖς καὶ ἐγὼ κάνω καλὰ. Ἐμπρός, δρόμο!

Καὶ ἡ φωνή του ἦτο τόσον καταπειστικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ, ὥς νὰ ἦτο ἀξιωματικὸς προστάζων τοὺς στρατιώτας του, ὥστε καὶ οἱ τρεῖς τῶν χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν ἀνέβησαν καὶ αὐτοί.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ὅπου ἔγιναν ἄφαντοι, ἤνοιξε σιγὰ σιγὰ καὶ ἡ θύρα, καὶ μόλις ὁ Μάριος ἐπρόφθασε νὰ βίψῃ τὴν κλίμακα κατὰ γῆς. Ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνει ποτὸς νομίζετε; ὁ ἐπιμελητής; "Ὅχι· ἀλλὰ ποτὸς; ὁ Μάρκος ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ παραλάβῃ πάλιν τὰ ἐργαλεῖά του.

— Καλὲ κύριε Μάριε, πῶς εὐρεθῆκατε ἐδῶ μέσα! εἶπε μὲ μεγάλην του ἀπορίαν.

— Ὅπως εὐρέθης καὶ σὺ τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος μὲ μεγάλην ἀπάθειαν.

— Ἀπὸ δῶ ἀπὸ τὴν πόρτα; Μὰ πῶς γίνεται; "Α, ἂ, ἂ τώρα ἐκατάλαβα, ἀνεφώνησεν ὁ δυστυχὴς ὁ Μάρκος καὶ ἐκτύπησε μὲ τὴν χεῖρά του τὸ μέτωπόν του. Θὰ τὴν ἄρῃς τὴν πόρτα ἀνοικτή! Τί ξεχασμένος ὅπου εἶμαι! Αὐτὴ ἡ παλιοκλειδαριὰ δὲν πιάνει καλὰ, καὶ συχνὰ τὴν παθαίνω. Γι' αὐτὸ τώρα δὰ

